

*Szenci Molnár Albert
összes költeménye*

*Mercator
Stúdió*

A magyar irodalom és kultúra értékeinek ápolása és terjesztése érdekében az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárával együttműködve kiadja a Mercator Stúdió.

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 503 9

© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu, www.peterybooks.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: info@akonyv.hu

Szenci Molnár Albert

(1574 - 1634)

**Szenci Molnár Albert
összes költeménye**

Tartalom

I. ZSOLTÁR	6	XLII. ZSOLTÁR	107
II. ZSOLTÁR	7	XLIII. ZSOLTÁR	109
III. ZSOLTÁR	9	XLIV. ZSOLTÁR	110
IV. ZSOLTÁR	11	XLV. ZSOLTÁR	114
V. ZSOLTÁR	13	XLVI. ZSOLTÁR	117
VI. ZSOLTÁR	16	XLVII. ZSOLTÁR	119
VII. ZSOLTÁR	18	XLVIII. ZSOLTÁR	121
VIII. ZSOLTÁR	21	XLIX. ZSOLTÁR	123
IX. ZSOLTÁR	23	L. ZSOLTÁR	125
X. ZSOLTÁR	26	LI. ZSOLTÁR	127
XI. ZSOLTÁR	29	LII. ZSOLTÁR	130
XII. ZSOLTÁR	30	LIII. ZSOLTÁR	132
XIII. ZSOLTÁR	32	LIV. ZSOLTÁR	134
XIV. ZSOLTÁR	33	LV. ZSOLTÁR	135
XV. ZSOLTÁR	35	LVI. ZSOLTÁR	138
XVI. ZSOLTÁR	36	LVII. ZSOLTÁR	140
XVII. ZSOLTÁR	38	LVIII. ZSOLTÁR	142
XVIII. ZSOLTÁR	40	LIX. ZSOLTÁR	144
XIX. ZSOLTÁR	44	LX. ZSOLTÁR	147
XX. ZSOLTÁR	47	LXI. ZSOLTÁR	149
XXI. ZSOLTÁR	49	LXII. ZSOLTÁR	151
XXII. ZSOLTÁR	52	LXIII. ZSOLTÁR	153
XXIII. ZSOLTÁR	56	LXIV. ZSOLTÁR	155
XXIV. ZSOLTÁR	57	LXV. ZSOLTÁR	157
XXV. ZSOLTÁR	58	LXVI. ZSOLTÁR	160
XXVI. ZSOLTÁR	61	LXVII. ZSOLTÁR	163
XXVII. ZSOLTÁR	64	LXVIII. ZSOLTÁR	164
XXVIII. ZSOLTÁR	66	LXIX. ZSOLTÁR	170
XXIX. ZSOLTÁR	68	LXX. ZSOLTÁR	174
XXX. ZSOLTÁR	70	LXXI. ZSOLTÁR	175
XXXI. ZSOLTÁR	72	LXXII. ZSOLTÁR	179
XXXII. ZSOLTÁR	76	LXXIII. ZSOLTÁR	182
XXXIII. ZSOLTÁR	78	LXXIV. ZSOLTÁR	186
XXXIV. ZSOLTÁR	82	LXXV. ZSOLTÁR	190
XXXV. ZSOLTÁR	85	LXXVI. ZSOLTÁR	192
XXXVI. ZSOLTÁR	89	LXXVII. ZSOLTÁR	194
XXXVII. ZSOLTÁR	91	LXXVIII. ZSOLTÁR	197
XXXVIII. ZSOLTÁR	95	LXXIX. ZSOLTÁR	205
XXXIX. ZSOLTÁR	100	LXXX. ZSOLTÁR	207
XL. ZSOLTÁR	102	LXXXI. ZSOLTÁR	210
XLI. ZSOLTÁR	105	LXXXII. ZSOLTÁR	214

LXXXIII. ZSOLTÁR	215	CXVII. ZSOLTÁR	301
LXXXIV. ZSOLTÁR	217	CXVIII. ZSOLTÁR	302
LXXXV. ZSOLTÁR	219	CXIX. ZSOLTÁR	306
LXXXVI. ZSOLTÁR	220	CXX. ZSOLTÁR	324
LXXXVII. ZSOLTÁR	222	CXXI. ZSOLTÁR	325
LXXXVIII. ZSOLTÁR	223	CXXII. ZSOLTÁR	326
LXXXIX. ZSOLTÁR	226	CXXIII. ZSOLTÁR	327
XC. ZSOLTÁR	231	CXXIV. ZSOLTÁR	328
XCI. ZSOLTÁR	233	CXXV. ZSOLTÁR	329
XCII. ZSOLTÁR	235	CXXVI. ZSOLTÁR	330
XCIII. ZSOLTÁR	237	CXXVII. ZSOLTÁR	331
XCIV. ZSOLTÁR	238	CXXVIII. ZSOLTÁR	332
XCV. ZSOLTÁR	241	CXXIX. ZSOLTÁR	333
XCVI. ZSOLTÁR	243	CXXX. ZSOLTÁR	334
XCVII. ZSOLTÁR	245	CXXXI. ZSOLTÁR	335
XCVIII. ZSOLTÁR	247	CXXXII. ZSOLTÁR	336
XCIX. ZSOLTÁR	248	CXXXIII. ZSOLTÁR	339
C. ZSOLTÁR	250	CXXXIV. ZSOLTÁR	340
CI. ZSOLTÁR	251	CXXXV. ZSOLTÁR	341
CII. ZSOLTÁR	253	CXXXVI. ZSOLTÁR	344
CIII. ZSOLTÁR	258	CXXXVII. ZSOLTÁR	348
CIV. ZSOLTÁR	260	CXXXVIII. ZSOLTÁR	349
CV. ZSOLTÁR	265	CXXXIX. ZSOLTÁR	351
CVI. ZSOLTÁR	270	CXL. ZSOLTÁR	354
CVII. ZSOLTÁR	276	CXLI. ZSOLTÁR	356
CVIII. ZSOLTÁR	282	CXLII. ZSOLTÁR	358
CIX. ZSOLTÁR	284	CXLIII. ZSOLTÁR	360
CX. ZSOLTÁR	288	CXLIV. ZSOLTÁR	363
CXI. ZSOLTÁR	290	CXLV. ZSOLTÁR	365
CXII. ZSOLTÁR	292	CXLVI. ZSOLTÁR	367
CXIII. ZSOLTÁR	294	CXLVII. ZSOLTÁR	369
CXIV. ZSOLTÁR	296	CXLVIII. ZSOLTÁR	372
CXV. ZSOLTÁR	297	CXLIX. ZSOLTÁR	374
CXVI. ZSOLTÁR	299	CL. ZSOLTÁR	376

I. ZSOLTÁR

C. M.

*Ez zsoltár tanít, hogy azok bódogok,
kik megvetvén az istenteleneknek erkölcsöket és tanácsokat,
az Isten törvényének értelmében
és megtartásában gyönyörködnek;
és hogy bódogtalanok, azok különben cselekesznek.*

1

Azki nem jár hitlenek tanácsán,
És meg nem áll az bűnösök után,
Az csúfolóknak nem ül ő székökben:
De gyönyörködik az Úr törvényében,
És arra gondja mind éjjel-nappal,
Ez illy ember nagy bódog bizonynal.

2

Mert ő olyan, mint az jó termőfa,
Melly az víz mellett vagyon plántálva,
Ő idejében meghozza gyümölcsét,
És el nem szokta hullatni levelét,
Ekképpen azmit ez ember végez,
Minden dolgában megyen jó véghez.

3

De nem ígyen vadnak az gonoszak,
Hanem mint az apró por és polyvák,
Mellyek az szélűl széjjelragadtatnak,
Így az ítéletben meg nem állhatnak
Az gonoszak, és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.

4

Mert az Isten esmeri utokat
Az igazaknak érti dolgokat,
Azért mindörökké ők megmaradnak:
De azok csak az gonoszságban járnak,
Azoknak nyilván mind elvész utok,
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

II. ZSOLTÁR

C. M.

Jövendölés az Krisztus személyéről és országáról.

1

Miért zúgolódnak az pogányok?
Mit forgatnak ő bolond elméjekben?
Az földi népeknek mi szándékok?
Csak hiában valót üznek szívekben.

Ez világi királyok egyben gyűlnek,
Az fejedelmek tanácsot tartnak,
Az Isten ellen erős kötést téznek,
És az ő Krisztusára támadnak.

2

Nagy fönnyen mondják: Mit késünk ezzel?
Jer, szaggassuk el ezeknek kötelit,
És minden igájokat rontsuk el,
Ne viseljünk többé rajtunk effélit.

De az Úr Isten az magas mennyekben
Csak neveti dolgokat azoknak,
Csúfolja őket, ülvén szent székiben,
Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3

És végre hogy megindol haragja,
Kemén' beszéddel kezd szólni azoknak,
Rettenetesképpen megriasztja,
Ki miatt teljességgel elbágyadnak.

Hogy mertek, úgymond, ez ellen zúgódni?
Azkit én kentem az királyságra,
És királyi pálcát én adtam néki,
Az én szent hegyemre, az Sionra.

4

Mond ez királság: Ím kihirdetem
Az ő tanácsát és szent dekrétomát;
Az fölséges Úr mondá énnékem,
Én fiam vagy, ma szültelek, fiamat.

Kérjed éntőlem az sok pogányokat,
Kiket örökségül néked adok,
Föld kerekségin sok tartományokat
Mindenütt én tenéked ajánlok.

5

Rontsd meg őket te nagy hatalommal,
Mint az földből égetett cserépedént,
És az te királyi vaspálcáddal
Verd össze, és törd apró pozdorjánként.

Azért fejedelmek, bírák, királyok,
Ezekből tanóságot vegyetek,
És magatokat jól meggondoljátok,
Kik ez földön regnáltok, ítélték.

6

Szolgáljátok ez hatalmas Úrnak,
Igaz félelemmel, jámbor étellel,
Örvendeztetek ő nagy voltának,
De ezek is legyenek rettegéssel.

Csókoljátok ez néktek küldött fiat,
Hogy erőssen meg ne haragudjék,
El ne múlassátok parancsolatját,
Mert szörnyűképpen el kell vesznetek.

7

Mert gyakorta, hogy ingyen sem vélnéd,
Mint az sebes tűz, fölgerjed haragja.
Te azért teljes szívvel elhiggyed:
Boldog az, ki magát ez Úrra bízza.

III. ZSOLTÁR

C. M.

Könyörgése Dávidnak az Absolon ellen.

1

Ó, melly sokan vadnak,
Azkik háborgatnak
Engemet, én Istenem?
Nagy sok ellenségim
És sok gyűlölőim
Tusakodnak ellenem.

Sokan azt alítják,
Lelkemről azt mondják;
Vesztett ennek ő dolga,
Segétsége nincsen,
Mert elhatta Isten,
Így szólnak bolond módra.

2

Mert te, én Istenem,
Paizsom vagy nékem,
Ki életem megmented,
És nagy tisztességre
Fejem dicsősségre
Idővel fölemeled.

Tehozzád, Úr Isten,
Kiáltok szüntelen,
És te megvidámítasz,
Meghallgatsz kedvedből,
Sion szent hegyéről
Nagy segedelmet nyújtasz.

3

Ha ágyamban nyugszom,
Csendesszen aluszom,
Nincsen semmi félelmem.
Midőn felserkenek,
Semmin nem kesergek,
Mert Isten őriz engem.

Ha százezer népek
Mind környülvännének,
Jobb és bal kezem felől,
Ha rám ütnének is,
Nem rettegnék mégis
Semmi veszedelemtől.

4

Kelj föl, Uram, tarts meg,
Ellenségim vond meg,
Megtörvén ő fogokat.
Mind öszvepaskolod,
És arcul csapdosod
Az Isten-utálókat.

Csak te vagy az Isten,
Ki minden szükségben
Meg tudsz szabadítani,
Ki az te sereged
Megtartod, szereted,
És meg szoktad áldani.

IV. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak könyörgése az Saul ellen.

1

Én igazságomnak Istene,
Hallgasd meg én kiáltásom,
Szánj meg, és tekénts ínségemre
Te vígy engemet tágas helyre
Midőn itt szorongattatom.

Ti, nagy urak, miglen gyaláztok
Engemet tisztességemben?
Ez illy hívságban mig maradtok?
Hazudozásra mit vágyódtok?
Mig gyönyörködtök ezekben?

2

De vegyétek jól eszetekbe,
Hogy az Úr Isten engemet
Bévött kedvébe, kegyelmébe,
Ő adta királyi tisztemet
És meghallja kérésemet.

Rettegjetez hát és lássátok,
Hogy ellene ne vétsetek,
Magatokat meggondoljátok
Az ágyasházban ha nyugosztok,
Hogy lehessen csendességtek.

3

Igazságnak áldozatjával
Áldoztatok az Istennek,
Jó étellel és igazsággal
És az Istenben bátorsággal
Bízzatok és örvendjetez,

De sokan mondják azt minekünk:
Ki vezérl minket az jóra?
Azért téged, Úr Isten, kérünk,
Mutasd kegyes orcádat nekünk,
Jöjjön el az áldott óra!

4

Mellyel inkább vigasztalsz engem,
És örvendeztetsz szívemben;
Hogynem kiknek sok mustjok terem,
Búzájokkal rakva sok verem,
Kikkel élnek bévségessen.

Azért élek jó békeségben,
Fekszem s' aluszom kedvemre,
Uralkodván lakom földemben
Bátorságos örvendezésben,
Mert az Úr vigyáz éltetemre.

V. ZSOLTÁR

C. M.

*Megszabadításért való könyörgése Dávidnak,
az ő kergetői ellen.*

1

Úr Isten, az én imádságom,
Kérek, vegyed füleidben,
És hallgass meg kérésemben,
Én Istenem és én királyom,
Értsd meg mondásom.

2

Tekéntsed meg esedezésem,
És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak, királyomat,
Meghallgatod én könyörgésem,
Bizonyal hiszem.

3

Jó reggel meghallgatsz engemet,
Uram, még virradta előtt,
Idején az nap hogy följött,
Elődbe számlálom igyemet,
Várván kegyelmet.

4

Mert te egyedül vagy olly Isten,
Kinek az gonoszság nem kell,
És azki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmiképpen,
Míg él vétekben.

5

Az kábák és az esztelenek
Nem állhatnak színed előtt,
Gyűlölsz minden gonosztevőt,
És tőled távol űzettetnek
Az illyetének.

* * *

6

Az kik csak hazugságot szólnak,
Szörnyen elveszted azokat,
És megátkozsz gyilkosokat,
Kik embert hamissan megcsalnak,
Mind megrontatnak.

7

Én pedig nagy jó reménsséggel
Bémegyek szent templomodban,
És imádlak szent házádban,
Nagy jóvoltodért félelemmel
Szolgállok szívvel.

8

Vezérlj, Uram, igazságodban,
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktass, hogy az te utaidban
Járhassak jobban.

9

Mert szájokban nincsen igaz szó,
Szívek teljes nyavalyával,
Ő nyelvek szól álnoksággal,
Torkok olly, mint az nyílt koporsó,
Hol nincs semmi jó.

10

Büntesd meg, Uram Isten, őket,
Tedd semmivé tanácsokat,
Rontsd el ő találmányokat,
Verd meg veled ellenkezőket,
Az pártütőket.

11

És hogy azok mind örüljenek,
Az kik bíznak csak tebenned,
És szívből szeretik neved,
Engedd, hogy vígan fölségednek
Énekeljenek.

12

Mert az igazat te megáldod
Te nagy irgalmassággoddal,
Környülveszed, mint paizzsal,
Minden gonosz ellen megtartod
És ótalmazod.

VI. ZSOLTÁR

C. M.

*Dávidnak meggyógyulásáért
és egészségéért való könyörgése.*

1

Uram, te nagy haragodban,
Ki miatt vagyok búban,
Engemet ne feddj meg,
És haragodnak tüze,
Szűnjék meg sebessége,
Kiben ne büntess meg.

2

Nékem, Uram, légy irgalmas,
Mert vagyok nagy fájdalmas,
Ne hagyj, Uram, kérlek,
Gyógyítsd meg sérelmimet,
Elrettent tetemimet
Újítsd meg, hogy éljek.

3

Lelkem igen háborodik,
Ínségiben bánkodik,
Kesergek szívemben,
Uram, meddig hádsz engem
Ekképpen veszekednem
Ez nagy gyötrelemben?

4

Térj, Uram, kegyessen hozzám,
Mert jaj elfogyatkozám,
Te nagy irgalmadból
Szánj meg nyavalyáimban,
És ne hagyj kínaimban,
Ments meg az haláltól.

5

Mert ha mindnyájan meghalunk
S ez világból kimúlunk,
Nincs emlékezeted
Senkinél az halálban.
Fekvén az koporsóban,
Ki dicsérne téged?

6

Elfáradtam bánatimban,
Egész éjjel sírtomban,
Könnyhullatásimmal.
Nedvesítem ágyamat,
Áztatom nyoszolyámat
Sűrő siralmimmal.

7

Én sok bosszúságim miatt
Az én orcám elhírvadt,
Szemem homályosult,
Ezt szerzik ellenségim,
Vigadnak gyűlölőim,
Kin szívem elbúsult.

8

Azért tőlem elmenjetelek,
Kik gonoszságban éltek,
Távozzatok innen!
Mert az Úr kiáltásom
Meghallgatá sirásom,
És bévőn kedvében.

9

Könyörgésem meghallgatja
Az Ur, és elfogadja
Én imádságomat,
És azmit tőle kérek,
Minden jókat megnyerek,
Úgy kívánja jómat.

10

Azért minden ellenségim
És én háborgatóim,
Pironkodjatok el!
Már mind hátra térjetelek
És megszégyenüljetelek,
Nagy hirtelenséggel.

VII. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak könyörgése ellenségi ellen való megszabadításért.

1

Óh, én Uram és én Istenem,
Tebenned vagyon reménségem,
Segedelmemre légy jelen,
Tarts meg ellenségim ellen,
Hogy engemet el né ragadjon,
Mint éh oroszlán meg ne rágjon,
Midőn nincsen segítségem,
Azki megmentene engem.

2

Hogyha én ezt töttem, Úr Isten,
Avagy hamisság van kezemben,
Hogyha gonoszt töttem ennek,
Ki örült békeségemnek:
Hogyha valaki abban megért,
Hogy gonoszt fizettem az jóért,
Sőt ha jól nem töttem azzal,
Ki nékem volt bosszúsággal:

3

Ám bár kergessen ellenségem,
És bátor megragadjon engem,
Életemet földhöz verje,
Dicsőségem porrá tégye.
Kelj föl azért nagy haragodban,
Ellenségim ellen támadván,
Add meg az előbbi tisztet,
Kit rendeltél, Uram, nékem.

4

Nagy sereggel osztán az népek
Hozzád gyűlnek és környülvesznek,
Azért Úr Isten, támadj föl,
Magas helyre köztök állj föl.

És ottan ítéljed az népet,
Ki jól rendelhetsz mindeneneket,
És engem hívségem szerint,
Ítélj igazságom szerint,

5

Verd meg az istenteleneket,
És védelmezd meg híveidet,
Mert mindeneknek titkait
Látod, Uram, szívét, lelkit.

Te vagy paizsom, igaz Isten,
És nem hadsz el veszedelmemben,
Ki az híveket megtartod,
Gonosz ellen takargatod.

6

Igazán ítéli az Isten
Az ártatlan embert ügyében,
De keményen fenyegeti,
Kinek hamisságát érti.

Hogyha pedig ő meg nem térend,
Sok bűninek véget nem vetend,
Előkészéti fegyverit,
Idegbe veti nyilait.

7

Végre mint egy hadi erőben,
Halálos fegyvert fog kezében,
Nyilait is rántja elő,
Kiket ellenségemre lő.

Kinek szándéka veszedelmes,
Szive nagy gonoszsággal terhes,
Kiből idétlen fiat szül,
Mert szándéka megszégyenül.

8

Szorgalmatosson árkot vájott,
Más ember alá vermet ásott,
Kiben, midőn törekedik,
Önnönmaga beléeesik.

Az gonosz, azkit nékem kíván,
Ő tulajdon fejére rohan,
Mindennémű csalárdsága,
Nyakára száll álnoksága.

9

Azért Istennek adok hálát,
Hirdetem ő szent igazságát,
És fölséges szent nevének
Dicséreteket éneklek.

VIII. ZSOLTÁR

C. M.

*Csudálkozván dicséri Szent Dávid az Istennek
az teremtésben való nagy hatalmát
és az teremtett emberhöz való jókedvét.*

1

Ó, Felséges Úr, mi kegyes Istenünk,
Melly csudálatos az te neved nekünk!
Nagy dicsőséged ez egész földre
Kiterjed, és fölhat az egekre!

2

Dicsérnek téged még az csecsszopók is,
Szájokban viselik nevedet ők is,
Kik által ellenséget megejtesz,
És bosszúállót megszégyenítesz.

3

Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak,
Mellyeket az te ujjaid formáltak,
Az eget, holdat, az fényes napot
És szép renddel az sok csillagokat:

4

Csudálván mondom: Micsoda az ember,
Ki tetőled ennyi dicsőséget nyer!
De micsoda az embernek fia,
Kiről fölségednek van illy gondja?

5

Az Angyaloknál noha egy kevéssé
Kissebbé tőd: de nagy dicsőségessé
Teremtéd őtet, és magasztalád,
Nagy dicsőségre fölkoronázád.

6

Kezed munkáján őtet Úrrá tevéd,
Hogy azokkal bírma, néki engedéd,
Valamit ez világra teremtél,
Mindeneket lába alá vetél.

7

Juhot, ökröt és egyéb állatokat,
Az hegyen és völgyön élő vadakat,
Kik az erdőkön széjjel legelnek,
Avagy az sík mezőkön tengenek,

8

És az röpöső égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép melódiákat;
És sok halait az nagy tengernek
Birtokában adád az embernek.

9

Ó, fölséges Isten, kegyelmes Urunk,
Melly csudálatos az te neved nálunk!
Fölségednek melly nagy dicsősége,
Mellyel teljes ez föld kerekése!

IX. ZSOLTÁR

C. M.

Az Izráel népének háláadása és könyörgése.

1

Dicsérlek téged, Úr Isten,
És áldlak teljes szívemben,
És az te csodatételidet
Hirdetem jótéteményidet.

2

Tebenned, Uram, vigadok,
Nagy örömben tombolok,
És az te fölséges nevednek
Szép dicséreteket éneklek.

3

Mert az én ellenségimet
Megtérítéd, veréd őket,
Kik rettegven hátraesének,
Színed előtt mind elveszének.

4

Én igyemet megtekintéd,
És kegyelmessen felvöved,
Ülvén törvéntévő székedben,
Megmentél igaz ítéletben.

5

Az pogányokat megfeddéd,
Az gonoszokat elvesztéd,
Semmivé tőd az ő nevöket,
Teljességgel eltörléd őket.

* * *

6

Te, ellenség, azt alítád,
Hogy te könnyen elronthatnád
Ez városokat; elrontád-é,
Még híreket is eltörléd-é?

7

Nem lehete, mert az Isten
Megmarad dicsőségében,
Ő törvényszékit készíteti,
Az ítéletre letéteti.

8

Dolgában tart igazságot,
Előhívja ez világot,
És igazsággal mindeneket
Megítél minden nemzeteket.

9

Ő az szegénnek ótalma,
Őrzője, minden jutalma,
Azki szükségének idején
Hozzád ohajt könyörgésében.

10

Azért bíznak csak tebenned,
Azkik esmerik szent neved,
Kik tőled várnak segítséget,
Úr Isten, nem hagyod el őket.

11

Énekeljete az Úrnak,
Az Sion hegyén lakónak,
Sokságát cselekedetinek
Hirdessétek minden népeknek.

12

Azki nyilván megkeresi,
Az igaz vért nem felejtí,
És az szegényeket nem hagyja,
Kiknek kiáltásokat hallja.

13

Uram, légy kegyelmes nékem,
És tekénts meg nagy ínségem,
Az ellenség életem gyötri,
Az halál kapuiból végy ki.

14

Hogy dicsérhesselek vígan,
Az Sionnak kapuibán,
És örvendezhessek szivemben,
Hogy engem megtartál kegyessen.

15

Az pogányok pedig szörnyen
Estek az önnön vermekben,
Azmelly hálót ők másnak hántak,
Önnön lábok abban akadtak.

* * *

16

Innen az Úr esmertetik,
Szent ítéleti megtetszik,
Hogy az gonosz ő szándékában,
Önnön magát ejti hálóban.

17

Az gonosz népek hirtelen
Bédőlnek az nagy mélységben,
Az pogányok is mind elvesznek,
Kik Istenről elfeledkeznek.

18

Az szegént el nem felejtí,
De mindenkor megtekéntí,
Az nyomorultnak könyörgését
Meghallja, s' megadja kérését.

19

Kelj föl, Uram, és légy jelen,
Hogy ember erőt ne vegyen,
Az pogányokat hívd elődben,
Ítéld meg erős törvényedben.

20

Szívekben, Uram, rettentse meg,
Hogy magokat gondolják meg,
És esmerjék az pogán népek,
Hogy ők is halandó emberek.

X. ZSOLTÁR

C. M.

Az Izráelnek megszabadításért való könyörgése.

1

Mire távozol tőlünk, Úr Isten,
Illy messze? és magad mit rejtet el?
Ez sok ideig való ínségben
Miért, hogy minket így felejtesz el?
Ím az istentelen kevélységgel
Kergeti az szegént és nyomorgatja,
Az önnön nyakában essék hálója!

2

Mert ez istentelen dicsekedik,
És gyönyörködik kívánságában,
Dicséri az fősvént, hízelkedik,
Istent káromlja fölfuvalkodván,
Azkit megutál nagy hívságában,
Sőt kevélységében így gondolkodik,
Hogy nincsen Isten, azzal csúfolódik.

3

Ő bolondságában úgy elmegyén,
Erős ítéletedet nem féli
És kevélységében szól nagy fennyen,
Ellenségit is semminek véli,
Könnyen elfúhatja, azt ítéli,
Végre mond: bátran lakom és csendesszen,
Soha nem esem szerencsétlenségben.

4

Átokkal, szitokkal rakva szája,
Szól az ő nyelve csak álnokságot,
És nyelvét szoktatta csalárdságra,
Kivel szerez sok bút és bánatot
Tolvaj módra megáll barlangokat,
Leshelyből az szegénre ólalkodik,
Hogy azt megkaphassa, azon forgódik.
Barlangban magát megvonja titkon,
Hogy az ártatlant megragadhassa,
Mint az oroszlán, vigyáz az likon,
Hogy az szegént hálóban hozhassa,
És ő torkában azt béfalhassa,
Abban forog őnéki minden gondja,
Hogy az szegént megejtse, és megfogja.

6

Még azt is mondja az ő szívében,
Hogy Isten ezzel semmit nem gondol,
Orcáját elrejtí ezen ellen,
Szemét behunyja, másuvá fordul.
Kérlek, Uram, ez dolgon megindolj,
Nyújtsd ki kezéd, az szegént ne felejtse el,
És az nyomorultnak légy segítséggel.

7

Miért mívelné az gonosz ember,
Hogy káromlja, csúfolja az Istent?
Szívében mond: Számot Isten nem kér,
De te, Uram, értesz és látsz mindent,
Azért az szegény csak reád tekint,
Az nyomorult árva tebenned bízik,
És tőled kegyesen megsegíttetik.

8

Törd meg az istentelennek karját,
Hívd elődben és idézd törvénben,
Vizsgáld és íteld meg gonoszságát,
Ekképpen nem mér jöni elődben,
És így örökké regnál az Isten.
Ez világot igazsággal vezérli,
Az pogányokat földről mind eltörli.

9

Uram, tekintsd meg az nyomorultat,
Az szelédeket kegyessen tartsd meg,
Vedd füleidben kiáltásokat,
Erősítsd szíveket, vigasztald meg,
Az szegény árvákat védelmezd meg,
Zabolázd meg az erőszaktevőket,
Gonoszoktól ez földön ódd népedet.

XI. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak panassza az Saul ellen.

1

Az Istenben bízom jó reménsséggel,
Miért szóltok hát így lelkemnek?
Hogy én az ti hegyetekről fussak el,
És mint egy madár, messze röpöljek?
Mert az kegyetlenek íveket szerzik,
Hogy az tiszta szívőköt meglőjjék?
Már az nyilakot az idegben vetik.

2

De véghez nem vihetik ők ez dolgot,
Megromlanak igyekezetekben,
Mert az hív ember vajjon s' kinek ártott?
Az Istennek temploma mennyekben,
Ottfönn vagyon szent széki, mellyből széjjel
Szemei mindent néznek élesen,
Földi népet is megnézell és szemlél.

3

Az Isten megpróbálja az igazat,
És gyűlöli az erőszaktevőt
Az káromlókra záporessőt bocsát,
Rájok döjt tüzet, kénköves essőt,
Az istentelenekre háborút ejt,
És nagy szélvésszel itatja őket,
Fejekre szörnyű forgószelet buréjt.

4

Mert ő igaz, és igazságot szeret,
És kedves orcát mutat azoknak,
Kik igazságban rendelik élteket.

XII. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak Saul ellen való panaszkodása.

1

Szabadíts meg és tarts meg, Uram Isten,
Mert szentid elfogytak, nincs jótévő,
És ez földön már sok az tökéletlen,
Nincs emberek közt igaz beszédő.

2

Ezek egymásnak szólnak csak hívságot,
Dolgokat festik szép beszédekkel.
Hízkeldevén mutatnak nyájasságot,
De nyelvek nem eggyez ő szívekkel.

3

Csalárd ajakokat elveszti Isten,
Eltörli hízelkedő nyelveket,
Kik kevélységekben szólnak nagy főnnyen,
És csak csúfolják az együgyőket.

4

És azt mondják: Jer, tegyük azt nyelvünkkel,
Hogy minket minden nagyra becsüljön,
Miénk szájunk, ajkunk, bírunk ezekkel,
Kit uraljunk? velünk ki pöröljön?

5

Azért mond Isten: Imé, az szegények
Elhagyatnak, öletnek, pusztulnak,
Azért őket megszánom és fölkelek,
És kimentem kezezből azoknak.

6

Az Istennek mondási olly igazak,
Mint az drága ezüst, kit az tűzben
Az ötvösök kohókban tisztítottak,
És hétszer megeresztettek szépen.

7

Tartsd meg azért népedet, kegyelmessen,
Kérünk, jóvoltodból reánk tekénts,
Őrizz meg örökké ez nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jókedvet jelents.

8

Mert az gonoszok nagy fönnyen forgódnak,
Udvaroltnak nagy kevélségben,
Midőn az rosszak fölmagasztaltatnak,
És az jó ember nincs böcsületben.

XIII. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak megszabadulásért való könyörgése.

1

Miglen felejtess el, Uram,
Mig nem emlékezel rólam?
Az te orcádat énelőlem,
Örökké elrejtéd-é tőlem?
Mire nem könyörölsz rajtam?

2

Mig tanácskozzam szivemben,
Mig keseregjek elmémben,
Még nappal is csak gondolkodván?
Ellenségem reám mig rohan,
Mig uralkodik fejemen?

3

Tekénts reám, kegyes Uram,
Szánjad meg az én nyavalyám,
Szemeimet világosítsd meg,
Hogy életemben viduljak meg,
Halálban el ne aludjam.

4

Hogy ellenségem ne mondja:
Imé, erőt vöttem rajta.
És azon ők örvendezzenek,
Ha engemet elejthetnének,
És nem állhatnék lábamra.

5

Mert én bízom jókedvedben,
Ki megvigasztalsz szivemben,
Örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Isten én segedelmem,
Kiért dicsérem énekben.

XIV. ZSOLTÁR

C. M.

Panaszolkodása Dávidnak az Saul ellen.

1

Az bolond így szól az ő szívében:
Nincsen Isten: azért gonoszságban él,
Utálatos bűnt tészzen, semmit nem fél,
Ez egész földön azki jót tegyen,
Senki nincsen.

2

Az Úr az égből alátekinte,
Ez földön az emberek fiaira,
Hogy meglássa ha kinek esze volna,
Ha az Istent valaki keresné
És tisztelné.

3

De azt jól látja dicsőségében,
Hogy az jó útról eltértek mindenek,
Mindnyájan förtelmes bűnben hevernek,
Azki az Istent tisztelné híven,
Csak egy sincsen.

4

De az hamissak meg nem gondolják,
Hogy népemet, mint az kenyért megeszik,
Meg nem térnek, sőt magokat elhiszik.
Az Istent segítségül nem híják,
Sem uralják.

5

Itt azért erőssen megrémülnek,
Midőn eszekben veszik, hogy az Isten
Az ő híveit megtartja kegyessen,
Mert ő mellé áll az jó nemzetnek,
Mint híveknek.

6

De néktek semmi gondotok erre,
Hanem ti csak csúfoljátok az szegént,
Azki tiszta szívből féli az Istent,
És csak őtet hívja segítségre
És mentségre.

7

Az Sionról vajjon s' ki jövendel,
Ki az szent Izráelt megszabadítja?
Ha Isten fogságból népét kihozza,
Örvend az Jákob és az Izrael
Teljes szívvel.

XV. ZSOLTÁR

C. M.

Isteni félelemről és jó életről való tanúság.

1

Uram, ki léssen lakója
Az te fölséged sátorának?
Jelentsd meg és add tudtomra,
Ki léssen örök lakosa
Szent hegyednek és hajlékodnak.

2

Azki jár igaz életben
Szól és szolgálta igazságot,
Igazán forog mindenben,
És hívséges ő szívében,
És szereti az jámborságot.

3

Ki az ő felebarátját
Ő nyelvével nem rágalmazza,
Kárral nem bántja szomszédját,
Nem rútolja atyjafiát
És tisztességét nem gyalázza.

4

Az istentelent utálja,
Az istenfélőket szereti,
Őket tisztességben tartja,
Esküvését meggondolja,
Ha kárt vall is, azt meg nem szegi.

5

Azki pénzivel él híven,
Kölcsönád, de nem kér uzsorát,
Az ártatlan ember ellen,
Ajándékot ő nem vészen,
Azki így teszen, az megállhat.

XVI. ZSOLTÁR

T. B.

*Jövendölés az Krisztusnak szenvedéséről,
haláláról és föltámadásáról.*

1

Tarts meg engemet, óh, én Istenem!
Mert reménségem vetem csak tebenned,
Azért az Úrnak monddad ezt lelkem:
Én Uram vagy te, örvendek tenéked,
Ezkívől nem kérkedhetem semmivel,
Hogy néked használhatnék jótétemmel.

2

Az szentekkel ez földön jól teszek,
És segíték jámbor istenfélőket
De azoknak léssen nagy sérelmek,
Kik követnek idegen isteneket,
Ő véres áldozatjokat nem nézem,
És nevöket ajakimra sem vészem.

3

Az Úr Isten az én örökségem,
Melly nékem kiváltképpen részeltetett,
És ő megtartja híven azt nékem,
Az én sorsom az legjobb részre esett,
Hogy az örökség zsinórral osztatott,
Azzal az legszebbik rész nékem jutott.

4

Dicséretet mondok én az Úrnak,
Ki engem tanácsával jól vezérel,
Még veséim is erre tanítanak,
És az ágyban is megintenek éjjel.
Az Urat szüntelen előttem tartom,
Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

5

Öröme vagyon szívemnek ezen,
Dicsőségem örül, megnyugszik testem,
Noha az sírben fekvése leszen,
De azt szívemben nyilván én elhiszem,
Nem hagyod az koporsóban szentedet,
De rothadás ellen megmented őtet.

6

Az életre nékem utat mutat,
Melly életben vagyon örök bódogság,
Hol szent színednek gyönyörű voltát
Láttatod: melly nagy öröm és vigasság
Jobb kezednek ereje, dicsősége
Örökké megmarad, soha nincs vége.

XVII. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadulásért.

1

Hallgasd meg igazságomat,
Úr Isten, kiáltásom értsd meg,
Figyelmezz hozzám és tekintsd meg
Szívbeli imádságomat,
    Ítéletet tetőled várok,
Nézd meg igyem, láttass törvént,
Ítélj meg igazság szerint,
Mert én álnoksággal nem járok.

2

Szívem éjjel megpróbáltad,
És megvizsgáltad teljességgel,
Láttad, hogy egyez én nyelvemmel,
Csalárdság nélkül találtad.
    Azmit ember szól, avagy mível,
Én ajakid beszédire
Gondot tartok szent igédre,
Nem járok az gonosztévővel.

3

Vezérljed én járásomat,
És tarts meg az te ösvényeden,
Másuvá senki ne térítsen,
Erősítsed lábaimat.
    Téged hívlak én segítségre,
Uram, láss meg szükségemben,
Kérésem vedd füleidben,
És légy figyelmes beszédemre.

* * *

4

Te vagy bizonyos ótalmok,
Azkik tebenned remélnének,
Mutasd jóvoltodat ezeknek,
Hogy lássák az rád támadók.

Mint az te szemeidnek fényét,
Úgy megőrizz, Uram, engem,
Szárnyad árnyékában fejem
Takargasd, őrizvén ösvényét.

5

Ótalmazz ellenségimtől,
Azkik veszedelmemre járnak,
És mindenünnen környülfognak,
Ments meg engemet ezektől.

Kövér nyakok csak föl nem pattan,
Kevélyen szólnak ellenem,
Lesnek, kergetnek, hogy engem
Megtapodjanak az föld hátán.

6

Olyak, mint az vad oroslán,
Ki az lesből az prédára szök,
És mint az éh oroslánkölyök,
Ólálkodik az barlangban.

Uram, jövel, vegyed eleit,
Verd földhöz éles töröddel,
Lelkem mentsd meg fegyvereddel,
Rontsd meg ellenségim ereit.

7

Ments meg kezeddel ezektől,
Azkik élnek csak ez világnak,
És csak ő hasoknak szolgálnak,
Ez gondjok teljes szivekből.

Mert eleget adsz ő testöknek,
Kikvel tölthetik hasokat,
Hizlalhatják magzatjokat,
Még unokájok is eltelnek.

8

Én pedig az igazságban
Színét meglátom fölségednek,
És ha álmomból fölserkenek,
Megelégszem jóvoltodban.

XVIII. ZSOLTÁR

C. M.

Háláadása szent Dávidnak az megszabadításért.

1

Óh, én Uram, ki erőt adsz énnekem,
Szeretlek téged, míg leszen életem,
Én magas kőszálam, óh, én Uram,
Erős bástyám és erős kőváram.

Én erős Istenem és bizodalom,
Idvösségemnek szarva, én paizsom,
Midőn ez Urat dicsérvén kérem,
Ellenségimtől ő megtart engem.

Halál fájdalmi hogy környülvénének,
Beliál fiai rettegetnének,
Pokol kötele vala környülem,
Csaknem az halál tőriben esem.

2

Illy ínségemben az Úrhoz kiálték,
Nagy szükségemben Istennek könyörgék,
Szózatom templomába fölhata,
Kiáltásom füleibe juta.

Legottan az föld szörnyen megindúla,
Az hegyek fundamentoma mozdúla,
Rengedeznek, reszketnek szertelen,
Mert haragra indult az Úr Isten.

Nagy sűrő füst megyen föl az ő orrán,
Rettenetes tűz szájából kirohan,
Ki miatt az ég széjjel villámik,
Mert az ő sebes haragja látszik.

3

Lehajlatá az eget és lejöve,
Lábai alatt homály setétsége,
Alászálla kerubimon ülven
És az szélnek szárnyain röplöven.

Nagy setét ködben magát befedezte,
Kiben mint sátorban magát rejtette,
De az fényesség, ki nála vala,
Az sűrő ködököt eloszlata.

Nagy köössők hullnak, tűzláng villámék,
Az Úr mennydörgése égen hallaték.
Rettenetes szó adaték tőle,
Kössőt, villámást földre löve.

4

Elszélleszté azokat nyilaival,
És elrettente ő villámásival.
Meglátszának az vizek mélységi,
Fölnyílnak az földnek feneki

Az te feddésednek súlyosságátúl
És haragos orrodnak fúvásátúl.
Onnan föllyül kezeit lenyujtá,
És engem az vizekből kivonya,

Megszabadíta én ellenségimtől,
Megmente hatalmas gyűlölöimtől,
Kik rám rohannak én ínségemben,
De gyámolom lön nékem az Isten.

5

Tér helyre hozá, s' kimenté engemet,
És énhozzám mutata nagy szerelmet,
Mégfizete igazságom szerint,
Kezeimnek tisztasága szerint,

Mert az Úrnak utáról nem tértem el,
Az én Istenemtől nem szakadtam el,
Ítéletire szüntelen néztem,
És szent törvényét meg nem vetettem.

De mindenkor híven előtte jártam
Gonosztételtől magamat megóttam.
Mégfizete igazságom szerint,
Kezeimnek tisztasága szerint.

6

Szent vagy, és jótévő az jótévőkkel,
És igazat téssz igazán élőkkel,
Tiszta vagy azokhoz, azkik tiszták,
Elfordulsz tőlök, azkik gonoszak,
Az nyomorult szegényeket segíted,
Az kevély szemőket megszegényíted,
Nékem, Uram, szövétneket gyújtasz,
És az setétben világot nyújtasz.

Teáltalod ellenségim seregín
Általfutok, elszököm keretésín,
Tökélletes az Istennek uta,
Tiszta és próbált az ő mondása.

7

Az benne bízóknak erős paizzsa,
Ez Istennek de ki lehetne mássa?
De holott volna illy erős kőszál,
Mint az Isten, azki minket táplál?

Az Isten erejiben fölötöztet,
És utaimban jól vezérl engemet,
Lábam gyorsítja, mint az szarvasnak,
Hogy magas hegyimre fölhághassak.

Ő tanítja kezemet hadakozni,
És az acél kézivet elrontani,
Ildvösségednek paizsát nékem
Adod, és jobb kezed megtart engem.

8

Az te szelíd és engedelmes voltod
Öregbít engem, erősít jóvoltod.
És azhol járok, helt adsz lábamnak,
Hogy bokáim ne botránkozzanak.

Ellenségimet azért megkergetem,
És meg nem szünöm, mígnem mind elverem,
Minden erőmmel addig paskolom,
Mígnem őket lábam alá hajtom.

Az harcra nékem erős fegyvert adtál,
Az földhöz vered, ki énellem áll,
Mégfutamatod ellenségimet,
Széjjelkergeted gyűlölőimet.

9

Kiáltanak, de senki meg nem tartja,
Az Istenhez is, de meg nem hallgatja,
Én őket mind széli porrá rontom,
Az utcákon az sárba morzsolom,
Az népeknek ő patvarkodásoktól,
Megszabadítasz tusakodásoktól,
Az pogányokon fővé téssz engem,
Nem esmert nép is szolgál énnékem.

Sok idegenek, kik híremet hallják,
Hízlekedvén, magokat alám adják,
Erős helyeken idegen népek
Az én hatalmasságomtól félnek.

10

Él az Isten, kinek legyen dicséret,
Áldom én idvözítő Istenemet,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségimet megholdoltatta.

Megőriz engemet ellenségimtől,
Kiken engem emelt fejedelemől,
Az erőszaktévőtől óalmaz,
Ki mindenkor halálomra vigyáz.

Azért dicséretet mondok tenéked,
Az pogányok közt magasztallak téged,
Szent nevednek éneklek szüntelen,
Hogy te királyodat fölségessen

11

Megsegítéd, véle től kegyességet,
És néki jelentél illy idvösséget,
Ez megkenett Dávidnak főképpen
És maradékinak mindörökken.

XIX. ZSOLTÁR

C. M.

*Dávid dicséri az Istent ő teremtéséről és törvényéről,
osztán könyörög, hogy őtet büntől megőrizze.*

1

Az Egek beszélnek
És nyilván hirdetik
Az Úrnak erejét.
Az ég mennyezeti
Szépen kijelenti
Kezinek munkáit.

Az napok egymásnak
Tudománt mutatnak
Az ő bölcsességéről.
Egy éj az más éjnek
Beszél az Istennek
Ő nagy dicsőségéről.

2

Nincs szó, sem tartomány,
Holott ez tudomány
Nem prédikáltatnék,
Mindenfelé megyen
Ez földkerekségen
Beszéde ezeknek.

Járások kimegyen
Mind ez világ végén,
Holott az fényes napnak
Hajlékot az Isten
Helheztetett szépen
Ő lakószállásának.

3

Kiben, mint vőlegén,
Reggel fölkel szépen
Ő ágyasházából,
És ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz,
Ha futásra indól.

Az égnek egy végén
Fölkel, és elmegyen

Gyorsan az más végére,
Sohol semmi nincsen
Ő hévsége ellen,
Ki magát elrejthesse.

4

Az Isten törvénye
Tiszta ő beszéde,
Lelkeket megtérít.
Hívség bizonsága,
Kisdedeket abba
Bölcseségre tanít.
Ő parancsolati
Igazak mondási,
Kik szívet vigasztalnak.
Minden ő törvényi
Tiszták szent beszédi,
Szemet világosítanak.

5

Az Isten félelme
Tiszta, mindörökké
Megmarad és megáll.
Az ő ítélete
Igaz mindenekbe,
Teljes nagy jóssággal.
Arannál, ezüstnél
Kedvesb drágakőnél,
És sokkal böcsületesb,
Ő szerelmessége
És gyönyörúsége
Még az méznél is édesb.

6

Azki szolgál néked,
Uram, tanól tőled
Nagy jó tanóságot,
És azt ha megtartja,
Jól leszen ő dolga
Mert vészen jutalmot.
Ki tudná bűninek
Számát esetinek,
És ki gondolhatná meg?
Én sok bűneimet,
Titkos vétkeimet,
Uram, nékem bocsásd meg.

7

Szolgádat őrizd meg,
Kevélségtől tartsd meg,
Ne essék ez bűnben,
És én tiszta lészek,
Semmi bűnt nem tészek,
Járok te kedvedben.

Szajamnak szólása,
Szívem gondolatja,
Kedves legyen tenéked.
Adjad, óh, én Uram
És erős kőszálam,
Hogy ne vétsek ellened.

XX. ZSOLTÁR

T. B.

Az izráeliták könyörgése Dávid királyért.

1

Az Úr tégedet meghallgasson
Te nagy ínségemben,
Az Jákob Istene megtartson
Te veszedelmedben.

Küldjön tenéked segedelmet
Az Úr ő szent házából,
Tereád fordítsa kegyelmét,
Tartson meg az Sionból.

2

Áldozatodat megtekintse,
Kikvel őt tiszteled,
Égő áldozatodat tüze
Égesse meg néked.

Azmit az te szíved kívánhat,
Adja meg ő tenéked,
Hogy mindennemű tanácsodat
Te jó véghez vihessed.

3

Adjad, Uram, hogy te nevedben
Az mi zászlóinkat
Fölemeljük nagy örömünkben,
És adjunk hálákat

Mondván: Az Úr Isten megőrzi
Ez királt kegyelmével,
A mennyből őtet erősíti
Jobb keze erejével.

4

Némellyek az ő szekerekben
És bíznak lovokban,
De mi az nagy Isten nevében
Bízunk mint Urunkban.

Azért ők keményen megesnek,
Mi pediglen megállunk,
Ők mind az földhöz verettetnek;
De mi épen maradunk.

5

Tarts meg, Uram, és engedd nekünk,
Hogy ez király hiven,
Mikoron hozzá esedezünk,
Segédségül legyen.

XXI. ZSOLTÁR

T. B.

Hálaadása az izraelitáknak az Dávid királyért.

1

Örvendez, Uram, az királ
Az te nagy hatalmadban
És szabadításodban,
    És vigad nagy buzgósággal,
Hogy őt megsegítéd,
Ínségből kimentéd.

2

Úgy viseled néki gondját,
Hogy azmit tőled kérend,
Mindeneket megnyerend.
    Mihelt fölnyitja ő száját,
Alég szól egy igét,
Már hallod kérését.

3

Előbb, hogynem könyörgene,
Meghallgatod, meglátod,
Irgalmaddal megáldod.
    És föltéssz az ő fejére
Sárarany koronát,
Mint királyi pompát.

4

Azt kéri vala tetőled,
Hogy csak valamennyire
Hosszabbóljon élete:
    De ő életét terjeszted
Nagy sok esztendőkre,
Sőt örök időkre.

5

Őt fölvőd nagy dicsőségre
Az te segedelmeddel,
Örök idvösségeddel.
    Ez nagy királyi fölségre
Tőled emelteték,
És ékesíteték.

6

Szereted őt minden jókkal,
És te szent áldomásod
Örökké néki nyújtod,
Örvendetes vígságokkal
Őt gyönyörködteted,
Színedre nézeted.

7

Ez király mindenkor bízik
Csak az ő Istenében,
És nem fél veszéliben.
Az magasságosnak nyugszik
Irgalmasságában,
És megmarad abban.

8

Kezeddel megleled őket,
Azkik reád támadnak,
Bosszúságodra járnak.
És az te gyűlölőidet
Kezeidből senki
Soha ki nem menti.

9

Mint az hév tüzes kemence,
Haragod környülvészi
És őket mind ellepi.
Haragos orcádnak színe
Őket megemészti
Mint az láng, elnyeli.

10

Mindennemű gyümölcsceket
Hirtelen te elvesztöd,
És az földről eltörlöd.
Magvokat, csemétéjeket
Néik megátkozod,
Nép közül kiirtod.

11

Mert gonoszra igyekeztek,
Szándékoztak ellened,
Hogy bosszonsanak téged.
Gonosz tanácsot végeztek,
De hogy véghez menjen,
Erejekben nincsen.

12

Mert minden ellenségidet
Erőssen megkergeted,
És őket elszéleszed.

Megvonszod íved idegét,
Nyilad, mint az tárgyra,
Lövöd orcájokra.

13

Azért, Uram, már támadj föl,
Mutasd meg hatalmadat,
Lássuk erős voltodat.

Hogy dicsőséges erődről
Vígan énekeljünk,
És benned örvendjünk.

XXII. ZSOLTÁR

C. M.

*Jövendölés az Krisztusnak szenvedésiről, haláláról
és föltámadásáról.*

1

Én Istenem, én erős Istenem,
Miért hagyál el ennyire engem?
Kiáltásomtól az segedelem
Nagy távol vagyon.

Én kiáltok tehozzád egész napon,
De mégsem felelsz meg, nincs, ki megtartson,
Még éjjel sem hallgatok semmi módon,
Ez ínségben.

2

De te szent vagy, és az Izráelben
Te szentséged megmarad mindenben,
Dicsértetel ez gyülekezetben
Szívvel-lélekkal.

Az mi régi atyáink teljességgel
Tebenned bíztanak jó reménységgel,
Szükségekben őket segedelmeddel
Megtartottad.

3

Ha ők szívből kiáltottak hozzád,
Mindjárt őket megszabadítottad,
Benned bíztak, és őket nem hattad
Esni szégyenben.

Én nem vagyok ember, de féreg lévén,
Minden népeknél vagyok nevetségben,
Csúfolnak, utálnak, és megvét minden
És keserget.

* * *

4

Azki lát, minden csúfol engemet,
Száját elvonssza, szól merő mérget,
Fejét rázza, hunyorgatja szemét
Reám néz szörnyen.

Mondván: Ez ember bízott az Istenben,
Szabadítsa meg azért őtet innen,
Ha szereti az Isten, néki légyen
Segédségöl.

5

Hogy te engemet anyám méhéből
Kihozál, ottan segedelmem lől,
Csecsemő koromban is egyedől
Csak benned bíztam.

Sőt mihelt anyám méhéből származtam,
Istenem voltál, reád támaszkodtam,
Bátorsággal tehozzád ragaszkodtam,
Én Istenem.

6

Ne távozzál azért messze tőlem,
Ne hagyj el, mert nagy az én gyötrelmem.
Nincs segétóm, és az én sérelmem
Nem fáj senkinek.

Sok erős bikák engem környülvöttek,
Az básáni nagy ökrök reám törnek,
Ökleldezni, megölni igyekeznek
Nagy méltatlan.

7

Az ő szájokat énréam tátván,
Mint ragadozó sívó oroszlán,
Agyarkodnak, hogy engem torkokban
Béfalhassanak.

Könnyhullatásim, mint az vizek folynak,
Én csontaim helyekből kimozdolnak,
Szívem mint viasz olvad, bélim fájnak
Sebek miatt.

8

Minden erőm mint cserép elszáradt,
Száraz nyelvem az ínyemhez ragadt,
Porba vetél engem, érzem kínját
Halál mérgének.

Mert engemet sok ebek környülvettek,
Gonosz népek ellenem összevegyültek,
Kezeimet és lábaimat ezek
Általgyakták.

9

Én csontaimat megolvashatnák,
Szörnyű szemeket reám fordítanak,
Kínomban nem szánnak, de gúnyolnak,
Úznek csúfságot.

Elosztották egymás közt én ruhámot,
És öltözetemre vetettek sorsot,
Hogy abból ne metélnének foltokat,
Osztván részre.

10

Azért, Uram, tőlem ne légy messze,
Ne késsél, életemnek ereje.
Kérlek, siess, tekénts ínségemre,
Légy segedelmől.

Mentsd meg életem az éles fegyvertől,
Védelmezz meg ez sok dühös ebektől.
Egyedől voltomat mentsd meg ezektől
Jóvoltodból.

11

Tarts meg az éh oroszlán torkától,
És az egyszarvú fenevadaktól,
Kik mostan környülvöttek nagy mordól,
Ó, tarts meg engem!

Kiért szent nevedet híven dicsérem,
Az én atyámfiainak hirdetem,
És az szent gyülekezetben tisztelem
Főlségedet.

* * *

12

Dicsérvétek, istenfélők, őtet,
Jákob fiai, áldjátok nevét,
Izráel népe, féld ez fölséget
Mint Istenedet.

Mert nem utálja az szegénnek ügyét,
És tőle el nem fordítja szent színét,
De ha kiált, meghallgatja kérését
Nagy kegyessen.

13

Azért dicséretem rólad leszen
Minden előtt az gyülekezetben,
És én fogadásim semmiképpen
Meg nem töretnek.

Az szegények esznek, megelégesznek,
Az istenkeresők téged dicsérnek;
Él az ő lelkek, és benned örvendnek,
Mindörökké.

14

Ez földi népnek minden serege
Az Úrhoz gyűl ez emlékezetre,
És az pogányoknak nemzetsége
Néki hajt fejet.

Mert az Úr egyedől bír mindeneket,
Övé az ország, ő az pogány népet
Bírja, rajtok megmutatván erejét
Kezeinek.

15

Az kövérek, kik megelégedtek,
És kik már porrá lenni készültek,
Dicsérnek téged minden szegények
És nyomorultak.

És minden ő maradéki azoknak
Néked szolgálván térdet-fejet hajtnak,
És firól fira ők téged uralnak,
Óh, nagy Isten!

16

Az következő nép jövendőben
Te igazságodat dicséretben
Magasztalják, tisztelik szívekben
Ez egész földön.

XXIII. ZSOLTÁR

C. M.

Háláadása Dávidnak az Istennek reá gondviselésiért és táplálásáért.

1

Az Úr énnékem őriző pásztorem,
Azért semmiben meg nem fogyatkozom,
Gyönyörű szép mezőn engemet éltet,
És szép kies folyóvízre legeltet.
Lelkemet megnyugotja szent nevében,
És vezérl engem igaz ösvényében.

2

Ha az halál árnyékában járnék is,
De nem félnék még ő setét völgyén is:
Mert mindenütt te jelen vagy énvelem,
Vessződ és botod megvigasztal engem,
És nékem az én ellenségim ellen
Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

3

Az én fejemet megkenöd olajjal,
És engemet itatsz teljes pohárral,
Jóvoltod, kegyességed körülveszen,
És követ engem egész életemben,
Az Úr énnékem megengedi nyilván,
Hogy mindéltiglen lakjam ő házában.

XXIV. ZSOLTÁR

C. M.

Dicséri Dávid az Istent az Izráel népéhez való jó voltáért.

1

Az Úr bír ez egész földdel
És minden benne élőkkal,
Övé ez földnek kereksege,
Kit az tengeren épített,
Folyóvizekkel környülvött,
Kiben meglátszik bölcsessége.

2

Ki megyen föl az szent helyre,
Az Úrnak ő szent hegyére,
És vajjon kitől tiszteltetik?
Azkinek tiszta ő szive,
És ártatlan az ő keze,
Azki hamissan nem esküszik.

3

Ezt az Úr megáldja szépen,
És az idvözető Isten
Igazságát adja őnéki.
Ez pedig az bódog nemzet,
Ki az Jákobnak Istenét
Keresi, és szent színét nézi.

4

Világi kapuk, nyíljatok,
Fejeteket föltartsátok,
Hogy ez dicső király térjen bé.
Micsoda dicső király ez?
Seregeknek Istene ez,
Nagy ennek hadi erőssége.

5

Ti, kapuk, emelkedjetek,
Fejeteket fölvevétek,
Hogy ez király belétek térjen.
Kicsoda ez nagy királyság?
Ez az Zebaoth Uraság,
Melly nagy az ő dicsőségében.

XXV. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak külömb-külobmb könyörgése.

1

Szívemet hozzád emelem,
És benned bízom, Uram
És meg nem szégyenültetem,
Nem nevet senki rajtam.

Mert szégyent nem vallanak,
Azkik hozzád esedeznek,
Azok pironkodjanak,
Azkik hitetlenül élnek.

2

Utaid, Uram, mutasd meg,
Hogy el ne téveledjem.
Te ösvényidre taníts meg,
Kiken intézd menésem.

És vezérelj engemet
Az te szent igaz igédben,
Ótalmazd életemet,
Mert benned bízom, Úr Isten.

3

Emlékezzél jóvoltodból
Nagy kegyelmességedre,
Emlékezzél irgalmadról,
Melly megmarad örökké.

Ifjúságomnak vétkét
Kérlek, hogy meg ne említsed,
Sőt nagy kegyességedet,
Én Istenem, megtekintsed.

4

Jó és igaz az Úr Isten
Mind örökken örökké,
Az bűnösöket térítvén
Ő igaz ösvényire.

És az nyomorultakat
Életekben igazgatja,
Nagy kegyessen azokat
Az ő utában megtartja.

5

Az Istennek minden uta
Kegyesség és nagy hívség
Azoknak, kik mondására
Gondot tartnak mindvégig.

Énnékem kegyelmezz meg,
Uram, az te szent nevedért,
És bűnömet bocsásd meg,
Ne ostorozz nagy voltáért.

* * *

6

Azki az Úr Istent féli,
És tiszteli szívében,
Azt ő nagy hiven vezérli
Ő igaz ösvényében.

Nagy békeségben annak
Minden jó bőven adatik,
És ő maradékinak
Gazdag örökség hagyatik.

7

Az igaz istenfélőknek
Megjelenti titkait
És az őbenne hívőknek
Megmutatja kötésit.

Istenhöz szemeimet
Főlemelem szünetlenül,
Ő megőriz engemet,
Lábam kivonssza az tőrből.

8

Azért térj hozzám, Istenem,
Tekénts reám kegyessen,
És kegyelmezz meg énnékem,
Mert élek szegénységben.

Nyavalyája szívemnek
Napról napra mind öregből,
Uram, add végét ennek,
Vigy ki engem ez ínségből.

9

Nyomorúságimot lásd meg,
Tekénts meg szükségemet
És bűneimet bocsásd meg,
Kik szerzik ez sérelmet.

Tekénts ellenségimot,
Kik énnálamnál erősbek,
És gyűlölnék engemet,
Kergetnek és kesergetnek.

10

Tartsd meg én lelkemet, Uram,
Hogy én ellenségimtől
Szörnyen meg ne csúfoltassam,
Benned bízom egyedől.

Én ártatlan éltemet
Őrizd meg, mert bízom hozzád,
És te Izráeledet
Minden énségből kihozzad.

XXVI. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Légy ítélőm, Uram,
Mert hívséggel jártam,
És éltem nagy ártatlanúl
Azért hiszem az Istent,
Hogy ő engemet megment
Mindennémő háborútúl.

2

Próbálg és kísérts meg,
Igyemet nézd jól meg,
Meglátod tisztaságomat.
Vizsgáld meg veséimet,
És próbáld meg szívemet,
Hogy értsed indolatomat.

3

Látom szemem előtt
Kegyelmességedöt
És azon vagyok szüntelen,
Hogy minden dolgaimban
Járjak igazságodban,
Ne vétsek fölséged ellen.

4

Az hazug emberek
Nálam nem kedvesek,
Az tettető csalárdokat
Szívem szerint gyűlölöm,
És nagy távol kerülöm
Az álnoksággal járókat.

5

Az gonosztévőknek
És hamis népeknek
Társaságokat gyűlölöm,
Ő gyülekezetekben
Nem ülök semmiképpen,
Sőt előttem sem szenvedöm.

6

Belső tisztaságban
És ártatlanságban
Én kezeimet megmosom,
Tisztán téged dicsérlek,
Áldozván fölségednek
Oltárod körül forgódom.

7

Éneki fölszóval
És víg hangossággal
Magasztalom fölségedet,
Néked adván hálákat,
Hirdetvén csudáidat
Mindenütt áldlak tégedet.

8

Uram, hajlékodat
Szeretem házadat,
Holott lakol dicsőséggel.
Szent helyedet kedvellöm,
És azt följebb böcsüllöm
Minden ez világi kincsnél.

9

Ostorodat, Uram,
Fordítsd el énrólam
Ne büntess az bűnösökkel,
Vélek ne verd lelkemet.
Ne völdd el életemet
Az vérontó emberekkel.

10

Kiknek az ő kezek
Rút bűnnel teljesek,
És azon hányják eszeket,
Hogy szegént elnyomjanak,
Ajándékon kapdosnak,
Kivel töltik jobb kezeket.

11

De én tisztaságban
Járok igazságban
És élek nagy ártatlanól,
Bűntől magam őrizem.
Szabadíts meg hát engem
Te nagy irgalmasságodból.

12

Az én lábam megáll,
Tágas helyet talál,
És megmarad ösvenyiben,
Azért, Uram, dicsérlek,
És örömmel tisztellek,
Az híveknek seregiben.

XXVII. ZSOLTÁR

T. B.

Dávidnak könyörgése az megszabadításért.

1

Az Úr Isten az én világosságom
És idvösségem, hát kitől félnék?
Ő életemnek ereje, jól tudom,
Ki volna hát az, kitől rettegnék?
Midőn az kegyetlen gonosztévők
Mint ellenségim énreám törnek,
Hogy engemet ugyan megegyenek,
Hirtelen mind hátrarohannak ők.

2

Hogyha táborral környülvennének is,
De mégsem félne semmit én szívem,
Ha szinte az ellenség közt volnék is,
Mégis benned vetném reménségem.
Egy dolgot kívántam én az Úrtól,
Kit még mostan is kérek nagy bizván,
Hogy lakhassam az Úrnak házában,
Míg ez földön élek jóvoltodból.

3

Mellyet azért kérek, hogy én láthassam
Az Úrnak fölséges dicsőségét,
És ő szent templomát látogathassam,
Melly tisztességére építetett.
Mert engem hajlékába takarít
Én háborúságimnak idein,
És elröjt engem rőjtekhelyein,
Magas kősziklára fölemelít.

4

És az én fejemet ő fölemeli
Ellenségimen, kik környülvöttek,
Azért az ő hajlékában őnéki
Fölszóval áldozom és éneklek.
Uram, mikor hozzád fölkiáltok,
Figyelmetessen hallgass meg engem,
Kegyelmezz meg, légy gyámolom nékem,
Midőn tehozzád szívből ohajtok.

5

Tefelőled mondja ezt az én szívem:
Keressétek az én szent színemet,
Azért nékem is ez igyekezetem,
Hogy nézhessem, Uram, szent színedet.

Ne fordítsd el hát orcádat tőlem,
Szolgádat ne vesd el haragodban,
Te vagy vigasztalóm nyavalyámban,
Segéts meg, Uram, ne hágyj el engem.

6

Mert mind atyám és anyám elhagy engem,
De az Úr kegyesen hozzá vészen.
Mutasd meg, Uram, te utadat nékem,
Ellenség ellen, tarts ösvényeden.

Kívánságokra ellenségimnek,
Ne adj engemet, mert sokan vadnak,
Kik ellenem hamisságot szólnak,
Hazudnak és erőszakot tesznek.

7

Ha nem hittem volna, hogy még éltemben
Jóvoltát az Úrnak meglátandom,
Az élőknek földén, hát immár régen,
Odalőtt volna minden én dolgom.

Várjad azért bizonynal az Urat,
Légy víg és bátorságos szívedben,
Mert téged megtart az nagy Úr Isten,
Csak őtőle várjad ótalmadat.

XXVIII. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megóalmazásért.

1

Hozzád kiáltok, kegyes Uram,
Én segítségem és kőváram!
Hallgass meg kegyelmessen engem,
Ne hallgass el, mert el kell vesznem,
Azokhoz hasonló leszek,
Kiknek az koporsó helyek.

2

Midőn tehozzád esedezem,
És kezeimet fölemelem
Az te szentséges templomodban,
Hallgass meg én imádságomban,
Ne büntess az hitlenekkel,
Ne verj az gonosztévőkkel.

3

Az kik szólnak nagy nyájassággal,
De szívek rakva álnoksággal,
Fizess meg azért őnékik,
Azmint szinte megérdemlették.
Add meg ő kezek munkáját,
És álnokságok jutalmát.

4

Mert az Úrral ők nem gondolnak,
Dolgairól nem gondolkodnak.
Keze munkáit nem tekintik,
Melly őnékik megfizettetik
Mert ők meg nem építetnek,
Hanem szörnyen megtöretnek.

5

Áldott legyen az nagy Úr Isten,
Ki meghallgata kérésemben,
Az Úr énnékem erősségem,
Én paizsom és segedelmem,
Órül szívem, és énekben
Dicsérem őtet szüntelen.

6

Az Úr én népemnek ereje,
Az Krisztusnak nagy erőssége,
Tartsd meg azért az te népedet,
És áldjad meg örökségedet,
Legeltessed és vigasztald
És örökké fölmagasztald.

XXIX. ZSOLTÁR

T. B.

Dávid inti az izráelitákat és kiváltképpen az fő-fő népet az Istennek dicsiretíre.

1

Mostan ti, hatalmassak,
Tekintetes nagy urak,
Adjatok az Istennek
Dicsőséget nevének,
Mint hatalmas Istenteket
Féljétek, tisztelvén őtet,
Szent templomában áldjátok,
És térdet-fejet hajszatok.

2

Az Úr szava megzendől,
Az vizeken megdördöl,
Mennydörgő dicsősége
Elhat az nagy tengerre.
Az Úrnak illy erős szava
Nagy hatalmát megmutatja,
Az Úrnak dördölő szaván
Nagy volta meglátszik nyilván.

3

Az Úr Istennek szava
Az cédrusokat rontja,
Töri az cédrusfákat,
Libanuson állókat.
Az Libanus és Szirion,
Ugrádoznak borjú módon,
És mint az Egyszarvú vemhe,
Tombol az sűrő erdőbe.

4

Az Úrnak szava széjjel
Sebes tűzlángot lövell,
Az pusztát megrettenti,
Az Kadést megrendíti.

Az Úr szava úgy megzendül,
Hogy az szarvas idétlent szül,
Nagy harsagásától annak
Az erdők fölszakadoznak.

5

De az ő templomában,
Ő hívei mindnyájan
Hirdetik nagy erejét,
Beszélik dicsőségét.

Az Úr ült az özönvízen,
Mint bíró ítélőszéken,
Az Úrnak ő királysága
Örökké megáll országa.

6

Az Úr az ő népének
Erőt ad seregének,
Őket híven megtartja,
Békességgel megáldja.

XXX. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása Dávidnak az Absolon ellen való megszabadulásért.

1

Dicsérlek, Uram, tégedet,
Mert te megtartál engemet,
És kegyessen fölemelél,
Ellenségimtől megmentél
És meg nem engedéd azoknak,
Hogy nyavalyámon vigadjanak.

2

Hogy fölkiálték tehozzád,
Nyavalyámot meggyógyítád,
És hogy én csaknem az sírbe
Esném az halál tőribe,
Ismét föltámasztál engemet,
Pokoltúl megmentéd lelkemet.

3

Istenes hívek és szentek,
Az Úrnak énekeljeteK,
Áldjátok őtet mindvégig,
Mert nem haragszik sokáig,
Az ember alég gondolhatja,
Mely hamar elmúlik haragja.

4

De az ő kegyelmessége
Rajtunk megmarad örökké.
Néha olly dolgom érkezik,
Kin estve szívem bánkodik,
De reggel, mihelyen fölkelök,
Azonnal víg örömet lelök.

* * *

5

Mikoron jól volna dolgom,
Akkor vala vigasságom,
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne lehessen esetem,
Mert érzettem kegyességedet,
Mellyel erősítéd hegyemet.

6

De hogy tőlem szent orcádat
Elfordítád ótalmadat,
Legottan én elijedék,
Könyörgék, és ígyen szólék:
Mi hasznod, Uram, én véremben,
Az halál ha temet veremben?

7

Uram, ha én porrá leszek,
Tégedet hogy dicsérhetlek,
Igazságod hogy hirdessem?
Hallgasd meg, Uram, kérésem,
Könyörülj rajtam, szabadíts meg,
Légy kegyelmes, Uram, és tarts meg.

8

Az én siralmimat végre
Fordítád boldog örömré,
És szomorú zsákruhámat
Elvöd rólam bánatimat,
Kéért, Uram, örökké áldlak,
Mindenek előtt magasztallak.

XXXI. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörög Dávid megszabadításért az Saul ellen.

1

Uram, én csak tebenned bíztam,
Órizz meg kegyessen,
Ne essem szégyenben,
Igazságodban fordulj hozzám,
És tarts meg jóvoltodból,
Ments ki nyavalyáimból.

2

Hajtsd énhozzám, Uram, füledet,
Óh, én üdvösségem,
Siess, tarts meg engem!
Mutasd meg nagy erősségedet,
Légy én erős kőváram,
Kiben bátran lakhassam.

3

Te vagy kösziklám, erősségem,
Szent nevedért kérlek,
Vezérelj, hogy éljek,
Szabadíts ki az törből engem,
Mellyet énnékem vetnek,
Mert megtartómnak hiszlek.

4

Kezedben ajánlom lelkemet,
Mert nagy ínségemben
Megtartál, Úr Isten,
Azoktúl megvonszom szívemet,
Azkik élnek hívságban,
És csak bízom Uramban.

5

Örvendezők nagy vigasságban,
Vigadok szívemben
Irgalmadra nézvén,
Ha megtekintesz nyavalyámban,
Szívemet megismered,
Sérelmit megennyhíted.

6

Nem ejtesz engemet kezeiben
Én ellenségimnek,
Kik engem gyűlölnek,
Sőt minden ellenségim ellen
Utat adsz lábaimnak,
Hogy meg ne akadjanak.

7

Nagy szükség nyomorgat engemet,
Kiben elbágyadtam,
Kegyelmezz meg, Uram,
Az én orcám elrepedezett,
Lelkem elvajudt, elholt,
Az én hasam meghijolt.

8

Elfogyok keserűségemben,
Életem rövidöl,
Sérelmem majd megöl,
Ez nagy méltatlan büntetésen
Én szívem elszakadott,
Minden csontom megbomlott.

* * *

9

Minden én ellenségim között
Gyaláznak szomszédim,
Félnek esmerőim,
Kik midőn látnak az ház előtt,
Félretérnek előlem,
Nem jönnek szembe velem.

10

Énrólam elfeledkeztenek,
Mint egy holt emberről,
Csúfolnak veszettől.
Mint egy törött edént, elvetnek,
Hallom, hogy szidalmaznak,
Nékem félelmet hoznak.

11

Mert tanácsot tartnak énrólam,
Végezést végeznek,
Hogy elveszessenek.

De te vagy az én bizodalمام,
És megvigasztalsz engem,
Én kegyelmes Istenem.

12

Kezedben vagyok én életem,
Ellenségim ellen
Tarts meg kegyelmessen.

Ne adj azok kezében engem,
Azkik szörnyen gyűlölnek
És szüntelen kergetnek.

13

Világosítsd orcádat rajtam,
És szolgáljál tégy jól
Te nagy irgalmadból,

Hogy soha meg ne csúfoltassam,
Mert tehozzád kiáltok,
Tőled ótalmat várok.

* * *

14

Szégyenítsd meg az gonoszakat,
Rontsd meg szándékokban,
Hánd az koporsóban,

Kik az istenes jámborokat
Nevetik és csúfolják,
És szörnyen rágalmazzák.

15

Fölötte nagy az te jóvoltod
Kit tartasz híveknek,
Azkik téged félnek,

És nagy az te irgalmasságod,
Mellyet azok jól látnak,
Azkik tebenned bíznak.

16

Tenálad azokat elrejtéd,
Megőrződ kegyessen,
Az kevélyek ellen,
Hajlékodban őket bévészed,
Hogy az kegyetlen nyelvek
Őket meg ne sérthessék.

17

Dicsőség adassék az Úrnak,
Ki tart ótalmában,
Mint egy szép városban,
Kinek erős bástyái vadnak,
Hogy azki abban lakik,
Senkitől nem bántatik.

18

Félelmes futásomban mondék:
Tőled elvetettél,
Rám nem nézsz szemekkel,
De tenálad kegyelmet lölék,
Meghallád könyörgésem,
És megadád kérésem.

19

Szeressétek az Urat, szentek,
Ki megtart híveket,
Büntet kevélyeket,
Hát jó reménségben legyetek,
Higgyétek szívetekben,
Megvigasztal az Isten.

XXXII. ZSOLTÁR

C. M.

Tanúság az üdvösséges bódogságról.

1

Ó, melly bódog az olly ember éltében,
Azkit az Isten bévött kegyelmében,
És megbocsátta az ő vétkeiket,
És befedezte minden bűneit.

Bódog az, kinek ő nagy hamissága
Istentől nincs néki tulajdonítva,
És kinek csalárdság nincs szivében,
Tettetés nélkül jár életében.

2

Hogy bűnömet el akarnám hallgatni
És néked meg nem akarám vallani,
Ottan csontaim elszáradának,
Soksága miatt én siralmimnak.

Mert éjjel-nappal kezed nehéz volta
Nagy bűneimért rajtam fekszik vala,
Bennem elfogya minden erősség,
Mint nyári hévségben az nedvesség.

3

De hogy bűnemet előtted megvallám,
És nagy vétkeimet el nem hallgatám,
De híven előbeszéllem néked,
Ottan bocsánatot nyerék tőled.

Ezért az Úr Istennek minden hívek
Könyörögjenek, míg vagyon idejek,
Mert ha nagy árvizek jőnének is,
De nem árthatna ezeknek mégis.

4

Te vagy ótalmam, őrizz meg engemet,
Minden gonosz ellen tartsd meg lelkeimet,
Vigasztalj meg, hogy örvendezhessek,
És vígan néked énekelhessek.

Tanítlak téged, úgy mond az Úr Isten,
És vezérellek az igaz ösvényen,
Szememvel mindenkor rád vigyázok,
Igazgatlak, réád gondot tartok.

5

Ne legyetek olyyak, mint az öszvérek
És az lovak, kiknek nincsen értelmek,
Kiknek zabolát vetnek szájokra,
Hogy ne jargalhassanak szájokra.

Az gonosznak szinte ez nyavalyája,
Azmelly ötet szájára nem bocsátja:
De környülvészi az Úr kegyelme,
Azkinek ő minden hiedelme.

6

Örüljetez azért az Úr Istenben,
Igaz hívek, legyetek nagy örömben,
Vigadjatok és énekeljetez,
Azkiknek vagyön tiszta szívetek.

XXXIII. ZSOLTÁR

C. M.

Intés az Istennek dicséretire.

1

Nosza, istenfélő szent hívek,
Örvendeztetek az Úrnak,
Mert illik, hogy őtet dicsérjék,
Kik örülnek igazságnak.

Áldjátok azértan
Hangos citerában,
Az Úr áldassék
Lantban, hegedőben,
Cimbalmi zengésben
Magasztaltassék.

2

Énekeljete néki vígan
Gyönyörű szép új éneket,
Szép hangicsáló szerszámokban,
Mondjatok ékes verseket,

Mert igaz mondása
Állhatatos dolga,
Azmit az Úr szól,
Megáll igazságban,
Minden dolgaiban
Cselekeszik jól.

3

Szereti ő az igazságot,
Az ítélet nála kedves,
Dolgaiban tart irgalmasságot,
Kivel mind ez világ teljes.

Az Úrnak igéje
Egeket teremte,
Mellyeket ottfenn
Szájának lelkével,
Nagy szép seregekvel
Szerze ékessen.

4

Az Úr Isten, mint egy tömlőbe
Szorítja az tenger vizét,
Elröjti, mint egy kincses helybe
Ő mondhatatlan mélységét.

Minden földi népek
Az Urat féljétek,
Mind ez világon
Valakik hol laktok,
Ótőle tartsatok
Szorgalmatosson.

5

Mert mihelt ő csak egy igét szól,
Azonnal meglészen minden,
És valamit ő megparancsol,
Nagy hamarsággal megleszen.

Pogányok tanácsát
És minden szándékát
Az Úr megtöri,
És azmit az népek
Magokban végeznek,
Semmivé teszi.

6

De az Úr Istennek tanácsa
Megmaradand mindörökké,
És megáll minden gondolatja,
Kiterjed minden időkre.

Bódog az az nemzet,
Ki illy Urat szeret
Mint ő Istenét,
Bódog az nemzetség,
Kit kedvell ez fölség
Mint örökségét.

* * *

7

Az Úr Isten magas mennyekből
Alátekint szemeivel
Ez világra néz onnan felyől,
Minden nemzetekre széllel.
Szép palotájából
Szeme aláfordól
Ez széles földre,
Nagy dicsőségessen
Vigyáz nagy fényessen
Az emberekre.

8

Mert önnönmaga erejével
Formálta az ő szíveket
És minden ő dolgokra nézel,
Látja cselekedeteket.
Az országló királ'
Nagy sűrű táborral
Meg nem tartatik,
És az erős vitéz
Az ő erejéhez
Itt nem bízhatik.

9

Azki ő gyors lovában bízik
Megcsalatkozik dolgában,
Azki karjával dicsekedik,
Meg nem tartatik az hadban.
De az nagy Úr Isten
Népére szüntelen
Néz szemeivel
Azkik benne bíznak
És hozzá folyamnak,
Nem felejtí el.

10

Gondot tart rájok, s' az haláltól
Megtartja őket éltekben,
Szükségtől és éhhez halástól
Őrzi az drága időben.

Lelkünk azért várja,
Szüntelen óhajtja
Az Úr ótalmát
Ki paizsul végre
Eljő segítségre,
Ad diadalmat.

11

Azért őbenne az mi szívünk
Igen örvendez szüntelen,
Mert ő minékünk reménségünk,
És bízunk ő szent nevében.

Nagy kegyelmességed
Mirajtunk bővéjtsed,
Légy mi gyámolunk,
Ne hagyj szükségünkben
Segéts meg éltünkben,
Mert téged várunk.

XXXIV. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása Dávidnak

az filiszteusok királyától való megszabadulásért.

1

Mindenkoron áldom
Az Urat, míg engem éltet,
És az ő szent dicséretét
Szájamban hordozom.

Dicsekedvén áldja
Lelkem jó voltát az Úrnak,
Kit az szegények hallanak,
És örülnek rajta.

2

Magasztaljuk vígan
Az Úrnak áldott szent nevét,
És véghetetlen kegyelmét
Dicsérjük mindnyájan.

Mert midőn keresném
És kérném az én Uramat,
Meghallá kiáltásomat
És megtarta engem.

3

Kik az Úrra néznek,
Tőle megvigasztaltatnak,
Soha orcájok azoknak
Meg nem szégyenülnek.

Az szegény kiálta
És meghallgatá az Isten,
El nem hagyá ínségében,
De megszabadítá.

4

Az Isten angyali
Hívek környül tábort járnak,
Istenfélőket megtartnak
Mint Isten követi.
Lássátok az Úrnak
Jóvoltát és kóstoljátok
Mert bizony bódogok azok,
Kik őbenne bíznak.

* * *

5

Féljétek az Urat
Mindnyájan, hívek és szentek,
Mert nem lesz soha szükségek,
Kik félik hatalmát.
Az oroslánoknak
Gyakorta szükségek esik,
De kik az Istent tisztelik,
Meg nem fogyatkoznak.

6

Én fiaim, jertek,
Hallgassatok beszédemre,
Megtanítlak szent életre,
Hogy Istent féljétek.
Kicsoda az ember,
Ki hosszú életet kíván,
És minden ő dolgaiban
Jó állapotot kér?

7

Őrizd meg nyelvedet
Az gonosz rágalmazástól,
Ódd ajakid álnokságtól,
Meg ne sértsd más hírét.
Tégy jól, gonoszt gyűlölj,
Békeséget kérj és kövess
És hogy Istennél légy kedvess,
Tisztességnek örölj.

8

Az Isten szemei
Látják az gonosztévőket,
És ő emlékezeteket
Az földről eltörli.

Az jókat nem hagyja,
Kik őhozzá tiszta szívből
Kiálnak nagy ínségekből,
Mind megszabadítja.

9

Közel az Úr Isten
Az törödelmes szívekhez,
És az sérelmes lelkekhez
Segétséggel leszen.

Az igaznak itten
Ő nyavalyája sokasól,
De minden nyomorúságból
Kimentí az Isten.

10

Mert megőriztetik
Az ő csontja az Istentől,
És csak egy is azok közül
Néki meg nem szegik.

De az gonosztévőt
Az önnön vétke megöli,
Ki az igazat gyűlöli,
Elvész idő előtt.

11

Megtartja az Isten
Élteket ő szolgáinak,
Azkik csak őbenne bíznak,
Nem esnek szégyenben.

XXXV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Pörölj, Uram, pörlőimmal,
Harcolj én ellenségimmal,
Te paizsodat ragadd elő,
Én segedelmemre állj elő,
Dárdádat nyújtsd ki kezeddél,
Ellenségimet kergesd el,
Mondjad ezt az én lelkemnek;
Tégedet én megsegítlek.

2

Szégyenítsd meg, Uram, őket,
Kik kergetik életemet,
És azok reám fenekednek,
Nagy szégyennel hátratérjenek.
Mint az szél az könnyű polyvát,
Széjjel szórja az föld porát,
Így az nagy Isten angyala
Őket széjjel futamtassa.

3

Ő útok legyen setétség
És olly sikamló, mint az jég,
És az Isten angyala őket
Kergesse, rontsa meg fejöket.
Mert nékem hálót vetettek,
És méi árkot készítettek,
Hogy életemben ok nélkül,
Megejtsenek kegyetlenül.

4

Engedjed, hogy az hitetlen
Essék veszélben véletlen,
És azon hálóban akadjon,
Kit nékem vetött, hogy megfogjon.
Essék bé azon árokban,
Kit nékem ásott utamban,
És örvendez az én lelkem
Az Úrban, ki megtart engem.

5

Minden én tetemem mondja:
Hozzád hasonló ki volna,
Uram, ki az szegént megtartod,
Az erősbtől megszabadítod?
Az nyomorult szűkölködőt
Az kóborlótól megmentöd.
Hamis tanók föltámadnak
És sok gonoszt reám fognak.

6

Az jóért ők gonoszt adnak,
Hogy lelkektől megfosszanak,
Noha midőn megbetegültek,
Zsákban öltöztem óéröttek.
Ő inségeken böjtöltem,
És érettek könyörgöttem,
Mint atyámfiat úgy szántam,
Gyakorta hozzájuk jártam.

7

Gyászban jártam lehorgadva,
Mint ki az anyját siratja,
De ők szomorú esetemen
Örülnek, és gyűlnek seregben.
Hát megől az gonosz népek
Engemet szörnyen nevetnek,
Ártatlan lévén, nem szánnak,
Sőt csúfolnak és szaggatnak.

8

Az képmutató galibák
Fogokat rám csikorgatják,
És rajtam nagy csúfságot üznek,
Kik csak zabálódást keresnek.
Uram, mig nézed ezeket?
Jövel, tartsd meg én lelkemet,
Egyedül voltom tekénts meg,
Ez oroszlánoktól ments meg.

* * *

9

Dicsérlek téged szüntelen,
Nagy sűrő gyülekezetben,
És nagy roppant sereg nép előtt,
Téged dicsérlek minden felőtt.

Ne engedd, hogy örüljenek,
Azkik ok nélkül gyűlölnék,
Ellenségimet fordítsd el,
Ne hunyorgassanak szemmel.

10

Mert nem szólnak békeségre,
De álnok szívek néz erre,
Hogy ők azokat háborgassák,
Kik békével ez földet lakják.

Az hitlen népek soksága,
Száját szörnyen reám tátja,
Kiálnak rajtam ha-ha-hát,
Mondván: szemünk jó dolgot lát.

11

Úr Isten, látod ezeket,
Fedd meg vakmerőségeket,
Kezed szájokra ne eressze,
És tőlem, Uram, ne légy messze,
Serkenj föl, Uram és kelj fel,
És ments meg ítéleteddel,
Ügyemnek jó voltát lássák
Ellenségim, noha bánják.

12

Ítélj meg igazságodban,
Ne nevéssenek meg vígan,
És ne mondják nagy hahotával:
Bényeltük ötet éh torkunkval.

Mind megszégyenítessenek,
Kik örölnék ínségemnek,
Öltözzenek gyalázatban
Ellenem kevély voltokban.

13

És azok énekeljenek,
Kik igazságnak örülnek,
Mondván: hálá legyen az Úrnak,
Ki nyugalmat ad szolgájának.

Én nyelvem igazságodat
Hirdeti nagy jóvoltodat,
És dicséretedet híven
Éneklek minden időben.

XXXVI. ZSOLTÁR

C. M.

*Dávidnak panassza, isteni dicséreti, könyörgése
és vigasztalása.*

1

Az gonosztévőnek dolgán
Eszemben veszem azt nyilván,
Hogy Istenre nincs gondja,
Magában fölfuvalkodik,
Bűneitől meg nem szűnik,
Az híveket útálja.

Hamis és hazug beszéde,
Jó tanósághoz nincs kedve,
És nem jár igazsággal,
Hívságot gondol ágyában,
Foglalatos gonosz útban,
Semmi bűnt ő nem útál.

2

Uram, az te nagy jóvoltod
Az égig ér, igazságod
Mind az fölhőkig fölhat,
Mint az hegy, te igazságod,
Törvényed mélség, megtartod
Az embert és az barmat.

Te kegyességed melly drága!
Azért az te szárnyad alá
Az emberek folyamnak,
Kik jól megelegítetnek,
Mint bőv vízzel legeltetnek
Javaival házadnak.

3

Nálad az élet kútfeje,
Világodnak nagy ő fénye,
Melly nekünk szépen fénlík.
Bővéjtsd rajtok kegyességed,
Azkik jól esmernek téged,
Neved szívvel tisztelik.

Ne hadd, hogy az kevély lába
Reám rohanjon hatalma
Ne tapodjon az földre,
Adjad, hogy az hitetlenek
Megessenek, süllyedjenek,
Föl se keljenek többé.

XXXVII. ZSOLTÁR

C. M.

Vigasztalása Dávidnak

az istenteleneknek szerencsés állapotjok ellen.

1

Ne bosszonkodjál az gonosztevőkre,
Midőn őnékik jól vagyon dolgok,
Ne nézz búslakodván szerencséjekre,
Ha látod, hogy jobbul állapotjok,
Mert mint az szénafű, levágattatnak,
És mint az zöld fű, hamar elhullnak.

2

Tégy jól és bízzál erőssen Istenben,
És békével élhetsz ez országban,
Jó szerencséd lesz minden életedben,
Örvendj az Úrnak nagy jóvoltában,
És valamit kérsz tőle, mind megnyéred,
Mindent megád, azmit kíván szíved.

3

Támaszd csak az Istenre minden dolgod,
És bízzál kétség nélkül őhöz, há,
Mert ő megcselekedendi, meglátod,
Ártatlanságod világra hozza,
Hogy igazságod ugyan lássa minden,
Mint az fényes nap fénlík délszínben.

4

Bízd Istenre, és légy csendesz szívedben,
És reménségedet vesd őbenne,
Ne haragudjál jó szerencséjeken
Azoknak, azkik élnek kedvekre,
Ne gondolj semmit az ő életekkel
Hogy vélek együtt bűnbe ne essél.

5

Mert az gonoszak mind eltöröltetnek,
De azkik az nagy Istenben bíznak,
Ez földnek azok örökösi lesznek,
Az gonosztévők szörnyen elhullnak,
Majdan ha ő helyeket megtekénted
Azhol laktanak, üressen leled.

* * *

6

De az földet örökségül az hívek
Bírják, és nagy békeséggel lakják,
És ők szép csendességben gyönyörködnek,
De azon ólálnak az hamissak,
Hogy az igazat ejthessék veszélben,
Csikorgatják fogokat az ellen.

7

De az Isten ezeket megneveti,
Mert látja, hogy napja elközelget,
Melly nap ezeknek egyszer végét veti.
Az hitetlen kivonssza fegyverét,
Kézívjét megvonssza, hogy ő meglőjje
Az szegént, és azt szörnyen megölje.

8

De az önnön fejére visszafordol,
És tulajdon szívét általjárja,
És az ő erős kézívje megromol,
Jobb az igaznak kiseded jószága,
Azmellyel ő ékes csendességben él,
Az hamissaknak gazdag kincseknél.

9

Az gonoszaknak karjok megrontatnak,
Erejekkel meg nem menekednek,
De az Úr ótalmok az igazaknak,
Mert idejeket tudja ezeknek.
Minden napjait nékik följedzette,
Örökségek megmarad örökké.

10

Gonosz időben is károk nem leszen,
És soha meg nem szégyenítetnek,
Megalégítetnek az szűk időben,
De az istentelenek elvesznek,
Az füstbe mennek, és úgy elolvadnak,
Mint az kövére az kis báránnak.

* * *

11

Az istentelen sok kölcsent fölvészen,
De igazán soha meg nem fizet,
Az igaz örömet ad és jól tészzen,
Annakokáért ez áldott nemzet
Örököse lésszen az zsíros földnek,
De az hitetlenek mind elvesznek.

12

Mert ő járását az Úr igazgatja,
És az ő utait jól vezérli,
Tántorodástól őt megótalmazza,
Mert ő ennek életit kedvelli.
Noha esik néha botránkozása,
El nem vész, mert az Úr kézen tartja.

13

Gyermek voltam, és immár megvénhüttem,
De én nem láttam soha szükségét
Az igaznak, és én soha nem löltem,
Hogy ő magva koldulna kenyeret,
Kölcsön ad és minden napon jól tészzen,
És ő magvát megáldja az Isten.

14

Hadd el hát az gonoszt, és tégy minden jót,
Hogy mindörökké te megmaradhass,
Mert az Úr Isten szeret igazságot,
És az igazhoz igen irgalmass,
De az hamis és istentelen ember
Mind cselédestől veszedelmet nyér.

15

Az igazak ez földet mind megnyerik
És lakják mint ő örökségeket,
Az igaznak szája nem hivolkodik,
Hanem mindenkor szól bölcseséget,
Ő nyelve nem szól semmi mulatságot,
De szüntelen beszéll igazságot.

16

Az Úr beszédét ő szívében vészi,
Azért soha el nem téveledik,
Az gonosz, mint tolvaj, az utat lesi,
Az igaz emberre ólálkodik,
Azon gondolkodik, hogy megfoghassa,
És mint egy farkas, megszagathassa.

17

De az Isten nem bocsátja kezében,
Az ítéletben is nem engedi,
Hogy az ő ügyének gonosz vége légyen,
Bízzál hát hozzá és engedj néki,
Főlemel téged, hogy bírjad az földet,
Megládd az gonoszaknak vesztekét.

18

Én jól megszemlélem az gonosztévőt
Ki el-fölkele és elterjede,
És hogy mint zöld borostyánfa, úgy fölött,
És hogy másszor elmenék mellette,
Odalón, az helyét szélel nézellém,
De őt semmiképpen ott nem lelém.

19

Élj igazán, légy hív és tökéletes,
És nagy jól leszen tenéked dolgod,
Békeséged leszen nagy örvedetes,
Az gonoszak vallnak csalatságot,
Mert ők szertelen nagy ínségben esnek,
És végre teljességgel elvesznek.

20

Mert az Úr ótalma az igazaknak,
És őket megmenti énségekből,
Vélek vagyon, és tőle megtartatnak,
És hogy őhöz á folyamnak szívből,
Az gonosztévőktől megszabadítja,
És jelenvoltával vigasztalja.

XXXVIII. ZSOLTÁR

C. M.

*Dávidnak külömb-külobmb panaszzi, azok mellé adatott
könyörgésekkel egyetemben.*

1

Haragodnak nagy voltában,
Megindolván,
Ne feddj meg, Uram, engem,
Búsult gerjedezésedben
Rám tekintvén,
Ne büntess meg, Istenem.

2

Nyilaid belém lövettek
Kik szereznek
Énnekem nagy sérelmet,
Kezeid nagy súlyossága
Hátam nyomja,
És sanyargat engemet.

3

Testemnek semmi résziben
Épség nincsen,
Te nagy haragod miatt.
Csontaim elhábtorodtak,
Nem nyughatnak
Én nagy bűneim miatt.

4

Mert ez én nagy gyarlóságim
És bűneim
Fejem föllyülhaladták,
Kiknek nehéz, terhes voltát,
Súlyosságát
Tagaim nem bírhatják.

5

Én sebeim elsenyedtek,
Mebüszödtek,
Ki miatt nagy siralmom,
De ezeknek indítója,
Szerző oka
Az én nagy bolondságom.

* * *

6

Én nyavalyáim gyötrenek,
Legörbéjtnék
Ki miatt nagy kint látok,
Minden napon gyászruhában
Járok sírván,
Sérelmimben óhajtók.

7

Mert elvajúdtak ágyékim,
Fájnak bélim,
Kik szintén elszáradtak,
Úgyhogy én egész testemben
Épség nincs,
Tagaim elbágyadtak.

8

Igen elerőtlenedtem
És törődtem
Ez mondhatatlan kínban,
Sírok, ordítok szüntelen
Én szívemben
Ez szertelen nyavalyán.

9

Minden mostani kérésem,
Én Istenem,
Vagyon szemeid előtt,
És minden fohászkozásom
S' ohajtásom
Tőled el nem rejtetött.

10

Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,
Minden erőm elfogyott,
Szemeim világossága,
Vidámsága
Éntőlem eltávozott.

11

Minden én felebarátim
És rokonim
Tőlem eliszonyodnak,
Atyámfiái, szomszédim,
Esmerőim
Mellőlem távol állnak.

12

Az kik életemre törnek,
És kergetnek,
Hálót vetettek titkon,
És az kik engem gyűlölnék,
Bút szereznek
Énnékem minden napon.

13

Kiben süketnek kell lennem,
És fülelnem,
Noha nagy szitkot hallok,
Szájammal szólni sem merek,
Csak veszteglek,
Mint az néma, hallgatok.

14

Mint az süket, olyan vagyok,
Azmit hallok,
Hallatlanná kell tennem,
Mint az kinek mentségére
Nincsen nyelve,
Olyá kell nékem lennem.

15

De én az Istenben bízom,
És elvárom,
Hogy kérésem meghallja,
Mert szívem hozzá emelem,
És elhiszem,
Hogy szükségem meglátja.

16

Ezt mondom, Uram, és kérlek,
Hogy imezek
Ne nevéssenek rajtam,
Mert ha lábam megbotlanék,
Vagy megesnék,
Gajdolnának énrólam.

* * *

17

Hogyha így kell sántikálnom
És bajlódnom,
Félek azon, hogy nékem
Én szívem elkeseredik,
És megsérszik,
Siralmas lesz életem.

18

Hamisságomat megvallom,
Nem tagadom
Gonosz téteményimet,
Bűneim miá lött sebek
Kesergetnek
És gyötrenek engemet.

19

Az én ellenségim élnek,
És örülnek,
Erőssödnek óránkint,
Azkik ok nélkül gyűlölnék
És rám törnek,
Sokasulnak naponkint.

20

Ezek reám dühödtenek
És kergetnek,
Kikvel én sok jót töttem,
De ezt csak azért mívelik,
Mert irégylik,
Hogy én az jót követem.

21

Uram, ne hagyj el engemet,
Nézd ügyemet,
Mert egyedül hagyattam,
Kérlek, légy irgalmas nékem,
Én Istenem,
Mert csak tebenned bíztam.

22

Azért tőlem ne állj messze,
Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem,
Segédemeddel ne késsél,
Siess, jöjj el,
Én édes idvösségem.

XXXIX. ZSOLTÁR

T. B.

*Vallástétele Dávidnak az ő túrhetetlenségéről
és szenvedésében való zúgolódásáról.*

1

Magamban elvégezém és mondám,
Hogy dolgom megtartóztatnám,
Hogy nyelvem olly ígét ne ejtene,
Ki énnékem bút szerzene,
Én szájamra zabolát vetöttem,
Míg az hitlen áll előttem.

2

Én, mint az néma, veszteg hallgaték,
Még az jóról sem beszéllék,
Sőt fájdalom is titkolnom kelle,
Kin sérelmem öregbőle,
Ég vala szívem, hogy meggondolám,
Eltüzesülvén ezt mondám:

3

Mutasd meg, Uram, éltemnek végét,
És meddig éltetsz engemet,
Az napok számát jelentsd meg nékem,
Mig kell ez világon élnem,
Mert időm nálad csak egy araszni,
Előtted életem semmi.

4

Bizonyára múlandó az ember,
Ki magának sokat ígér,
Mint az árnyék, az ember elmúlik,
Mégis szorgalmatoskodik,
Sokat gyűjt, és sok marhát rak öszve,
Nem tudja, kié lesz végre.

* * *

5

Uram, hát nékem kiben kell bíznom?
Nincs kívődled vigasságom,
Ments ki engem minden vétkeimből,
És az bolondok nyelvétől
Őrizz meg, hogy ők ne csúfoljanak,
Midőn ez ínségben látnak.

6

Mint az néma, hallgatok erőssen,
Szájam föl sem nyitom, mert én
Tudom, hogy ezt mind te cselekedted,
Csapásod rólam elvegyed,
Mert kezdednek kemény volta miatt,
Minden életem ellankadt.

7

Mert midőn te megfedded az embert,
Az ő nagy gyarlóságáért,
Azonnal elvész szép ábrázatja,
Mint az molytól az szép ruha.
Lám az ember melly igen múlandó,
Semmi dolga nem állandó!

8

Hallgasd meg, Uram, könyörgésemet,
Kérésemre ne légy süket,
Mert előtted vendég és szarándok,
Mint atyáim, olyan vagyok.
Szűnjél meg tőlem, hadd vegyek erőt
Az én kimúlásom előtt.

XL. ZSOLTÁR

T. B.

*Jövendülés az Krisztusnak szenvedésiről
és papi tisztiről.*

1

Várván vártam az fölséges Urat,
És imé hozzám fordula,
Kegyelmessen meghallgata,
És megmutatá rajtam jóvoltát.

Kivőn az mély veremből,
És az sáros förtőből,
És én lábaimat
Szép egyenes kőre
El-fölhelyhezette,
Vezérlvén utamat.

2

Én szájamban ada új éneket,
Istenünk dicséretire,
Hogy azok hallgatnak erre,
Higgyék és féljék ő Isteneket.

Bódog, azki az Úrban
Bízik, szemét elhajtván
Az kevély népektől,
Kiknek minden dolgok
Hazugságra hajlók,
Tőlök távol keről.

3

Csodatételidnek sok ő száma,
És nagy bölcs gondolatidnak,
Hozzánk való jó voltodnak
Sokságát senki meg nem mondhatja.

Ha elkezdem számlálni,
Nem tudom kimondani,
Mert te nem kívántad
Az sok áldozatot,
De hogy fogadjak szót,
Fülemet megfúrtad.

4

Az égő áldozat nincs kedvedben,

Az bűnért valók sem kellők,
Akkor mondom: Ím eljövök,
Rólam írás van az törvénykönyvben.

Hogy akaratod tegyem,
Én kegyelmes Istenem,
Az te törvényedben
Gyönyörködik lelkem,
És örvendez szívem
A te szent igédben.

5

Nagy sok népek gyülekezetiben
Igazságod kihirdettem,
Meg nem tartóztattam nyelvem,
Jól tudod, hogy én minden időben
Jóvoltod magasztaltam,
Soha el nem hallgattam,
Te idvösségedet
Hívással hirdettem,
Mindennek beszéltem
Nagy kegyességedet.

6

Uram, tőlem irgalmasságodat
Ne vond meg, tarts meg kegyessen,
Igazságod megőrizzen.
Számptalan gonosz reám áradott,
Sok nyavalya környülvött,
Reám nagy sok ínség jött,
Kiknek nincsen száma,
Mint hajam szálinak,
Kik fejemen vadnak,
Szívem is elhagya.

7

Könyörülj rajtam, kegyes Istenem,
Siess, jöjj segedelmemre,
És juttasd nagy szégyenségre,
Azkik halálra keresik lelkem.
Szörnyen hátratérjenek,
Kik káromon örölnek,
És kik ínségemen
Úznek nevetséget,
Kiálnak veh, veh, vét,
Jutalmok dög legyen.

8

Hogy tebened mind örvendezzenek,
Azkik tisztelnek tégedet,
Szeretik idvösségedet,
Mondván: Dicsősség legyen Istennek.

Noha én szegény vagyok,
És én szükségim nagyok,
De rám gondot visel
Az Úr, én megtartóm,
Jövel szabadítóm,
Úr Isten, ne késsél.

XLI. ZSOLTÁR

T. B.

Dávid előszámlálja betegségét és egyéb nyavalyáját.

1

Bódog, azki az nyavalyást híven
Szánja ínségében,
Mert szükségében őtet ismétlen
Megmenti az Isten,
Megtartja éltét, és ez országba
Lesz jó állapotja,
Ellenséginek kivánságában
Nem adja markában.

2

Fájdalmában az Isten megtartja,
Szépen fölgyógyítja,
Betegágát fordítja örömré
És jó egészségre.
Azért így szólok néked, Istenem:
Kegyelmezz meg nékem,
Gyógyítsd meg, Uram, én betegségem,
Mert igen vétkeztem.

3

Én ellenségim szidnak engemet,
Örölnék vesztemet,
Mondják: Halála ennek ha jó el,
Neve mikor vész el?
Meglátogattak engem nyájassan,
Hazugságot szólván,
Minden dolgaimat megszemlélték,
Osztán kiföcsögték.

4

Mindnyájan énellemem suttognak,
Reám olálkodnak,
Szereznek, kérnek nékem bánatot
És háborúságot.
Mondván: Az ő bűninek soksága
Fájdalmának oka.
Ihon fekszik az ő kórágába,
Már föl nem kél soha.

5

Egy pedig, azki barátom vala,
Kiben bízom vala,
Kit tápláltam, és ötte kenyerem,
Lábat vét énnékem.

Légy kegyelmes azértan, Úr Isten,
Illy nagy szükségemben,
Gyógyíts meg, hogy valaha nékiek
Én megfizethessek.

6

De hozzám jó kedvedet esmerem,
Ezen is jól értem,
Mert ellenségemnek oka nincsen,
Hogy rajtam örvendjen.

Tisztaságomban engem megtartasz,
És megszabadítasz,
És szemeid eleiben állatsz,
Örökké el nem hagysz.

7

Áldott légy, Izráelnek Istene,
Most és mindörökké.
Szent neved dicsírtessék mindenben,
Ámen, és úgy legyen.

XLII. ZSOLTÁR

T. B.

Külömb-külömb panaszi Dávidnak.

1

Mint az szép híves patakra
Az szarvas kívánkozik,
Lelkem úgy ohajt Uramra,
És hozzá foházkodik.
Tehozzád, én Istenem,
Szomjúhozik én lelkem,
Vajjon színed eleiben
Mikor jutok, élő Isten?

2

Könnyhullatásim énnékem
Kenyerem éjjel-nappal,
Midőn azt kérdik éntőlem:
Hol Istened, kit vártál?
Ezen lelkem kiontom,
És házadat ohajtom,
Hol az hívek seregiben
Örvendek szép éneklésben.

3

Én lelkem, mire csüggedsz el,
Mit keseregsz ennyire?
Bízzál Istenben, s' nem hágy el,
Kiben örvendek végre,
Midőn hozzám orcáját
Nyújtja szabadítását.
Óh, én kegyelmes Istenem
Melly igen kesereg lelkem!

4

Mert terólad emlékezem
Ez Jordánnak földéről,
Szent helyedre igyekezem,
Ez Hermon kis hegy mellől.
Mélység kiált mélséget,
Midőn én fejem felett
Az sok sebes víz megindól,
Mint egy erős hab, megzúdól.
Sebessége árvizednek
És az nagy zúgó habok
Énrajtam öszveütköznek,
Mégis hozzád óhajtok,
Mert úgy megtartasz nappal,
Hogy éjjel vigassággal
Dicséreteket éneklek
Néked, erős őrizőmnek.

6

Mondván: Isten én kőszálam,
Mire felejtesz így el?
Ellenségim vadnak rajtam,
Gyászban járok veszéllel,
Mert az ő hamis nyelvek
Csontaimban megsértnek,
Mert így bosszontnak ellened:
Lássuk, hol vagyon Istened.

7

Én lelkem, mire csüggedsz el,
Mit kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben: Nem hagy el,
Kiben örvendek végre,
Ki nékem szemlátomást
Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván megmutatja nékem,
Hogy csak ő az én Istenem.

XLIII. ZSOLTÁR

C. M.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Ítélj meg engemet, Úr Isten,
És fogadd föl én igyemet
Ez kegyetlen nemzetség ellen,
Az hamis embernek kezében
Ne bocsáss, Uram, engemet,
Tartsd meg én fejemet.

2

Uram, engem miért hagyál el,
Lám te vagy én erősségem?
Miért járok keserűséggel,
Minden örömöm távozik el?
Mert nyomorgat ellenségem
És sanyargat engem.

3

Igazságodat add értenem,
Világosságod küldd alá,
Ki megvilágosítson engem,
Szent hegyedre legyen vezérem,
Bémenésem igazgassa
Az te hajlékomba.

4

Isten oltárához bémegyek
Az én Uram eleiben,
Azki öröme én szívemnek.
Hegedővel néked éneklek,
És hálát adok szüntelen
Tenéked, Úr Isten.

5

Miért vagy szomorú, én lelkem,
Mit keseregsz illy szertelen?
Bízzál az Istenben, mert hiszem,
Hogy még őtet vígan dicsérem,
Midőn engem megment híven,
Én Istenem lévén.

XLIV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése az Isten népének az megszabadulásért.

1

Hallottuk, Isten, füleinkkel,
Azmit régenten cselekedtél,
Nekünk atyáink mondották,
Kik nagy dolgainat látták,
Kezeddel az pogán népet
Elvesztéd, földét elpusztítád,
Osztán más helyre vüd őket,
Holott ismét megsaporítád.

2

Mert nem ő fegyverek által lett,
Hogy ők megülték ez jó földet,
Nem az ő kezek, sem karjok
Volt nékik szabadítójok.
De te orcád tekintése
És az te karod és jobb kezed
Őket így megsegítette,
Mert őhozzájok volt jókedved.

3

Úr Isten, te vagy én királyom,
És az én teljes vigasságom,
Jákobnak küldd segedelmed,
Azmint régenten művelted.
Általad ellenségünket
Megökleldezzük és megrontjuk,
És az mi gyűlölőinket
Az te nevedben letapodjuk.

4

Mert én nem bízom kézívemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadít,
Ha az ellenség megszorít.
De te tartasz meg bennünket
Minden mi ellenségünk ellen,
És az mi kergetőinket
Elvesztéd, és ejted székenben.

* * *

5

Azért az Istent magasztaljuk,
És szent nevét örökké áldjuk,
Mindennap dicsérvén őtet,
Hirdessük nagy kegyességét.

De minket te megvetöttél,
És juttattál nagy szégyenségben,
Az hadba velünk nem jövéél,
Hogy megtartottál volna épen.

6

Az ellenségtől elfuttattál,
És velünk nagy szégyent vallattál,
Minden marhánkat eldúlják,
Kik éltünket háborgatják,

Hogy minket ők megegyenek,
Mint az juhokot, úgy adál el,
Kik minket messze kergetnek
Az pogányok közibe széjjel.

7

Népedet te semminek tartád,
És őket csak ócsón eladád,
Igen kevésre böcsülléd,
Csaknem ingyen odavetéd.

Azt tőd, hogy mi ellenségink,
És azkik mi környülünk laknak,
Mindenfelől mi szomszédink
Minket nevetnek és csúfolnak.

8

Az pogányok példabeszédet,
Szólnak mirólunk nevetséget,
És mindenféle nemzetek
Csúfolván, fejekkel intnek.

Gyalázat, szitok szüntelen
És szégyen forog énelöttem,
Úgyhogy nagy szégyenletemben,
Az én orcámat bé kell fednem.

9

Nagy sok szidalmat kell hallanom,
Ki miatt csak elszomorodom,
Midőn szemem előtt nézem
Bosszúálló ellenségem.

Mindezek esnek mirajtunk,
Mégis nem felejtünk el téged,
Kötésed ellen nem járunk,
Mindenben engedünk tenéked.

* * *

10

Az mi szívünk nem fordul vissza,
De gondolatit rajtad tartja,
Az mi lábunk ki nem mozdol
Ösvényedről el nem hajol.

Mégis így büntetsz bennünket,
Bévetél az sárkányok közé,
És már mindenfelől minket
Halál árnyéka környékeze.

11

Ha elfeledtünk volna téged,
Meg sem gondoltuk volna neved,
Ha más Isten szolgálatra
Kezünket emeltük volna:

Nyilván nem túrted volna el,
Sőt igen megbüntettél volna,
Mert mindent látsz szemeiddel,
Minden szívnek előtted titka.

12

De mi teérötted naponkint
Öldöztetünk ez világ szerint,
Miként az ártatlan juhok,
Kik az mézárszékre valók.

Kelj föl azért, mit aluszol?
És álmodból már serkenjél föl,
Támadj föl és hatalmadból
Ments ki minket ez nagy ínségből.

13

Miért fordítod el szemedet,
Mire rejted el szent szinedet,
Minket miért felejtész el,
Nem gondolsz-é ínségünkkel?

Lelkünk és minden életünk
Már szintén az földre lehajlott,
Az mi hasunk és mi bélünk
Már szintén az földhöz ragadott.

14

Kelj föl azért és ótalmazz meg,
Irgalmasságod szerint tarts meg,
És az te kegyességedből
Ments ki minden ínségünkből.

XLV. ZSOLTÁR

C. M.

*Jövendölés az Krisztusról úgy mint az ő gyülekezetinek
vőlegénnyéről.*

1

Egy szép dolgot hoz elő az én szívem,
Az dicső királyról lesz éneklésem,
Kit nyelvem megdicsér szép cífrával,
Mint egy deák az író pennával:

Sokkal szebb vagy te minden embereknél,
Mindent föllyülműlsz te szép termeteddel,
Ajakidnak nagy ő kedvessége,
Mert megáldott az Isten örökké.

2

Te kegyes és erős vitéz, készölj föl,
Vedd fegyvered és oldaladra kösd föl,
Úgy, mint királyi ékességedet,
Ez ékességben végy győzödelmet.

Az jó igazság vezérlje utadat,
Kegyesség, jóság bírja járásodat,
És az te karodnak erejével
Nagy csudákat téssz, megládd szemeddel.

3

Mert hegyessek az te sebes nyilaid,
Kit megéreznek minden ellenséged,
Midőn ő szíveket általlövöd,
És őket hatalmad alá vetöd.

Óh, Úr Isten, az te királyi széked
Megmarad mindörökké dicsőséged!
Pálcája az te királságodnak
Bizony pálcája az igazságnak.

4

Az igazságot te igen szeretöd,
Az hamisságot viszontag gyűlööd,
Azért az Isten mindenekfelett
Víg olajjal megkenett tégedet.

Mirha és áloés szag jó ruhádról,
Cásiaillat üt ki kamarádból,
Elefánt-tetemes palotádban
Néked mindenek szolgálnak vígan.

* * *

5

Az királyok leányi ékességben
Drága öltözettel jönnek elődben,
Jobb felől áll az kegyes menyasszony,
Azkin szép aranyas ruha vagyon.

Ó, te szép leány, hallgass beszédemre!
Nézz ide, füleiddel hajolj erre,
Feledkezzél el te nemzetedről,
Atyád házát is vesd ki eszedből.

6

És az király az te nagy szépségedben
Gyönyörködik, és vigad ő szívében,
Ő leszen immár tenéked urad,
Azért térdet hajtván őt uraljad.

Az Tirus-béliek és egyéb népek
Néked ajándékot hoznak és küldnek,
Királyleányi belső szépséged
Tisztelik aranyas öltözeted.

7

Ő szép hímmel varrott öltözetiben
Bévitetik az király eleiben,
Leánytársainak szép serege
Őutánna vitetnek elődbe.

Ekképpen gyönyörű ékességekkel
Az királhoz vitetnek nagy örömmel,
Bémennek királyi palotádban,
És nagy örömben lesznek mindnyájan.

8

Az te elhagyott szüleid helyében
Magzatokat ád tenéked az Isten,
Kiket helyheztetsz nagy méltóságban,
Fejedelmekké téssz sok országban.

Az te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre beszéllem,
És minden maradéki ezeknek
Tégedet mindörökké dicsérnek.

XLVI. ZSOLTÁR

C. M.

Háláadása az Isten népének az megóttalmazásért.

1

Az Isten az mi remétségünk,
Midőn reánk tör ellenségünk,
Minden háborúságinkban
Megtart erős hatalmában.

Azért az mi szívünk nem félne,
Ha az egész föld megrendőlné,
És az hegyek az tengernek
Közepibe bédőlnének.

2

Ha az tenger szörnyen zúgna is,
Minden víz fölzavarodnék is,
És ha az sebes szélvésszel
Az hegyek hányatnak széjjel,

Az szép folyóvíz mindazáltal
Az ő szép tiszta folyásával
Az Istennek szent városát
Megvigasztalná hajlékát.

3

Mert közepén lakik az Isten,
Azértan romlása nem leszen,
Semmi énségben nem ejti
Az Isten jókor megmenti.

Az pogán népek dúlnak-fúlnak,
Nagy sok országok föltámadnak,
De az ő haragos szava
Mind ez földet elolvasztja.

4

De az Isten minden időben
Mivelünk vagyon ínségünkben,
Jákob Istene ótalmunk,
Az Zebaoth mi hadnagyunk.

Jertek, lássátok ez nagy Úrnak
Csuda dolgait hatalmának,
Ki mind ez föld kerekességét
Elpusztítja ékességét.

5

Ez földön széjjel nagy hadakat
Ő megcsendeszít háborúkat,
Ívet, kopjákat megrontat,
Társzekereket fölgyújtat,
Így szólván: mindnyájan halljátok,
Hogy én erős Istentek vagyok,
És hogy birodalmom vagyok
Minden népen ez világon.

6

Summa szerint ez erős Isten
Velünk vagyok minden helyeken,
Az Jákobnak nagy Istene
Dolgainknak segedelme.

XLVII. ZSOLTÁR

T. B.

*Háláadása az izráelitáknak,
az Istennek sokféle jótéteményiért.*

1

No, minden népek
Örvendeztetek
És tapsoljatok,
Istent áldjátok,
Szép hangossággal
És nagy fölszóval.

Mert az Úr Isten
Nagy fölségében,
Ő királsága
És nagy országa
Kiterjed messze
Ez egész földre.

2

Hatalmunkba vét
Nagy sok népeket,
És megholdoltat
Sok pogányokat
Minékünk végre
Ő nagy ereje.

Minket ő fölvelt
Örökévé tött,
Nékünk engedte
Ő kegyessége
Jákobnak tisztét,
Kit igen szeret.

3

Imé, az Isten
Szépen fölmegeyen,
Nagy vigasságban,
Trombitaszókban,
Urunk fölmegeyen
Nagy dicsőségben.

Énekeljetek

Az Úr Istennek
Zengő verseket,
Szép énekeket
Ez nagy királynak
Mint mi Urunknak.

4

Őnéki minden
Jól énekeljen,
Mert minden népek
Néki engednek,
Királyi székben
Ül nagy kegyessen.

Az fejedelmek

Őhózzá gyűlnek,
Mint Ábrahámnak
Istenét áldják
Alázatossan
Néki szolgálván.

5

Ez erős Isten
Úr mindeneken,
Népét megőrzi
És jól vezérli,
Nagy dicsősége,
Kinek nincs vége.

XLVIII. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása az Jeruzsálem-bélieknek az mególtalmazásért.

1

Nagy az Úr méltóságában
Az Isten szent városában
Holott lakozik dicsősége
És dicsértetik ő szent neve.
Tudnillik az Sionban,
Északi tartományban,
Ez gyönyörűséges helyen,
Holott helyezettett szépen
Az nagy királynak városa,
Kinek ez földön nincs mássa.

2

Itt jól esméri házonként
Erős oltalmul az Istent,
Holott királyok egybegyűltek,
És ők sereggel előjöttek,
Erőssen megszállották,
Hogy megvegyék, elszánták.
De ottan megrettenének,
Megfutamodni kezdének,
Város mellől elállának,
Nagy rettegve szaladának.

3

Nagy félelme lőn szívöknek,
Mint gyermekszülő személnek,
És mint az hajó az szélvészben,
Ha napkeleti szél fú szörnyen.
Ezt mi szemünkkel látjuk,
Mint azelőtt hallottuk,
Az Isten városa mellett,
Melly őnéki szenteltetett,
Kit magának foglalt Isten,
Hogy néki szolgáljon minden.

4

Kit úgy erősített Isten,
Hogy romlása ne lehessen,
Nézünk itt te kegyességedre,
Szent templomodnak közepette.

Mint neved dicsősége
Elhat az széles földre,
Akképpen te dicséreted
Nagy messze te kiterjeszted,
Jobb kezed merő igazság,
Minden dolgod irgalmasság.

5

Örül az Sionnak hegyi
És az Júdának leányi,
Az te igaz ítéleteden,
Szíve szerint örvendez minden.

Az Siont járjátok meg,
Tornyait lássátok meg,
Nézzétek meg ő bástyáit
És szépen épült házait,
Hogy ezt megbeszélhessétek
Következendő népeknek.

6

Mert csak ez az igaz Isten,
Ki minket minden üdőben
Megtart és vezérli éltünket,
Mindhalálíg őriz bennünket.

XLIX. ZSOLTÁR

T. B.

*Vigasztalása az istenfélőknek az Isten ostora
és büntetése ellen
és az istentelenek gazdagsága ellen.*

1

Hallgassátok meg ezt, minden népek,
Értsétek meg, kik ez földön éltek,
Köznépek és ti főrenden valók,
Minden szegények és az gazdagok.

Az én szájam szól nagy bölcsességet,
És elmém gondol jó értelmeket,
Ez példára magam is figyelmezek,
Hegedőszóban szép mesét jelentek.

2

Mit félnék én az gonosz időben,
Hogy gyarlóságom engem elejtsen,
Midőn ellenségem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodjon?

Némellyek igen bíznak pénzekben,
És dicsekednek az ő kincsekben,
De senki nem váltja meg atyjafiát,
Nem adhatja meg Istennél váltságát.

3

Mert drága az léleknek váltsága,
Életét senki meg nem válthatja,
Hogy az halált ő elkerülhetné,
És az sírbe menni ne kellene.

Mert látja, hogy sem bolond, sem eszes
Az halál ellen nincsen mentséges,
És holtok után minden gazdagságok
Más emberre marad ő sok jószágok.

4

Ez őnékiek fő gondolatjok,
Hogy mindörökké tartson szép házok,
Hogy az ő nemzetek el ne fogyjon,
És nevök örökké megmaradjon.

Mert noha vagyon pénzek és tiszték,
De nem sokáig tartnak mindezek,
Mert végre minden jóktól elszakadnak,
És mint az oktalan állat, meghalnak.

* * *

5

Merő bolondság minden ő dolgok,
Azon bolondságban maradékjok
Elmennek, és olyan szokásokban
Gyönyörködnek atyjoknak utában.

Mint az barom, az sírben fekesznek,
Az örök halálban legeltetnek,
Majd az igazak rajtok uralkodnak,
Jó idein ezek alá adatnak.

6

Mert odalészen minden ő dolgok,
Az koporsó lészen ő hajlékjok,
De az haláltól engem az Isten
Megment, és kegyessen hozzá veszen.

Annakokáért azzal ne gondoll',
Hogy ha némelly igen meggazdagól,
Mert minden ő kincsét másnak kell hadni,
És nagy dicsőségétől meg kell válni.

7

Lelkét élteben bódognak vélte,
És dicsér téged, ha jól téssz véle.
Végre elmegyén atyjai után
Soha többé világot nem látván.

Azkinek itt nagy ő szerencséje
És tisztessége, de nincsen esze,
Hasonló ez az oktalan állathoz
És az veszendő goromba baromhoz.

L. ZSOLTÁR

C. M.

Tanúság az igaz isteni szolgálatról.

1

Az erős Isten, Uraknak Ura,
Szól, és mind ez földet előhívja,
Támadatról és napenyészetről,
Nagy szépséggel az Sion hegyéről
Eljő az Isten ő fényességében,
Semmit el nem hallgat ítéletiben.

2

Emésztő tűz megyen őelőtte,
Nagy forgó szélvész leszen környüle,
Szólitja az eget és az földet,
Hogy megítélje minden ő népét,
Mondván: Gyűjtsétek ide az híveket,
Kik áldozattal vötték kötésemet.

3

Az egek hirdetik igazságát
Az Istennek, mert ítél igazat,
Én népem hallgasd meg, szólok néked,
Izráel, ezt jól eszedben vegyed,
Én tenéked erős Istened vagyok,
Áldozatiddal keveset gondolok.

4

Égő áldozatid ím előttem,
Ökridet házadból én nem kértem,
Aklodból bakokat nem kívánok,
Mert minden állatokkal én bírok,
Hegyen, völgyön, erdőken az vadakat
Esmerem, és bírom az madarakat.

* * *

5

Ha éhezném, sem mondanám néked,
Mert nékem az föld és minden enged,
Azt véled-é, hogy ökörhúst eszem,
Avagy az bakvér italom nékem?
Az Istennek áldozzál háláadást,
Őfőlségének tégy szívből fogadást.

6

Szükségben tőlem segítséget kérj,
És megsegítlek, hogy engem dicsérj,
Az gonosznak mond Isten: De mire
Veszed törvényem az te nyelvedre?
Kötésem száddal vallod? de gyűlölsz
Intésemet, és ígémet megvetöd.

7

És mikor te az lopót látod,
Véle együtt futsz, dolgát jóvallod,
Az paráználkával örömet mulatsz,
Buja társaságnak gyakran helt adsz,
Szájaddal búsítasz sok jámborokat,
Nyelveddel szerzesz sok háborúságot.

8

Leülsz, és atyád fiát megszólod,
Az anyád fiát is rágalmazod,
Ezt míveled, de én csak hallgatok,
Azt véled, hogy én is olyan vagyok,
Mint szinte te, de téged előveszlek,
És szemlátomást bűnödről megfeddlek.

9

Ezt mostan eszetekbe vegyétek,
Kik az Istenről elfeledkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül,
Azki hálát ád, engem az böcsül,
Mond Isten: az illy ember jár jó úton,
És néki segedelmem jelen vagyton.

LI. ZSOLTÁR

C. M.

Külömb-külömb könyörgése Dávidnak.

1

Úr Isten, kegyelmezz meg énnékem,
Kegyességed szerint könyörülj rajtam,
Bűneimből tőled megtisztíttassam,
Nagy irgalmaddal végy környül engem,
Töröld el az én nagy bűneimet,
Mosogass jól meg förtelmességimből,
Kikkel förtesztettem életemet,
Tisztítsad el nagy kegyelmességedből.

2

Mert jól esmérem gyarló voltomat,
És bűnöm mindenkor forog előttem,
Mellyet csak teellened cselekedtem,
Ki miatt tészek én nagy siralmat.
Vétkeztem az te szemeid előtt,
Kiért engemet méltán megbüntethetsz,
Rám vethedd kemény ítéletedöt,
Mindazáltal igaz ítélő lehetsz.

3

Mert ím látom és nyilván jó értem,
Hogy én az gyarlóságban fogantattam,
És bűnben az én anyámtúl származtam,
Szülejem bűnös vérekből lettem.
De te az igazságot szereted,
És igen kedvelled az tiszta szívet,
És az te titkos bölcseségedet
Nagy kegyelmessen nékem megjelentéd.

4

Uram, hints meg engemet izsóppal,
És én azontúl tisztán megújólok,
Moss meg engem, és szépen megtisztólok,
És fejből lések az tiszta hónál.
Hogy örvendezhessen az én szívem,
Add ismét értenem nagy irgalmadot
És megvidul minden én tetemem,
Kiket az te haragod összverontott.

* * *

5

Rejtsd el színedet vétkeim elől,
Förtelmes bűneimet ne tekéntsed,
Haragos orcádat rólam elvegyed,
Szabadíts ki minden bűneimből.

Uram, teremts bennem tiszta szívet,
Minden dolgaimat jóra vezérljed,
Újítsd meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves legyen előtted.

6

Ne vess el engemet színed elől,
És ne vedd el szent lelkedet éntőlem,
Sőt teljes örömet szerezz énbennem,
Tégy bizonyossá engedelmedről.

Indíts szívemben nagy vigasságot,
És vidám lélekkel engem erősíts,
Hogy örömmel értsem irgalmadat,
Kegyelmességeddel engem bátoríts.

7

És példa leszek erről mindennek,
Az bűnösöket utadra tanítom,
Bűnökből hozzád térésre indítom,
Hogy ők csak tebenned reménljenek.

Óh, én Istenem, én idvösségem,
Szabadíts meg ez vérrel buzgó büntől!
Kéért örökké téged én nyelvem
Dicsér, és énekel kegyességedről.

8

Nyisd meg azért az én ajakimat,
Hogy az én szájam dicsérhessen téged,
Ha az áldozat kedves volna néked,
Nem kimélleném áldozatomat.

De nem kell néked égőáldozat,
Az alázatos lelket te szereted,
Az tenálad az kedves áldozat,
Az törödelmes szívet meg nem veted.

9

Jóvoltodból tégy jól az Sionnal,
Hogy kőfalaji az Jeruzsálemnek
Nagy dicsőségessen megépüljenek,
Ékesüljenek magas tornyokkal.

Akkoron áldoznak igazságot,
Azmelly kedves lészen te fölségednek,
És készítnék égőáldozatot,
Az te oltárodra tulkokat tésznek.

LII. ZSOLTÁR

T. B.

Panaszolkodása Dávidnak az Dög ellen.

1

Mit dicsekedel gonoszságban,
Te hatalmaskodó?
Mit fuvalkodol föl magadban,
Nagyravágyakozó?
Mert az Istennek jó volta
Az jókat megtartja.

2

Mint szinte az éles beretva,
Olyan az te nyelved,
Mert az szíveket átaljárja
Rágalmazó mérged,
Inkább szeretsz hamisságot,
Hogynem igazságot.

3

Te, csalárd nyelv, szólsz csak nyavalyát,
Azértan az Isten
Téged kigyomlál és elszaggat,
Házadból kiveszen
És az élők seregiből
Tégedet kitöröl.

4

Midőn az hívek és az szentek,
Látandják ez veszélt,
Ő magokban megfélemlenek,
Mindenek ez kevélt
Megnevetik és csúfolják,
És végre ezt mondják:

5

Ím, ez az Istent megvetette,
És benne nem bízott,
Gazdagsággal magát elhitte,
Ahoz ragaszkodott,
És az ő álnokságához,
Bízott hatalmához.

6

De én, azki jó hittel bízom
Az nagy Úr Istenben,
Az ő házában plántáltatom,
És zöldellem szépen:
Mint az ékes zöld olajfa,
Ki meg nem asz soha.

7

Én téged örökké dicsérek,
Mert megtartál engem,
És az te nevedben reménlek,
Míg leszen életem,
Mert te az te híveidnek
Vagy jó segedelmek.

LIII. ZSOLTÁR

T. B.

Ez zsoltárnak értelme és nótája egyez az odaföl való XIV. zsoltárral, és majd ugyanazon igékből áll.

1

Az bolond így szól az ő szívében:
Nincsen Isten, azért gonoszságban él,
Utálatos bűnt teszen, semmit nem fél,
Ez egész földön azki jót tegyen,
Senki nincsen.

2

Az Úr az égből alátekinte,
Ez földön az emberek fiaira,
Hogy meglássa, ha kinek esze volna,
Ha az Istent valaki keresné
És tisztelné.

3

De azt jól látja dicsőségében,
Hogy az jó útról eltértek mindenek,
Mindnyájan förtelmes bűnben hevernek,
Azki az Istent tisztelné híven,
Csak egy sincsen.

4

De az hamissak meg nem gondolják,
Hogy népemet, mint az kenyért, megeszik,
Meg nem térnek, sőt magokat elhiszik,
Az Istent segítségül nem hívják
Sem uralják.

5

Azhol nincs félelem, ott rettegnek,
Mert megtöri ő csontjokat az Isten,
És boszút áll az te ellenségiden,
Tőled, Sion, megszegyenítetnek,
Kik rád törnek.

6

Az Sionról vajjon s' ki jövendel,
Ki az szent Izráelt megszabadítja?
Ha Isten fogságból népét kihozza,
Örvend az Jákob és az Izráel
Teljes szívvel.

LIV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Tarts meg, Uram Isten, engem,
És szent nevedért védelmezz meg,
Ártatlan igyemet tekintsd meg,
Hatalmaddal támadj mellém,
Kérem te szent felségedet,
Hallgass meg én könyörgésemben,
És kegyessen vedd füleidben
Az én szájamnak beszédét.

2

Mert ellenségim kevélyen
Reám támadnak és kergetnek,
És engem halálra keresnek,
Eszekben sem jut az Isten.
De az Isten megtart engem,
Kegyelmességét megmutatja,
És segedelmét hozzám nyújtja,
Jóra vezérli életem.

3

Ez nékem szánt nagy nyavalyát
Én ellenségimre téreti,
És ezt nékik megfizeti,
Megmutatván igazságát.
Akkoron néked víg szívvel
Háláadásokat áldozom,
És szent nevedet magasztalom,
Mert ő teljes kegyességgel.

4

Mert minden én ínségemből
Te megszabadítál engemet,
M megbüntetéd ellenségimet,
Kit én megláték szememmel.

LV. ZSOLTÁR

T. B.

Dávidnak megszabadításért való könyörgése.

1

Hallgasd meg az én könyörgésem,
Úr Isten, ne fordulj el tőlem,
Imádságom vedd füleidben,
Mert nagy kínokat szenvedek,
Szívemben igen kesergek,
Előtted panaszlok reszketvén.

2

Mert fenyeget én ellenségem,
Az hitetlen retteget engem,
Mert énrólam tanácsot tartnak,
Énellem kötést tesznek,
Nagy haraggal rám gerjednek,
Hogy engem megnyomorítsanak.

3

Nagy ínségben kesereg szívem,
Retteget halálos félelem,
Teljességgel elszomorodtam,
Félek, rettegek, gyötrődöm,
Reszketvén szörnyen vesződöm,
Úgyhogy immár sokszor kívántam:

4

Óh, ha szárnyaim lehetnének,
Mint az galamb ha röpkölnék,
Én elröpkölnék messze földre,
Elmennék ez népek közül,
Pusztát keresnék ezentől,
Azhol nyugodalmom lehetne.

5

Elszaladnék nagy sietséggel,
Ez sebes forgó szélvész elől,
Ez zúrzavarból én elfutnék.
Ő nyelveket hasogasd el,
Kik hamis pörlődésekkel,
Ez egész várost bétöltötték.

6

Az nagy hamisság éjjel-nappal
Ez város kőfalain jargal,
Közepette vagyon álnokság,
És köröskörnyül az utcák
Minden gyalázattal rakvák,
Eláradt köztök az csalárdság.

* * *

7

Hogyha ellenségem volt volna,
És szemlátomást gyűlölt volna,
Őrizkedtem volna őtőle,
Ha rám törött volna nyilván,
És ha nem illy alattomban,
Eltérhettem volna előle.

8

De te, azki énvelem laktál,
Nálam nagy tisztességben voltál,
Kivel tanácsomat közlöttem,
Titkaim megmondtam bátran,
Együtt jártunk az templomban,
Nagy nyájasságban veled éltem.

9

Béésnek az halál kezében,
És az föld alá elevenen
Az nagy mélységbe bevettetnek,
Mert nagy az ő gonoszságok,
De én Istenhez kiáltok,
Mert ő megtartója éltemnek.

10

Mind estve, reggel őt ohajtom,
Délkorban is őtet kiáltom,
És meghallgatja könyörgésem,
Megtart engem békeségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik seregben gyűltek ellenem.

11

De az örök hatalmó Isten
Meghallgat engem kérésemben,
És őket megbünteti végre,
Mert nem jobbólnak étekben,
Semmi gondjok nékik nincsen
Az Istennek tisztességére.

12

Az hitetlen kezét emelte
Az békeséges hív emberre,
Az barátság frigyét megszegte,
Beszéde sikos, mint az vaj,
Belől kegyetlen, mint tolvaj,
Nagy ellenséges az ő szíve.

13

Mindenben ő tettetes szava,
Mint az olaj, lágy és olly sima,
De mérgessebb az éles törnél.
Vesd Istenben reménséged,
És nyilván megsegít téged,
Az igazat ő nem hagyja el.

14

De az gonoszakat, Úr Isten,
Te bétaszítod az mély sírben,
Holott nagy veszél rájok terjed.
Az gyilkosok és hamissak
Életeket félben hagyják,
Én pedig bízom csak tebenned.

LVI. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Kegyelmezz meg nékem, én Istenem,
Mert az ember igen kerget engem,
Nagy hatalommal támad ellenem,
Hogy engem elejthessen.

Sok ellenségim háborgatnak szörnyen,
Elszánták, hogy bényeljenek hirtelen,
Úr Isten, én ilyen nagy félelmemben
Benned reménségem.

2

Én az Úr Istenben dicsekedem,
Szent igéjében nem kételkedem,
Mit tehetne az ember énnékem,
Azmelly kerget engemet?

Visszafordítják az én beszédemet,
És naponkint abban hányják eszedet,
Hogy nékem szerezenek veszedelmet,
Csak gonoszt gondolnak.

3

Énellenem ők öszvejárulnak,
Hogy megkapjanak, azon forgódnak,
És életemtől megfoszthassanak,
Ez minden ő szándékok,

Az gonoszságban nagy ő bizodalmok,
Azt vélik, hogy jól leszen minden dolgok,
De ha, Uram, haragod esik rajtok,
Őket mind levered.

* * *

4

Minden futásimat megemlíted,
Könnyhullatásim tömlődben szeded,
Az te lajistromodban följedez
Minden én ínségemet.

Midőn hozzád nyújtom könyörgésemet,
Ottan futni látom ellenségimet,
Velem vagy, és te megtartasz engemet,
Kegyelmes Istenem.

5

Úr Isten, fölségedet dicsérem,
És szent igédet nagynak böcsüllem,
Áldom az Urat, míg lesz életem,
Bízzván ő beszédében.

Reménségemet vetem az Istenben,
Irgalmasságára nézek szüntelen,
Azért félelmem senkitől nem leszen,
Ki árthatna nékem?

6

Fogadásom tartja azt énnékem,
Hogy jóvoltodért neved dicsérjem,
Mert kegyelmessen megmentéd lelkem
Az halál köteléből.

És lábaimat megtartád eséstől,
Hogy én élhessek tenéked kedvesől
Az élők világosságán, és szentől
Járjak teelőtted.

LVII. ZSOLTÁR

T. B.

Megszabadításért való könyörgése Dávidnak.

1

Irgalmazz, Uram, irgalmazz nékem,
Mert tebenned bízok az én lelkem,
Több segedelmem nékem nincsen sohol,
Szárnyad árnyékában nyugszik fejem,
Míglen az nép gonoszsága elromol.

2

Én az fölséges Istenben bízom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá ínségemben,
Az ellen léssen nékem ótalmom,
Azki engem kerget, hogy bénnyelhessen.

3

Az én lelkem oroszlánok közt ül,
Kik sebes lánggal vötteknek környül,
Fogok olly hegyessek, mint nyíl és dárda,
Naponkint nyelvek úgy megélesül,
Mint az jól megköszörült éles szablya.

* * *

4

Magasztaltassál, Uram, az égre,
Nagy dücsőséggel ez egész földre,
Mert én járásomra hálókat hántak,
Szegény lelkemet elnyomták szinte,
És énelőmben ők mély vermet ástak.

5

De önnönmagok beléestenek,
Kin teljes szívemből örvendezek,
Az én szívem kész mindennek előtte,
Hogy dicséretit szent felségednek
Szüntelen énekelje életébe.

6

Én nyelvem és lantom, már serkenj föl,
Isten dicséretire zöndölj föl,
Jó hajnalban én ágyamból fölkelek,
És éneklek nagy dicsőségedről,
Uram, téged minden népnek hirdetlek.

7

Mert mind az égig fölhat jó voltod,
Az fölhőköt éri igazságod,
Dicsőségedet láttasd meg az égen,
És jelentsd meg nagy hatalmasságod
Minden embereknek ez egész földön.

LVIII. ZSOLTÁR

T. B.

Panassza Dávidnak az Saul tanácsosi ellen.

1

Ti, tanácsban ülő személyek,
Kik zúgolódtok ellenem,
Mondjátoksza meg énnékem,
Ha igaz-é, azmit beszéltek,
És ha igazat ítélték,
Ádámtúl származott népek?

2

Sőt ha ember jól megtekinti,
Szívetek jár álnoksággal,
Kezetek mér hamis funttal,
Nincs dolgotoknak tökéletti,
Az gonoszak eltévődtek,
Mihelt anyjoktól születtek.

3

Az ő anyjok méhétül fogva
Csak hazugságot beszélnek,
Az ő rágalmazó nyelvek
Merő kigyóméreggel rakva,
Élnek süket áspis módra,
Azmelly füleit bédugja:

4

Hogy bűvölését ne hallhassa
Az bölcs bűvelő mesternek,
Törd meg fogokat ezeknek,
Haragod, Úr Isten, megrontsa
Ő zápfogokat ezeknek
Az éh oroslán kölköknek.

5

Adjad, hogy széjjel loccsanjanak,
Mint az víz, mellyet kiöntnek,
Mint nyilak, kiket föllőnek,
Pozdorjánkint törve lehullnak,
Mint az olvadt nyálás csiga,
Elfolyon ezeknek dolga.

6

Mint az idétlen gyermek meghal,
Ki nem látta az nap fényét,
Mint az éretlen gyümölcsöt,
Elveszti Isten nagy haraggal,
Mint az töviskéek elvesznek,
Minekelőtte fölőnek.

7

Ezen az igaz és hív ember
Igen örül ő szívében,
Midőn látja, hogy az Isten
Afféle népet igen megvér.
Lábait mossa az ilyen
Az gonoszoknak vérében.

8

Végre innét mondhatja minden,
Hogy jó az igaznak dolga,
Sok és nagy az ő jutalma,
Azt minden itt vészi eszében,
Hogy Isten mindent megítél,
Azki jól vagy gonoszul él.

LIX. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Szabadíts meg engem, Úr Isten,
És tarts meg ellenségim ellen,
Mentsd meg azoktól életem,
Kik föltámadtak ellenem,
Ótalmazz meg az hamis néptől,
Ki én veszedelmemnek örül,
Melly szomjúzik ártatlan vért,
Ments meg attúl szent nevedért.

2

Mert szörnyen életemre törnek,
És énellenem kötést tesznek,
Hatalmassak vadnak rajtam,
Kiknek soha nem ártottam,
Azok készülnek énellenem,
Kik ellen semmit nem vétöttem,
Kelj föl azért, Uram, láss meg,
És kegyelmessen őrizz meg.

3

Zebaoth Isten, téged kérlek,
Óh, Istene az Izráelnek!
Látogasd meg az népeket,
Vizsgáld meg minden nemzetet,
Ne vedd azokat kegyelmedben,
Azkik élnek hitetlenségben,
Estve, mint az eb, ugatnak,
Az város környül futosnak.

4

Mint az éles kard az ő nyelvek,
Mordáltság minden ő beszédek,
Sőt még szólnak illy bolondól:
Ki hallja, azmit nyelvünk szól?
De őket, Uram, megneveted,
És őket mind megszegényíted,
Az pogányoknak jutalmot
Adsz szégyent és gyalázatot.

5

Én ellenségimnek ereje
Kezedben minden tehetsége,
Benned bízom, én Istenem,
Mert te vagy én segedelmem,
    Az Isten jó voltát jelenti,
Nyavalyámnak eleit veszi,
És megláttatja énvélem,
Hogy elvész én ellenségem.

6

De őket, Uram, ne vészesd el,
Hogy népem ezt ne felejtse el,
De megemlítsé ezeket,
Hanem csak kergesd el őket.
    Uram, mi paizsunk, kergesd el,
Szélleszd el őket nagy erőddel,
Azt érdemli hamisságok,
Kevélségek, szitkos szájok.

7

Önnön hálójokban essenek,
Veszesse álnok kevélségek,
Fogja meg átkozódások,
És ő gyalázatos szájok.
    Haragod azért gerjedjen fel
És őket bűnökért vészesd el,
Töröltessenek el szörnyen,
Hogy még csak hírek se legyen.

8

Úgy, hogy tégedet esmerjenek,
Kit hívnak Jákob Istenének,
Hogy néked hatalmad legyen
Ez egész földkerekségén,
    Estve, midőn ők visszatérnek,
Nagy haraggal fenekedjenek,
Mint az eb, úgy ugassanak,
Az várason futossanak.

9

És végre meglássák mindenek,
Hogy ők futva kenyért keresnek,
És fekünni mennek késén,
Morgolódnak nagy éhségben,
De én dicsérem hatalmadat,
Énekben áldom jóvoltodat,
És én fölkelek jó reggel,
Magasztallak nagy örömmel.

10

Mert te vagy, Uram, én ótalmom,
Reménségem és bizodalmom,
Azért, óh, én erősségem,
Mindenütt neved dicsérem,
Hogy nékem az én szükségemben
Segedelmem vagy ínségemben,
Te vagy én erős kőváram,
Kegyességed nagy énhozzám.

LX. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az Izráel népének jó állapotjáért.

1

Minket, Úr Isten, elhagyál,
És reánk megharagudtál,
Tőled széllal elosztatánk,
Térj kegyessen ismét hozzánk,
Mint ez földet megindítád,
Nagy hatalmaddal megrontád,
Építsd meg az ő nagy romlását,
Mert romlás miatt alég állhat.

2

Népedet keményen tartád,
És igen megsanyargatád,
Minket, mint egy csípős borral,
Itatál keserű búval.
De azok tégedet félnek,
Az zászlót adád nékiek,
Mellyet ők fölemelnek bízván
Az te igaz fogadásodban.

3

Hogy az nálad kedves hívek
Végre megmenekedjenek,
Jobb kezeddel tarts meg engem,
Hallgass meg és tégy jól velem.
Szóla Isten szentségében,
Örvendek ígéletiben,
Az Sikemet részül elveszem,
Az Szukót völgyét megmértéklem.

4

Galaádot is ezennel
Megveszem erősségemmel,
Az Manasses is ekképpen,
Efraim is enyim leszen.
Ezek az nagy sereg népek
Fejemnek ereje lesznek,
Az Júda is én örökségem
És törvénszerzőm leszen nékem.

* * *

5

Az Moáb is az én népem,
Mint egy lábmosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Ebben én nem gyanakodom.

És azt én nyilván elhiszem,
Edómra sarumot vetem,
És kik Filiszteában laktok,
Győzödelmemen vigadoztok.

6

Ki vihetne engem bátran
Az nagy keréttett városban?
Utamat ki igazgatná
Az erős Edóm országra?

Nem te tészed-é, Úr Isten,
Ki minket úzsz helyből helyben?
Hogy el nem jövéél sereginkkel,
Megúzetél ellenséginkkel.

7

Légy minekünk segítségőél,
Őrizz meg ellenségünktől,
Mert az emberi segítség
Hijában való eesség.

Az Isten által minékünk
Lészen erős győzödelmünk,
És ő megszabadít bennünket,
Megtapodja ellenséginket.

LXI. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Kiáltásom halld meg, Isten,
Vedd füledben
Az én könyörgésemet,
Mert én szívem nagy ínségből
Messze földről
Kiáltja fölségedet.

2

Végy föl engemet kőszálra,
Magasságra,
Hol bátorságom legyen,
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigasságom
Én ellenségem ellen.

3

Te hajlékodban lakásom
Én kívánom
És ohajtom szüntelen,
Szárnyaidnak árnyékában,
Kívánkozván
Vagyok jó reménségben.

4

Mert meghallgatsz kérésemben,
Óh, Úr Isten,
Nyújtván kegyességedet.
Örökségeket megadod
És megáldod,
Azkik félik nevedet.

5

Naphoz napok adassanak
Az királnak,
Nagy sok nemzetségekre
Sokasítsad esztendeit
Nyújtsd életit
Végzetetlen időkre.

6

Országgra érjen sok időt
Isten előtt,
Szép csendesz békeségben,
Igazságodnak hívsége
Elől vegye
És őrizze kegyessen.

7

És osztán vígan éneklek
Szent nevednek
Mindörökkön örökké:
És azmelly fogadást tettem,
Mégfizetem
Naponkint őnékie.

LXII. ZSOLTÁR

T. B.

Panassza Dávidnak az Saul szolgálói ellen.

1

Az én lelkem szép csendesszen
Nyugszik csak az Úr Istenben,
Mert csak ő az én idvösségem,
Ő nékem erős kőváram,
Megtartóm és én ótalmam,
Minden gonosztúl megment engem.

2

Mig incselkedtek ennyire,
Az ártatlan hív emberre?
Ím, megjövendölöm tinektek,
Hogy mint az régi romlott fal,
Azmelly már dőlőfélben áll,
Mind lerohantok, és elvesztek.

3

Azon vadnak mindenképpen,
Hogy azkit főlemel Isten,
Azt ők viszontag lenyomhassák,
Hazugság minden elméjük,
Átokkal rakva ő szívek,
Noha jó szavokat mutatják.

4

Azért szívem, reménséged
Csak az Úr Istenben vessed,
Élj csak az ő segedelmével,
Ő nékem magas kőszálam,
Ótalmom és erős bástyám,
Hogy soha ne tántorodjam el.

5

Az Isten én idvösségem,
Erősségem, dicsőségem,
Bízzatok azért csak őbenne,
Előtte ti szíveteket
Töltsítek ki lelketeket,
Ő legyen lelkünk hiedelme.

6

De lám az földi emberek
Csak hazugok minden rendek,
Hogyha valóban megláttatnak,
És az mértékben vettetnek,
Nincsen semmi nehézségek,
Az funtban egy cseppet sem nyomnak.

7

Ne bízzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Múlandó dolgon ne kapjatok,
Hogyha sokasul kincsetek,
Ahoz ne bízzék szívetek,
Mert nem állandó gazdagságtok.

8

Az Isten egy szót szólt egyszer,
Mellyet én hallottam kétszer,
Hogy nagy ereje vagyon néki,
Uram, az kegyesség tiéd,
És te nyilván megfizeted,
Azkinek dolga mint érdemli.

LXIII. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése Dávidnak, hogy Isten néki
szabadságot engedjen
az isteni szolgálatban való jelenlételre.*

1

Isten, te vagy én Istenem,
Jó reggel kereslek tégedet,
Hozzád ohajtván elepedett
Szomjúság miatt én lelkelem.
Én testem hozzád áhétozik,
Szomjúságban elholt szintén
Ez puszta és száraz földön,
Hol semmi víz nem található.

2

Mert látni igen kívánja
Az te erős dicsőségedet
És isteni tiszteletedet
Az te dicső templomodba.
Mert nékem kedvesb életemnél
Az te nagy kegyelmességed,
Kéért én ajakim téged
Dicsérjenek szép énekléssel.

3

Magasztallak én tégedet
Életemnek minden rendiben,
Én kezeimet fölemelvén
Áldom te dicső nevedet.
Örül, mintha drága étkekkel
Jóllakott volna én szívem,
Szent fölségedet dicsérem,
Éneklek rólad nagy örömmel.

* * *

4

Rólad el nem feledkezem,
Még ágyamban is emlegetlek,
És midőn reggel én fölkelek,
Csak terólad emlékezem.

Mert te énelem sokszor jól től,
És megszabadítál engem,
Azért most is én életem
Szárnyaid árnyékában öröl.

5

Hozzád ragaszkodik lelkem,
Soha el nem szakad tetőled,
Mert megtart engem te jobb kezed,
Midőn kerget ellenségem.

És azok engem háborgatnak,
Hogy engem eltöröljenek,
Azok hirtelen elvesznek,
Mélyen az föld alá burúlnak.

6

Ellenség miatt elhullnak,
Éles fegyver által elvesznek,
Ő testek el sem temettetnek,
Kikkel az rókák osztoznak,

De az király az Úr Istenbe
Örvendez ez győzödelmen,
És dicsekedhetik minden,
Azki esküszik szent nevére.

7

Mikoron minden csalárdok,
Azkik hazugságot beszélnek,
Valóban megszegyénítetnek,
Bédugatik az ő szájok.

LXIV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak megóalmazásért.

1

Hallgasd meg, Uram, könyörgésem,
Tarts meg ellenségem ellen,
Azmelly reám dühödt szörnyen,
Őrizz meg félelmétől engem,
Mentsd meg életem.

2

Röjts el engem az gonoszoktól,
Azkik reám fenekednek,
Csak gonoszra igyekeznek,
Tarts meg ő hamis tanácsoktól,
Háborgásoktól.

3

Azkik nyelveket élesítik,
Mint öldöklő fegyvereket,
Mint az nyilat, beszédeket
Az ártatlan emberre lövik,
És azt megsértik.

4

Lövöldözik rejtekhelyekből
Az ártatlant és igazat,
Hirtelen az ő nyilokat
El-reálövik kegyetlenül,
Vakmerőségből.

5

Hamisságban hányják eszeket,
És csak azon igyekeznek,
Hogy ők tört titkon vessenek,
Dicsekedvén szólnak illyeket:
Ki látna minket?

* * *

6

Ez dologban szorgalmatosok,
Járnak okos ravaszsággal,
Elméjek sok fortélt talál,
Sok az ő álnok találmányok,
Kikre nagy gyorsok.

7

De az bosszúálló Úr Isten
Hirtelen őket meglövi,
Nyilaival megrettenti,
Nagy sebeket ejt ő testeken,
Kit meglát minden.

8

Őket az önnön gonosz nyelvek
Ejti az veszedelembe,
És kik ezt veszik eszékbe,
Ez dolgon igen megijednek
És elrémülnek.

9

És nagy félelemmel mindenek
Hirdetik az Isten dolgát,
Beszélik annak nagy voltát,
Mellyet innen eszékbe vesznek
És megértének.

10

De szíve az igaz embernek
Örvend az erős Istenben,
Ki őt vötte kegyelmében,
Örülnek az jószívő hívek,
És dicsekednek.

LXV. ZSOLTÁR

T. B.

*Háláadása az Izráel népének az Istennek
sokféle jótéteményiről.*

1

Az Sionnak hegyén, Úr Isten,
Tiéd az dicséret,
Fogadást tésznek néked itten,
Tisztelvén tégedet.

Mert kéréseket az híveknek
Meghallod kegyessen,
Azért tehozzád az emberek
Jőnek mindenünnen.

2

Rajtam az bűn elhatalmazék,
Terhelvén engemet,
De nagy volta kegyességednek
Eltörli vétkünket.

Bódog az, kit te elválasztál,
Fogadván házadban,
Hogy előtted nagy buzgósággal
Járjon tornácodban.

3

Javaival az te házadnak
Megelégítetünk,
Szép dolgain te templomodnak
Gyönyörködik szívünk.

Az te csuda igazságodból
Megfelelsz minékünk,
Hallgass meg, Isten, velünk tégy jól,
Óh, mi segedelmünk.

4

Mindenek csak tebenned bíznek
Ez föld kerekiségén,
Azkik széjjel messze lakoznak
Az tengernek szélén.

Te mondhatatlan hatalmoddal
Az magas hegyeket,
Környülfogod, mint egy abronccsal,
Erősítvén őket.

5

Az tengeri habok zúgását
Te megcsendeszíted,
Az pogán nép zúgolódását
Ottan elenyészted.

Nagy félelmekben elbágyadnak
Mindenek ez földön
Nagy voltán az te csudáidnak,
Kiknek száma nincsen.

6

Te megvigasztalsz mindeneket
Reggel az napfénnel,
Biztatsz minden élő rendeket
Csillagokkal éjjel.

Áldásiddal meglátogatod
Az elszáradt földet,
Hasznos essőkkel meglágyítod
Gazdagítván őket.

7

Az te kutaidból az vizek
Soha el nem fogynak,
Hogy az szép földi vetemények
Szaporodhassanak.

Az barázdákat megitatod
Az szántóföldeken,
Az vetést szép essővel áldod,
Hogy bőven teremjen.

8

Megkoronázod az esztendőt
Nagy sok javaiddal,
Lábaid nyoma kövérséggöt
Csöpöget nagy zsírral.

Lakóhelyei az pusztáknak
Folynak kövérséggel,
Hegyek és halmok vigadoznak
Nagy bőv termésekkel.

9

Az szép sík mezők ékesednek
Sok baromcsordákkal,
Villagnak az szép szántóföldek
Sűrű gabonákkal.

Az hegyoldalak, mezőföldek
Szép búzanevéssel
Örvendeznek és énekelnek
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása az izráelitáknak az megszabadulásért.

1

Örvendj, egész föld, az Istennek,
És énekelj szép zengéssel.
Nagy dicsőséget szent nevének,
Mindenek dicsérik széllel,
Mondjátok ezt az Úr Istennek,
Csudálatosok dolgaid,
Erősséged nagy, hozzád esnek
Hízkelkedvén ellenségid.

2

Az te isteni felségedet
Ez földön mindenek áldják,
És dicsőséges szent nevedet
Énekléssel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meglássátok,
Minden jól ide figyelmezz,
Istennek melly csudálatosok
Dolgai az emberekhez.

3

Az tengert és az folyóvizet
Megszárazsítja, hogy az népnek
Lábok szárazon általmehet,
Kin szíveink örvendeznek.
Országá megmarad örökké,
Szeme lát minden népeket,
Azkik föltámadnak ellene,
Előmenetek nem lehet.

4

Áldjátok az mi Istenünket
Ez földön minden emberek,
Dicsérik az ő szent nevét
Nagy zengéssel minden népek.
Mert életünket ő megadá,
Az ő nagy kegyességéből,
Lábainkat meggyámolítja
Oltalmazván eleséstől.

5

De minket igen megpróbálál,
És megkésérgetél, Isten,
Megolvasztál és megtisztítál,
Mint az ezüstöt az tűzben,
Te minket, szegény szolgálodat,
Adál ellenség tőriben,
Kik hevederrel ágyékinkat
Megkötözék nagy erőssen.

* * *

6

Mi fejünkre népet ültetél,
Mint az tevék, terheltettétek,
Nagy árvizeket ránk eresztél,
Sebes tűzön általménénk.
De te kivezérlel bennünket,
Megenyhítél, megnyugotál,
Templomodban azért tégedet
Dicsérlek szép áldozattal.

7

Azmelly fogadást néked töttem
Én siralmas ajakimmal,
Ínségemben mire feleltem
Esedezvén én szájjammal:
Sok hizlalt, szép kövér barmokat
Áldozatra adok néked,
Kosokat, ökröket, bakokat
Megégetek teelőtted.

8

Jertek, halljátok, hadd beszéljem
Tinektek, istenfélőknek,
Azmiket Isten tött énvelem,
Melly kegyessen tött lelkemnek.
Hogy szájjammal hozzá kiálték,
Ottan meghallgata engem,
Azért beszédével nyelvemnek
Mindenkor ötet dicsérem.

9

Hogyha hamisságot szívemben
Valaha gondoltam volna,
Soha engem könyörgésemben
Ő meg nem hallgatott volna,
De bizonyára az jó Isten
Kérésemben meghallgata,
És panaszimat jól megértvén
Könyörgésemnek helt ada.

10

Legyen áldott az nagy Úr Isten
Az ő nagy kegyességiért,
Ki meghallgatott kérésemben,
És kegyelmessen hozzám tért.

LXVII. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése az izráelitáknak, az Istennek
kegyelmes vélek lakozásaért.*

1

Úr Isten, áldj meg jóvoltodból,
És kegyessen fordulj hozzánk,
Ótalmazz meg minden gonosztól,
Szent színedet fordítsd reánk.

Hogy ez földön minden
Megesmerje szépen
Az te utadat,
És az pogány népek
Téged tiszteljenek,
Megtartójokat.

2

És akkoron dicsérnek téged,
Dicsérnek téged az népek,
Nagy tisztességet tesznek néked,
Az pogányok is örülnek,

Midőn mindeneket
És az pogány népet
Szent igazsággal
Bírod és ítéled
És jóra vezérled
Nagy hatalmaddal.

3

Dicsérjen téged minden nemzet,
Úr Isten, téged dicsérjen,
Az föld teremtsen bév gyümölcsset,
Áldjon meg minket az Isten,

Adja szent malasztját,
Nyújtsa áldomását,
És őfölségét
Félje és rettegje
Ez föld kereksege
Mint ő Istenét.

LXVIII. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése Dávidnak az Izráel népéért,
isteni dicséretre intéssel egybe.*

1

Hogyha fölindol az Isten,
Elkergettetnek szertelen
Minden ő ellenségi,
És elfutamodnak széjjel,
Ő haragos színe elől,
Minden ő gyűlölői,
    Úgy elűzetnek hirtelen,
Mint az füst semmivé leszen,
Elvész minden ő dolgok,
Mint viasz olvad az tűztől,
Úgy az ő kemény színétől
Elvesznek az gonoszok.

2

De az igazak mindnyájan
Örvendeznek nagy vígságban
Az kegyes Isten előtt,
És vig szívvel énekelnek,
Hogy ő kevély ellenségek
Megszégyenült, elveszött.
    Nagy örömmel az Istennek
Énekeljétek nevének,
Dicsérjétek, áldjátok,
Ki az szép fölhőkön megyen,
Kinek neve erős Isten,
Őtet magasztaljátok.

3

Őelötte vigadjatok,
Mert ő az árváknak atyjok,
Kiket táplál kegyessen,
Az özvegyeknek ótalma,
Az ő isteni hatalma
Lakván ő szentségében.

Megáld egyes embereket,
Ad nékik szép cselédeket,
Háznép tenyíszésire,
Az foglyokot ő kimentti,
Az pártütőket rekeszti
Puszta és parlag földre.

* * *

4

Hogy az te néped kivivéd,
Az pusztán általvezérléd,
És őelöttök menél,
Az föld rendőle, csöpöge
Az egeknek verejtéke,
Hogy haraggal tekintél.

Az Sína-hegy megrendőle,
Hogy az Izráel Istene
Rászállta dicsóséggel.
Úr Isten, az te földedet
Meglátod örökségedet
Harmattal és essőkkel.

5

Ez örök földet megáldod,
Mihelt pusztulását látod,
Kin te seregid laknak.
Az szegényeknek jószágát
Megöregbíted marháját,
Hogy ők megtartassanak.

Úr Isten, az szűz szíveket
Fölindítád elméjeket,
Hogy erről beszéljenek,
Kik, hogy az ellenség futna
És ő seregek szaladna,
Ekképpen éneklének:

6

Az királyok nagy sereggel,
Gyalázattal, szégyenséggel
Mégfutamának szörnyen,
Azkik otthon maradának,
Az prédával osztóznak,
Martalék részt vőn minden.

Hogyha megnyomorodtok is,
És ha minden gyalázna is,
És sanyargatna szörnyen,
Hogyha az kőfal-romlásban
Fekünnétek is bágyadván
Az kormos szennyességben:

7

De mindazáltal ti léstek,
Mint az galambszárny, oly szépek,
Melly mint ezüst fejérlík,
És tollainak szépsége,
Mint arannak fényessége,
Oly ékessen tündöklík.

Hogy az királyokat Isten
Meggyőzé nagy erejében
Nagy diadalmat szerze,
Az föld fejezlík oly szépen,
Mint az Salmon hegy környékén
Az hónap fejérsége.

* * *

8

Az Istennek dicső hegye,
Az gyümölcsös Básán hegye,
Ki fölhat az fölhőkre.

Ti egyéb és kissebb hegyek
Ez hegyre mit fenekedtek,
Mit törtök ez nagy hegyre?

Mert ez szent hegyet az Isten
Elválasztá jókedvében
Önnön lakóhelyének,
És ez helyen mindörökké
Lakozásra vagyon kedve
Isteni fölségének.

9

Az mennyei szent angyalok
(Sok tömény ezer ő számok)
Seregi az Istennek,
Vélek vagyon az Úr Isten,
Mint néha az Sína-hegyen,
Lakója az szent helynek.

Uram, felménél magassan,
És fogva vüd hatalmassan
Az te ellenségidet,
Kegyességednek nagy volta
Az embereknek kioszta
Szép préda nyereséget.

10

Ellenségidet megbírod,
Köztök helyhetvén hajlékod
Lakozol dicsőséggel.
Áldott legyen az Úr Isten,
Ki velünk illy nagy jól teszen,
Látogat kegyességgel.

Isten az mi segedelmünk,
Kegyessen lakozik velünk,
Őriz minket, népeit,
Halál és élet kezében,
Ő az erős örök Isten,
Megtartja ő híveit:

* * *

11

Az Isten ő ellenségét
Megveri, megtöri fejét
Az gonosz ellenségnek,
És mind agyonveri őket,
Kik nem jobbítják éltöket,
Hanem csak bűnben élnek.

Mond Isten: Az én népemet
Meghozom én seregemet
Az Básánnak földéből,
Meglátom nagy irgalmammal,
Kihozom nagy hatalmammal
Az tenger mélységéből.

12

Hogy osztán az ő vérekben,
Azkik levágnak szörnyen,
Moshassad lábaidat,
Úgyhogy az sok ellenségnek
Véres sebeket az ebek
Nyalják sebes tagjokat.

Óh, én Uram, erős Isten!
Ki lakozol az szent helyen,
Látták elmenésedet,
Elöl mentek az éneklők
Azután az hegedősök,
Ékesítvén szép rendet.

13

Kezépben mennek az szűzek,
Dobot vernek, zengedeznek,
Énekelnek mindnyájan.
Ti, azok, mint egy kútfőből,
Származtok az Izráeltől,
Istent áldjátok vígan.

Ez szép seregnek közepin
Vaygon az küsed Benjamin,
Az fölséges táborral,
Az Júda és az Zebulon,
Az Neftalim is itt vaygon
Egyéb fő hadnagyokkal.

* * *

14

Az Isten téged, Izráel,
Szeretett ez erősséggel.
Nagyobb erőt adj, Isten!
Hogy azmiként elkezdted
És dolgunkat elővitted,
Vidd véghez kegyelmessen.

Az Jeruzsálem városért
És az te szent templomodért
Néked szép ajándékot
Az királyok vígan hoznak.
Seregit az kopjásoknak
Veszess el hatalmakot.

15

Töröld el az sereg tulkot,

Úzd el az erős borjúkot,
Uram, kik rád támadnak,
Verd meg mind az pártütőket,
És holdoltasd alád őket,
Hogy adópénzt adjanak.

Az egyiptomi nagy urak
És az szerecsenek nyújtják
Az Istenhez kezeket.
Országok és fejedelmek,
Istennek énekeljétek,
És dicsérjétek őtet.

16

Énekeljétek Istennek,
Ki lakója az Egeknek,
Kiket teremtett régen,
Holott nagy hatalmával ül,
Honnan szava úgy megdördül,
Hogy zöng és harsag minden.

Dicsérjétek nagy hatalmát,
Ki fölséges méltóságát
Izráelen láttatja,
Kinek nagy erejét ottfönn
Az egeken és fölhőkön
Senki nem tagadhatja.

17

Óh, csudálatos az Isten
Az ő dicső szentségében!
Az Izráel népének
Erőt ad nagy kegyelmessen,
Azértan minden időben
Mitőlünk dicsértessék.

LXIX. ZSOLTÁR

T. B.

*Jövedülés az Krisztus szenvedéséről,
az Dávid személye alatt, azki Krisztust ábrázolta.*

1

Úr Isten, segíts, és tarts meg engem,
Mert az vizek szintin lelkemig érnek,
Közepin vagyok az sáros mélységnek,
Kiben csaknem elsüllyed én fejem.

Az árvizek öszeütnek rajtam,
Az kiáltás miatt torkom elrekedt,
Én szemeimben megfogyatkoztam,
Midőn várom az te segedelmedet.

2

Én hajam szálánál többen vadnak,
Azkik engemet ok nélkül gyűlölnék,
Én ellenségim szertelen erőssek,
És engem eltörteni akarnak.

Noha semmit nem vöttem senkitől,
De mégis énnékem kell megfizetnem,
Nincs, Uram, elröjtve színed elől
Az én bolondságom és minden vétkem.

3

Seregeknek Ura, erős Isten,
Azki vezérled az te seregedet,
Kik benned vetették reménségeket,
Ne hadd miattam esni szégyenben.

Izráel Istene, kik tebenned
Szívből bíznak, ne szégyenítsd meg őket,
Mert nagy szidalmat szenvedek érted,
Az gyalázat elburítja színemet.

4

Én rokonim idegennek tartnak,
Anyám gyermeki nem esmernek engem,
Mert szent templomodon gerjede szívem,
Megemészt nagy szerelme házadnak.

Téged gyalázóknak sok szidalmak
Énreám esének: én pedig sírtam
És böjtöltem: de ők csak csúfoltak
Engemet, noha minden jót kívántam.

* * *

5

Bánat miatt én zsákban öltöztem,
De ők énrólam mesét költötte nek,
Az kapun ülők és az részegesek
Csúf énekléssel nevetnek engem.

De én tehozzád nagy buzgó szívből,
Óh, kegyes Isten, könyörgök óránként,
Hallgass meg, Uram, kegyességedből,
És kegyelmezz meg fogadásod szerint.

6

Végy ki engemet ez förtös sárból,
Hogy el ne süllyedjek, gyűlölöimtől
Ments meg ez nagy vizeknek örvényiből,
Tarts meg ellenségim haragjától.

Hogy az mély víz engem el ne nyeljen,
Se pedig föllyúl reám ne borúljon,
Ne merüljek tengeri mélységben,
Az kútnak szája engem bé ne zárjon.

7

Úr Isten, nagy az te kegyességed,
Hallgasd meg azért, azmit tőled kérek,
Irgalmas szemeid reám nézzenek,
Hadd láthassam nagy kegyelmességed.

Ne röjtsd el, Uram, kegyes orcádat
Szegény szolgálótúl, mert megnyomorodtam,
Ne késsél, halld meg kiáltásomat,
Add meg kérésem, vigasztalj meg, Uram.

8

Uram, hajolj szomorú lelkemhez,
Ez nagy ínségből mentsd meg életemet,
Ellenségim ellen tarts meg engemet,
Mert csak bízom kegyelmességedhez.

Miként gyaláznak engem, jól érted,
Látod, melly szörnyen engemet rútolnak,
Ellenségem nincs röjtve előtted,
Minden ellenségim előtted vadnak.

9

Ez gyalázatban elszakadt szívem,
Kesereg lelkem ez nagy ohajtásban,
Várván, ha találhatnék ez nagy kínban,
Azki szíve szerint száнна engem.

De imé, sohol egy ember sincsen,
Azki engemet száнна nyavalyámban,
Epével étetnek éhségemben,
Ecettel itatnak szomjúságomban.

10

Adja Isten, hogy ő asztalokon
Az önnön étkektől megfulladjanak,
Ómagok hálójában akadjanak,
Békességek veszélre fordóljon.

Setétüljenek meg az ő szemek,
Hogy azokkal egy cseppet se lássanak,
Törd meg derekokat önékiek,
Hogy egyenessen föl se állhassanak.

* * *

11

Búsult haragodat ontsd ki rájuk,
És nagy haragodban ragadd meg őket,
Töröld el minden ő lakóhelyeket,
Hogy épen ne maradjon ő házok.

Mert igen kergetnek mindeneket,
Azkiket, Uram, te immár megvertél,
Ha kire bocsáttál vereséget,
Annak sérelmit beszélnek örömmel.

12

Szedd össze minden gonosz bűnöket,
Hogy kegyelmedbe bé ne vétessenek,
Az élkönyvből kitöröltessenek,
Ne írd az igazak közé őket.

Mivelhogy én most nyomorult vagyok,
Emelj bátorságos helyre engemet,
És néked teljes szívből vigadok,
Háláadással mondok dicséretet.

13

És az inkább tetszik az Istennek
Az szarva-indult és körmös tuloknál,
Kit az szegények meglátnak vígsággal,
És az ő szívekben örvendeznek.

Örvendez azoknak is ő szívek,
Kik az Úr Istent óhajtván keresik,
Mert meghallgattatnak az szegények,
Az foglyokról ő el nem feledkezik.

14

Menny, föld, tenger az Istent dicsérje
És minden benne való. Mert megmenti
Az Sion hegyét, Judát megépíti,
Szép városokkal lakóhelyekre.

Ez helyet megülik ő szolgálja,
Békével lakják mint örökségeket,
És azoknak minden maradéki
Bírják, azok szeretik te nevedet.

LXX. ZSOLTÁR

T. B.

*Jövedöls az Krisztus szenvedéséről
az Dávid személye által, ki őtet ábrázolta.*

*Melly jövedöls ezen igéssel vagyon
az negyvenedik zsoltár végében.*

1

Siess, ments meg, Uram Isten,
Mert benned bízom teljes szívvel,
Azért hamar légy segítségemmel,
Minden ellenségim ellen.

Az kik törnek én életemre,
Mind megszégyenítessenek,
Kik nyavalyámon örülnek,
Térjenek meg nagy szégyenekre.

2

Szégyennel legyen futások,
Az kik szidalmaznak engemet,
És reám kiáltnak héhéhet,
Gyalázat legyen jutalmok,
Hogy azok benned örvendjenek,
Kik segedelmedet várják,
És magokat reád bízzák,
Mondván: Dicsőség az Istennek.

3

Én nyomorult szegény vagyok,
Tarts meg azért, óh, én Istenem!
Mert csak te vagy én segedelmem,
Ne késsél, mert majd elfogyok.

LXXI. ZSOLTÁR

T. B.

Dávidnak szabadulásért való könyörgése.

1

Tebenned bízom, én Istenem,
Kérlek, ótalmazz meg,
Gyalázattúl ments meg,
Hogy örök szégyenbe ne essem,
Az te nagy jóvoltodból
Tarts meg minden gonosztól.

2

Hajtsd hozzám füled, tarts meg engem,
Mutasd segedelmed,
Azmint megígérted,
Hogy segítségül léssz énnékem,
Légy azért én kősziklám
És én erős kőváram.
Ments ki az hamisnak kezéből,
És annak markából,
Azki él csalárdól,
Ótalmazz meg az kegyetlentől,
Benned biztam, Uramban,
Gyermekségemtől fogván.

4

Hogy származám anyám méhéből,
Legottan énnékem
Valál reménségem,
Anyám méhéből engem kivől,
Azért néked éneklek,
És szüntelen dicsérlek.

* * *

5

Engem csudának tartnak sokan,
De te vagy énnékem
Erős reménségem,
Adj éneklést az én szájamban,
Hogy hirdessem nevedet,
Áldjam dicsőségedet.

6

Ez én nyavalyás vénkoromban,
Erőtlenségemben
Ne vess el, Úr Isten,
Ne hagyj el én nyavalyáimban,
Midőn szegény testemben
Semmi erősség nincsen.

7

Mert én ellenségim beszélnek,
Rólam tanácskoznak,
Alattomban járnak,
És azokik lelkemben kergetnek,
Noha nincs semmi vétkem,
Kötést tésznek ellenem.

8

Mondván: jertek, fogjuk meg őtet,
Mert Isten elhatta,
Nincs semmi ótalma,
Várom az te segedelmedet,
Úr Isten, ne légy messze,
Siess segedelmemre.

9

Szégyenítsd meg, kik életemet
Kergetik szertelen,
Búrítsd nagy szégyenben,
Azkik várják veszedelmemet.
Mert én csak téged várlak,
És dicsérettel áldlak.

* * *

10

Szüntelen hirdeti én nyelvem
Szent igazságodat,
És nagy jóvoltodat,
Jótétid mindennap beszéllem,
Sokságát nem titkolom,
Noha számát nem tudom.

11

Az Úrnak erejére térek,
És ő nagy hatalmát
Szemlélem jóvoltát,
Nagy igazságát az Istennek
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem felejttem.

12

Gyermekségemtől fogva engem
Híven tanítottál
Csuda dolgaiddal,
És hogy immáran megvénhüdtem,
És az hajam megőszül,
Légy most is segítségül.

13

Míglen az te karod erejét
Hirdetem mindennek,
Jövendő nemzetnek,
És igazságodnak hívségét,
Mellyet nyilván lát minden,
Magasztalom szüntelen.

14

Hozzád hasonló ki lehetne?
Engemet, Úr Isten,
Ejtél nagy ínségben,
De az föld mélségéből végre
Ismét kivonál engem,
És megadád életem.

15

Erősségemet öregbítéd,
És fölmagasztalál,
Dicsőségre hozál,
Hozzám tére, Uram, fölséged,
Megvigasztala engem,
Midőn vala ínségem.

16

Az te hívségedet, Úr Isten,
Hirdetem, éneklem,
Mindennek beszéllem,
Dicsérlek citerazengésben,
Óh, szentek dicsősége,
Izráelnek szentsége!

17

Ajakimmal vígan dicsérem
Az te hatalmadat
És nagy irgalmadat,
Lelkemet tehozzád emelem,
Kinek megtartád éltét,
Hogy dicsérjen tégedet.

18

Szüntelen néked az én nyelvem
Vígan énekeljen
Nagy kegyességeden.
Mert te, azkik gyűlölnek engem
S várják veszedelmemet,
Megszégyenítöd őket.

LXXII. ZSOLTÁR

*Jövendülés az Krisztus országáról
az Salomon személyének példázatjában.*

1

Uram, az te ítéletidet
Adjad az királynak,
Igazságodnak add értelmét
Az király fiának,
Hogy ő az te nagy seregedet
Igazán ítélje,
És az te sok szegény népedet
Törvénnyel vezérlje.

2

Az nép meglátja az hegyeken
Az békeség zsírját,
Az halmokon meglátja minden
Az igazság hasznát.
Erőszaktúl megóalmazza
Az szegény községet,
És nagy hatalmával megrontja
Az kegyetleneket.

3

Dicsér és retteg téged minden,
Tenéked engedvén,
Mig az nap és hold tart az égen,
Szép fényességében.
Alábocsát szép kedves essőt
Az kaszált mezőre,
Csöpögtet nagy szép nedvességöt
Az elszáradt földre.

4

Az igazaknak jól lesz dolgok,
Mert megvirágoznak,
Szép békeségben lesz lakások
Jártáig az holdnak.
Uralkodik az tenger szélén,
Mind az más tengerig,
Az Eufrátesz vize környékén
Az föld határáig.

5

Előtte térdet-fejet hajtnak

Az idegen népek,

Az földet előtte csókolják

Minden ellenségek.

Az tengermelléki királyok

És szigetbéliek

És az arabiai dúsok

Ajándékkal jönnek.

* * *

6

Nagy alázatosan imádják

Őt minden királyok,

Minden népek őtet szolgálják,

És ő leszen urok.

Mert ő az szegént megsegéti,

Azki őtet hívja,

És az nyomorultat megmenti,

Kinek nincs gyámola.

7

Az szűkölködőköt megszanja

Nagy kegyességében

És az szegént hozzá fogadja

Megőrizvén híven.

Erőszaktúl megtartja őket

És az csalárdságtúl,

Nagyra böcsüllí ő véreket,

Megmenti gonosztúl.

8

Éltében ajándékoztatik

Sébai arannyal,

Dicsőségessen köszöntetik

Nagy szép áldásokkal.

Teremnek szép sűrő gabonák

Az hegyoldalakon,

Az szép vetések ingadoznak,

Mint fák az Libanon.

9

Az városbéliek nagy szépen
Nőnek, virágoznak,
Mint az szép zöld pázsitmezőben
Az füvek villagnak.

Ez királynak nagy dicsősége
Mindörökké megáll,
Kiterjed fölségének neve,
Míg az napfény szolgál.

10

Ez földön minden nemzetségek
Őtet áldják vígan
És szívek szerint dicsekednek
Ez kegyes királyban.

Az pogányok is így dicsérik:
Dicsősség Istennek,
Azki nagy csudát cselekeszik,
Ura Izráelnek.

11

Az ő neve nagy dicsőséggel
Mindenütt áldatik,
Szentségének dicséretivel
Mind ez föld eltelik.

LXXIII. ZSOLTÁR

Vigasztalás

az istentelenöknek jószerencsés állapotjuk ellen.

1

Bizonyára jó az Isten,
Az Izráelnek jelesben,
Azkik szívöket tisztán tartják,
Az ő jóvoltát azok látják,
De én csaknem félrehajlék,
Úgy megtántorodék lábam,
Járásomban úgy megbotlám,
Hogy csaknem szörnyen ledőlék.

2

Mert bosszonkodom az népre,
Kinek nagy esztelensége,
Midőn látom, hogy az hitlenek
Illy nagy jó szerencsében élnek.
Az halállal nem bajlódnak,
Semmi fájdalmat nem látnak,
Erős kövérek testekben,
Élnek nagy jó egészségben.

3

Nincs nékik, mint egyebeknek:
Semminemű gyötrődések,
Midőn más embert vér az Isten,
Ők élnek nagy jó békeségben.
Azért kevélség nyakokon,
Mint aranylánc, környül vagyon,
Öltöznek, mint szép ruhába,
Negédségbe, erőszakba.

4

Fénlik szemek kövérségtől
Kidülledtek az fejekből,
Nagyobb az ő jó szerencséjek,
Hogynem mint kívánhatná szívek.
Azért gonosz az ő dolgok,
Kevélség minden szándékok,
Gonoszságokkal kérkednek,
Nagy göggel fönnyen beszélnek.

* * *

5

Szájokat nagy káromlással
Az égre tátják szitkokkal,
Gyalázatokkal rakva nyelvek,
Kik ez egész földre kiütnek,
    Azért az hívek gyakorta
Esnek nagy mély gondolatba,
Mert pohárjok őnékiek
Keserő vízzel töltetnek.

6

Mondnak végre: az Úr Isten
Látja-é ezt az mennyekben?
Mi nyavalyáinkat tudja-é,
Keserűségünket szánya-é?
    Imé az istentelenek,
Látjátok, élnek örömben,
Azmint kívánják szivekben,
Gazdagok, jószerencsések.

7

Mit használ tehát énnékem,
Hogy tisztán tartom én szívem?
És micsoda hasznom van abban,
Hogy kezem mosom tisztaságban?
    Imé mind hijában marad,
Hogy én így kesergettetem,
Ottan rajtam büntetésem
Reggel, mihelyen megvirrad.

8

Csaknem én is ígyen szólék,
De látám, hogy nem jól esnék,
És ártalmas lenne azoknak,
Kik te fiaidnak mondatnak.
    Azért jobban meggondolám,
Magamban meghányám-vetém,
De sokkal nehezbnek lelém,
Hogynem végét találhatnám.

9

Míglen el-bémenék végre
Az Istennek szent helyére,
És végezetre vőm eszemben,
Az gonoszok vége mi legyen.

Azt is jól megértém osztán,
Hogy őket te megbünteted,
Sikamló helyre helyheted,
És vetőd az pusztaságban.

* * *

10

Úgyhogy csudálják mindenek,
Hogy ily hamar odálesznek,
Vesznek és esnek nagy ínségben,
Szégyenségben és rettegésben,

Minden ő gazdagságokat
Múlandó alommá tészed,
Kiből ha ember fölébred,
Az lelt jókban semmit nem lát.

11

Ezen vala nagy bánatom
És szívemben nagy fájdalom,
Kínozáim szörnyen veséimet,
El hagyám hitetni elmémet.

Olly tunya és bolond valék,
Mert ez dologhoz nem érték,
Előtted lők olly tudatlan,
Mint az barom, melly oktalan.

12

De én tenálad maradok,
Noha sok nyavalyát látok,
Mert te megtartál jobb kezeddel,
Nagy ínségemben nem hagyál el.

Tanácsoddal vezérlj engem,
Igazgass te ösvényedre,
Osztán végy föl dicsőségre,
Tégy illy kegyessen énelem.

13

Az mennyekben te vagy nékem
Csak egyedől én Istenem,
Ez egész földön senki nincsen,
Kit kívőled lelkem kedveljen.

Ha elfogy testem és lelkem,
Mégis vigasztalsz szívemben,
Egyéb részem nékem nincsen
Tenáladnál, én Istenem.

14

Mert kik tőled eltávoznak,
Azok elvesznek, romlanak,
Elveszted azokat hirtelen,
Kik bíznak bálvány istenekben.

Azért én hozzád folyamom,
Fő boldogságom az nékem,
Hogy benned én remésem,
És jótétöd magasztalom.

LXXIV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése az izráelitáknak az megszabadításért.

1

Miért vetsz minket így el, Úr Isten,
Mire haragszol mireánk ennyére?
Miglen gerjede az haragodnak tüze
Juhaidnak nyájára illy igen?

2

Emlékezzél meg te seregedről,
Mellyet régenten magadnak szerzettél,
Fölvött örökségedről emlékezzél,
Az Sion hegyén lakóhelyedről.

3

Kelj föl, és végre jövel, Úr Isten,
Az gonoszokat töröld és pusztítsd el,
Kik vakmerőképpen ő seregekkel
Pusztaságot téznek szent helyeden.

4

Holott dicséretöd hirdettetett,
Most ellenségid ott ordítanak szörnyen,
És az tenéked szenteltetött helyen
Az ő zászlójok fölemeltetett.

5

Az te templomodra nagy erővel
Fölhágtanak, hogy ők azt el-letörjék,
Törik, vágják, fénlének ő fejszéjek,
Mint ha erdőt vágnának sereggel.

6

Az templum, melly előbb ékes vala
Szép táblákkal és cifra deszkázattal,
Vagdaltatik fejszéekkel és bárdokkal,
És dorongokkal hányják tétova.

7

Ez te templomodat fölgújtották,
Te szent helyedet tűzzel megégették,
Drága lakóhelyét te szent nevednek
Tövestől fogva mind elrontották.

8

Nosza hozzá, mondják ő magokban,
Pusztítsuk el őket nagy szörnyűséggel,
Az Istennek szent egyházait széllal
Mind megégették ez tartományban.

* * *

9

Nem látjuk már jeleit erődnek,
Közöttünk immáran nincs próféta,
Nincs jövőmondó, azki tudhatná,
Ha leszen vége ez nagy veszélnek.

10

Óh, Úr Isten, ezt meddig engeded,
Hogy ellenségink minket ne vessenek?
Örökké hagyod-é gyűlölnödnek,
Hogy ekképpen ingerljék szent neved?

11

Miért fordítod el kezeidet?
Jobb kezedet mit dugod kebeledben?
Vajha egyszer kinyújtanád ismétlen,
Mutatván nekünk segedelmedet!

12

De az Isten én királyom régen,
Azki engemet bírt és jól vezérlött,
Hatalmát jelentvén ez világ előtt,
Hogy ő az segedelem mindenben.

13

Te választád kétfelé az tengert,
Az Sárkánknak te rontottad meg fejét,
Az cethaloknak megtörted fejeket,
Nagy tagjok széjjel az parton hevert.

14

Kiket osztán eledelől küldél
Az népeknek az nagy puszta helyekben.
Patakvizet és forrást csudaképpen
Az erős kősziklából eresztél.

15

Megszáraztád az folyóvizeket,
Tied az nap, és tied az éjszaka,
Hogy az setétséget világosítsa,
Arra teremtéd az napnak fényét.

16

Te nagy isteni bölcseségeddel
Bizonyos határt vetettél az földnek,
És különbségét az nyártúl az télnek
Elosztád hévséggel és hideggel.

* * *

17

Emlékezzél meg, lásd meg ez dolgot,
Ellenséged mint rútolnak, nevetnek,
Melly szörnyen ez tunya és bolond népek
Szent neveden tesznek gyalázatot.

18

Az te gerlice galambocskádat
Ne hadd az gonosz vadaknak megenni,
Az szegényeket eszedből ne vesd ki,
Hanem kegyessen viseld gondjokat.

19

Emlékezzél, Uram, kötésedről,
Mert ez egész föld merő setétséggel
Eltölt, és rakva csalárd gonosz néppel,
Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

20

Ne hadd hátratérni szégyenséggel
Az te szegény nyomorult szolgálodat,
Fordítsd hozzájuk te nagy jóvóltodat,
Hogy nevedet dicsérjék víg szívvel.

21

Kelj föl, Uram, és forgasd igyedet,
Te nagy gyalázatodról emlékezzél
Ez bolond népnek ezt ne engedjed el,
Kik naponkint rútolnak tégedet.

22

Ne felejtse el üvöltéseket
Ellenségednek, kik reád támadnak,
És ellened dühösen patvarkodnak,
Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. ZSOLTÁR

Fogadástétele Dávidnak az ő következő regnálásáról.

1

Dicsérünk téged, Isten,
Dicséret legyen néked,
Mert az te dicső neved
Hozzánk közel jött híven,
Mi azért csudáidat
Hirdetjük jóvoltodat.

2

Ha időm lesz valaha,
Én igazán itélek
Ha feneke ez földnek
Egyszersmind lerohanna,
Én mégis ő oszlopát
Jól állatnám gyámolát.

3

Az bolondokat intem:
Ne bolondoskodjatok,
Azkik pedig gonoszok,
Térjetek meg, úgy kértem,
Szarvat ne emeljetek,
Illy fönn ne beszéljetek.

4

Mert az tiszt és az erő
Nem az napkelet felől,
Sem az napenyészetről,
Sem nem az pusztából jó,
Minden az Istene áll,
Ő aláz s' ő magasztal.

5

Az pohár ő kezében,
Kiben vagyon vörös bor,
Kit ő teli tölt sokszor
Minden népnek ez földén,
De végre az gonosszak
Az söprejét megisszák.

6

Én örökké dicsérem
Az Jákobnak Istenét,
Hirdetem dicsőségét,
És szarvokat megszegem
Az istenteleneknek,
Hogy az jók fölkeljenek.

LXXVI. ZSOLTÁR

T. B.

*Háláadása az Júda népének
az asszíriusok ellen való győzödelemért.*

1

Esmeretes az Úr Isten
Az Júdában, és szent neve
Az Izráelnek földében
Messze terjedt dicsősége,
Az Sálémben szép ő sátora,
Az Sionon lakóhajléka.

2

Ott meglátja minden ember,
Hogy isteni hatalmával
Megtörik íj, paizs, fegyver,
Hadat megszállít azonnal,
Nagyobb felségednek ereje,
Hogynem az kóborlók sok hegye.

3

Az ellenség eldúlaték,
Reájok mély álom esék,
Kiket vitézeknek véltek,
Tudatlan lőn az ő kezek,
Mihelyen feddésed hallatik,
Mind szekér s' mind ló elaluszik.

4

Ki állhatna meg előtted,
Azki illy rettenetes vagy,
Midőn haragod fölgerjed?
Mennybéli szentenciád nagy,
Mellyet hallatsz az emberekkel,
Az föld megrémül csendességgel.

5

Midőn fölkel az Úr Isten,
Tartván kemény ítéletit,
Hogy az szegényeket itten
Ez földön megtartsa népit,
Dicséretedre fordul néked,
Ha az nép haragszik ellened.

6

Még egyszer nyilván elveszted
Ez maradék dúlót-fúlót,
Jer, dicsérjük Istenünket,
Megállván fogadástokot,
Kik mindenkor vattok övéle
És el nem távoztok őtőle.

7

Adjatok szép ajándékot
Ez rettenetes Istennek,
Ki megtöri hatalmakot
Az gonosz fejedelmeknek,
Az nagy királyok itt ez földön
Előtte lesznek rettegésben.

LXXVII. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az kísértetben való vigasztalásról.

1

Az Istenhez az én szómat
Emelém kiáltásomat,
Hogy fölkiálték hozzá,
Beszédem meghallgatá.

Mindennemű szükségemben
Reménségem csak az Isten,
Éjjel kezem föltartom,
Az égre hozzá nyújtom.

2

Lelkem nagy bánatban esett,
Minden vigasztalást megvét,
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.

Noha Istennek szívemben
Panaszlok nagy ínségemben,
Lelkem mégsem találhat
Semmiben nyugodalmat.

3

Szemeimet nyitva tartod,
Alunni éjjel sem hagyod,
Erőmben úgy elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.

Gondolám az régi időt,
És forgatám szemem előtt
Az elmúlt esztendőket,
Hányám és vetém őket.

4

Megemlítém hegedőmet,
Néhai éneklésimet,
Szívem egész éjszaka
Ezt mind előforgatja.

Ennek hogy értelmét leljem,
Azon igyekezik lelkem
Elmélkedvén erőssen,
Végre szólék ekképpen:

5

Ez harag mindenkor tart-é,
Az Úr örökké elvét-é?
Nincsen-é őnékie
Énhozzám semmi kedve?
Elfogyott-é nagy kegyelme
És ő atyai szerelme?
És immáran hátratért,
Azmit minékünk ígért?

6

Teljességgel elfogyott-é
Hozzánk való nagy szerelme?
Elaludt-é irgalma
Az ő nagy haragjába?
Végre mondék: Odavagyon
Az én életem immáron,
Isten megvonta kezét,
nem nyújtja segédelmét.

7

De meggondolám ismétlen,
Miket míveltél régenten,
Az te nagy csudáidot,
Kiket sok ember látott.
Csudáidról gondolkodván,
Kiket láték dolgaidban,
Elmélkedem erőssen,
Végre szólék ekképpen:

8

Óh, erős és kegyes Isten,
Szent vagy cselekedetidben,
És sohol senki nincsen
Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten, az te dolgod,
Azmint gyakran megmutatod,
Minden népek jól látják
Nagy voltát hatalmadnak.

9

Népedet te kimentőtted,
Nagy ínségéből kivőtted,
Jákobnak és Józsefnek
Nemzetét mindkettőnek.

Hogy az víz téged megláta,
Ottan nagy félelme juta,
És az tenger mélysége
Legottan megrendőle.

10

Az fölhők essőt ejtének,
És nagy mennydörgések lőnek.
Az magas ég harsaga,
Széjjel minden csattaga.

Sűrő nyilak röpködnek,
Sebes kőessők esének,
Oly villámások lőnek,
Hogy az egész föld fénlék.

11

Az föld megrendőle szörnyen,
Utad lőn az nagy tengeren,
Általmenél az vízen,
Lábad nyoma még sincsen.

Az te szerelmes népedet,
Mint egy nyájat vezérletted,
Kihozád hatalmaddal,
Mózes és Áron által.

LXXVIII. ZSOLTÁR

T. B.

*Előszámlálása Istennek az Izráel népéhez
külömb-külömb jótéteményinek és sokféle ostorinak.*

1

Hallgass, én népem, az én törvényemre,
Füledet hajtsad az én beszédemre,
Azmellyek az én szájból származnak,
Hogy jól megérthesd mivoltát azoknak,
Mert én néked oly dolgot beszéllek,
Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2

Olly dolgot, azkit az mi atyáinktól
Hallottunk, és megértettünk azoktól,
Nemhogy csak mi arról megemlékeznénk,
De fiainknak is megbeszéliénk.
Hirdessük azért nagy dicsőségét
És az ő sok csudatéteményét.

3

Az Jákobval ő erős kötést szerze,
Az Izráelt törvénnyel kötelezé,
Hagyván, hogy az atyák ezt megbeszéljék,
És előszámlálják ő gyermekeknek,
Hogy ezt azok is nyilván tudhassák,
Kik az ő nemzetekből származnak.

4

Hogy ők az Istenben reméllenének,
És ő dolgait el ne felejtenék,
Törvénye szerint életeket szabnák,
Hogy ők végezetre úgy ne járnának,
Mint az ő rossz természetű atyjok,
Az Istentől hirtelen elhajlók.

* * *

5

Mint az Efraim fiai régenten
Fegyverrel, nyíllal fölkészölvén szépen,
Mindazáltal semmit nem használnak,
De nagy szégyenséggel hátat adának,
Mert Istennek kötésit nem tarták,
És ő törvénye szerint nem jártak.

6

Hamar elfeledkeztek az Istenről
És az ő nagy sok csudatételiről,
Kiket azelőtt láttatott övélek,
És azmellyek az Egyiptomban lettek,
Az Zoán mezőn melly csudákat tött
Az ő atyjoknak szemei előtt.

7

Látták, hogy az tenger kétfelé válék,
Hogy azon által szárazon mehettek,
Az tengert ő kétfelől fölemelé,
Nappal őket ködoszloppal vezérlé,
És midőn nagy setétség volt éjjel,
Őköt vezette világos tűzzel.

8

Az pusztán az kősziklát meghasítá,
És az vízzel, azmelly abból kifolya,
Népét megitatá, és azon helybe
Az kősziklából kútfejet ereszte,
Kiből oly bővséges víz buzdóla,
Melly, mint az patak, sebessen folya.

* * *

9

Gonoszságokat de mégsem hagyák el,
Az Úr Istent ingerlék nagy bűnökkel,
És az pusztában megkísérték őtet,
Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget,
Ételt kívánván ő éhségekben,
Kiért zúgódtak az Isten ellen.

10

Mondván: Eridj el, hidd el te magadban,
Hogy az Isten nekünk ez pusztaságban
Asztalt készítsen. Mert láttuk jóllehet,
Az kősziklából hogy vizet eresztett,
De az kenyér és az hús hol legyen,
Ez népnek illy étket hogy adhasson?

11

Hogy az Isten ezt hallá, megbúsúla,
Tüzes haragja Jákobra buzdúla,
Megindula az Úr nagy haragjában,
Az Izráel népére is, azértan
Hogy ők az Úr Istenben nem bíztak,
Sőt ő segedelmét megutálták.

12

Mert mihelyen ezt az néptől meghallá,
Az fölhőknek legottan parancsola,
És megnyitá az mennyei kapukot,
Honnan az manna, mint esső, leomlott,
Hogy az nagy éhségben kiáltának,
Mennyei eledelt találának.

* * *

13

Ez népnek itt nagy lön ő szerencséje,
Angyali kenyért eledelől löle,
Úgyhogy ebben minden eleget évék,
Parancsola az napkeleti szélnek,
Melly onnan föllyöl alázúdula,
Az déli nagy szél is megindula.

14

Az hús, mint egy esső, alárohana,
Mint az sűrő por, kinek nincsen száma,
Madarak hullának nagy sűrőséggel,
Mint az fövény az tengerparton széjjel,
Számptalan sok az sátorok között
Ugyan ellepte az egész mezőt.

15

Ekképpen ők olly igen eltelének,
Hogy nemcsak az éhség ellen évének,
Hanem gyönyörködtették is magokat,
Mégsem hatták el erkölcsös voltokat,
De hogy az hús még szájokban volna,
És az hasok még meg nem tölt volna:

16

Ottan az Úr haragja fölgerjede,
Az népnek javát köztök megemészté,
Jó ifjait elveszté Izráelnek,
De ők ezután ismét vétkezének,
Előbbi erkölcsökben elmentek,
Az Isten csudáinak nem hittek.

17

Azért sok csapás miatt ő életek
Megrövidüle napjok, esztendejek,
Midőn az halált szemek előtt néznék,
Az Istenhez ők ismétlen térének,
Őbenne veték reménségeket,
Jó reggel tőle kérvén kegyelmet.

18

Ez ínségben az Istent megemléjték,
Ötet erős kőszáloknak esmérék,
És ötet hatalmas Istennek vallák,
Egyedül ötet megtartónak mondák,
De csak hamis szó jöve szájokból,
És nyelvekkel szólának csalárdól.

19

Mert az ő szívek nem valának tiszták,
És az ő kötése szerint nem jártak,
De mégis kegyelmessen tőn ővélek,
Nem hagyá, hogy ez bűn ártson nékik,
Kedveze nékik, szűnék haragja,
És ő büntetésit hátrahagyá.

20

Meggondolván, hogy az ő természetek
Gyarló test, elmúlándók az emberek,
Mint a szél, azmelly hirtelen elzúdul,
És ő fuvallása hátra nem fordul,
De ők mégis haragra indíták,
Az pusztában ötet megbúsíták.

* * *

21

Ez hitlen és gonosz nép meg nem szűnék,
Az erős Istent gyakran megkísérték,
Az Izráelnek ő szent Istenének
Majd ugyan parancsolnia kezdének,
Ő erős karját meg nem gondolták,
Mellyel ellenségtől megtartattak.

22

És azki Egyiptomban tött csudákat,
És az Zoánban mívelt nagy dolgokat,
Csudatétellel hatalmát mutatá,
Mikor az vizet vérré változtatá,
Azt mívelé minden folyóvíznek,
Hogy azokból senki ne ihatnék.

23

Sok undok férgeket küldé rájok,
Mardosák őket legyenek és szúnyogok,
Közikbe ereszte sok rút békákat,
És gyümölcsvesztő cserebogarakat,
Az sáskák mind ellepték az földet,
És elveszték az veteményeket.

24

Az szőlők köösső miatt veszének,
Az fügefák is nem teremhetének,
Barmokat elveszté az köössőkkel,
Ő csordájokat tüzes fergeteggel,
Minden haragját rajtok kiönté,
Haragjának tüzeit rájok dönté.

25

Megfizete nékiek valósággal,
Megveré ő gonosz angyali által,
Kiket öldöklésre rájok bocsáta,
Az ő nagy haragjának utat nyita,
Még életeket is nem kiméllé,
Minden barmokat döggel elveszté.

* * *

26

Minden elsőszülött az Egyiptomban,
Megöleték az Kámnak sátorában,
Az első nevendéken kedves ifjak,
Kik erejekben már nőni indultak.
Elhozá az pusztán az ő népit,
Vezérlé őket, mint nyáj juhait.

27

Bátorsággal ő seregét kivivé,
Az ellenséget az tengerbe veszté,
Mindenütt szabadon viseltetének,
Míg az szent föld határában érének,
Mind az nagy hegyig az dicsért földön,
Mellyet erős jobb kezével megvón.

28

Az népeket őelőle kihajtá,
Hogy ez földet népe örökül bírná,
Ő sátorokat adá Izraelnek,
Mégis ellene jártak az Istennek,
Kísérték és búsíták az Istent,
Nem őrzék az őtőle vött törvént.

29

De gonosz erkölcsöknek engedének,
És mint az ő atyjok, hátraesének,
Mint egy rossz kézív, visszafordulának,
És fölindíták haragját az Úrnak,
Bálványimádással őt búsíták,
Bosszúálló voltát megindíták.

* * *

30

Mihelt Isten ezt felőlök megérte,
Ő nagy haragja ottan fölgerjede,
És meggyűlölé az Izrael népét,
Elhagyá Silót, ő választott helyét,
Holott az ő szent sátora állott,
Kiben ő az emberek közt lakott.

31

Ő erejeket fogva elviteté,
És az ő dicsőségeket ereszté
Az ellenség kezében, és ezeknek
Az véres tört adá az hitleneknek,
Úgy megharagvék örökségére,
És megbúsula az Izráelre.

32

Az ifjú népek tűz miatt veszének,
És az szép szűzek nem tiszteltetének,
Tisztességgel férjnek nem adatának,
Az papok fegyver által elhullának,
Kiknek özvegygé lött feleségek
Érettek gyászba nem öltözhetek.

33

De az Úr Isten fölkele ismétlen,
Mint azki az mél álomból fölserken,
És mint azki sok bort ivott, és kiált,
Akképpen ő az ellenségre talált,
És hátul rajtok nagy sebet vágott,
Rajtok örök gyalázatot hagyott.

* * *

34

Osztán az József sátorát megveté,
Az Efraim nemzetét sem kedvellé,
De elválasztá az Júda nemzetét,
Véle együtt az kedves Sion hegyét.
Az ő palotáját ott épité
Őfölségének dicsőségére.

35

Ez lesz, mint az föld, oly erős palota,
Azmelly helyéből ki nem mozdul soha,
Azután elválasztá az Dávidot
Ő szolgájának, szegény rendből valót,
Az juhnyáj mellől hívá szolgáját,
Nem utalá szegény állapotját.

36

Az szoptatók közül hozatá őtet,
Hogy legeltesse az Jákobnak népét,
Az Izráelt mint örökét rábízá,
Azmint osztán arra volt néki gondja,
Hogy őket legeltesse, bírhasa,
És kezével híven igazgassa.

LXXIX. ZSOLTÁR

C. M.

Könyörgése az zsidó népnek az megszabadításért.

1

Öröködben, Uram, pogányok jöttek,
És szent templomodat megförtöztették,
Jeruzsálem városát elrontották,
És széllal nagy kőrakásokra hánták.

Szolgáidnak testek,
Azkik megölettek,
Adattak az hollóknak,
Húsok te szentidnek
Ételül vettetnek
Az mezei vadaknak.

2

Az városon nagy sok vért kiontának,
Az sok vér, mint vizek széllalfolyának,
Tövének olly szörnyű öldökléseket,
Nem lőn, ki eltemetné az testeket,

Az mi szomszédságunk
Csúfságot űz rajtunk,
Azkik környülünk laknak,
Minket nem böcsülnek,
Sőt csak megnevetnek,
Csúfolnak és rútolnak.

3

Mig haragszol, Uram, reánk ekképpen,
Haragod miglen gerjeded illy igen?
Meddig terjeszted bosszúállásodat,
Ki minket, mint az sebes tűz, elfogyat?

Bosszúdat azokra
Ontsd az pogányokra,
Kik téged nem esmérnek,
Döjtsd az országokra,
Hol nevedet soha
Nem tisztelték az népek.

4

Mert Jákobot ők megözték, elnyelték,
Az ő nemzetségét megemésztették,
Minden házait földre lerontották,
Kietlen pusztaságra fordították.

Bocsásd meg bűnünket,
Ne említsd meg őket,
Nagy haragod szűnjék meg,
Mert igen gyötretünk,
Jövel, mi Istenünk,
És kegyelmessen tarts meg.

* * *

5

Tekénts meg, Uram, kegyelmességedet,
Az te szent nevedért segíts meg minket,
Szabadíts és tarts meg minket kegyessen,
Bűneinket bocsásd meg szent nevedben.

Hogy ne neveltessünk,
Kérdvén: Hol Istenünk?
Verd meg az pogány népet,
Vérét szolgálóidnak,
Kit ők kiontanak,
Nékik el ne engedjed.

6

Jusson elődbe siralmok azoknak,
Kik az rabságban ohajtnak és sírnak,
Siess, ments meg, hogy ők el ne vesszenek,
Kik immár halálra ítéltettek.

Szomszédinknak éppen
Fizesd meg hétképpen,
Azmit rajtunk míveltek.
Hogy téged, Úr Isten,
Szidalmaztak szörnyen,
Fizesd meg őnékiek.

7

És mi, úgy mint te nyájad és sereged,
Magasztaljuk és dicsérjük szent neved,
Dicséretedet mindenkor hirdetjük,
És nemzetről nemzetre kiterjesztjük.

LXXX. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése az zsidóknak az megszabadulásért.

1

Hallgasd meg, Izráel pásztora
És Józsefnek vezérlő Ura,
Kit őrizsz, mint egy juhnyáját,
Fordítsd hozzánk szent orcádat,
Ki ülsz az kerubimokon,
Jelenjél meg világosson.

2

Mutasd meg, Uram, nagy erődöt,
Láttasd meg az Efraim előtt,
Mutasd meg Benjáminnak is,
Így tégy az Manassénak is,
Tarts meg minket teljességgel,
Nagy ínségünkben ne hagyj el.

3

Úr Isten, térj hozzánk ismétlen,
Őrizz meg minden gonosz ellen,
Világosságodat nyújtsad,
Irgalmadat ránk fordítsad,
Térítsd hozzánk szent orcádat,
És semmi nekünk nem árthat.

4

Óh, Úr Isten vajjon mig tartod
Mirajtunk az te nagy haragod?
Ha adod meg kérésünket?
Könnyhullatást kenyér helyett
Adál nekünk, és itatál
Minket nagy könnyhullatással.

5

Te minket feddődésben ejtél,
Szomszédinkkal nem böcsültetél,
Az ellenségnek lónk csúfja,
Tarts meg, seregeknek Ura,
Világosítsd színed rajtunk,
És nem lesz semmi bántásunk.

* * *

6

Az szőlőtövet Egyiptomból
Elhozád az sovány országból,
És az jó földbe plántálád,
Honnan az népet kihajtád,
És tágas helyen nagy messze
Ő gyökere kiterjede.

7

Ő széles árnyékja kiterjedd,
Béfedte az magas hegyeket,
Az ő vesszei magassak,
Felnőttek, mint az cédrusfák,
Ágait mind az nagy vízig
Kiterjeszté az tengerig.

8

Miért tördeléd el gyöpűjét?
Hogy eresztél belé más népet,
Ki szőleit leszaggatá?
Az erdei kan kitúrá,
Az vadak kinyövék szörnyen,
Hogy engeded ezt, Úr Isten!

9

Uram, ismétlen térj mihozzánk,
Mennyekből szemed fordítsd reánk,
És látogasd meg az szőlőt,
Mellyet jobb kezed ültetött.
Nézd meg ez csemétét végre,
Kit szerzél dicsőségedre.

10

Tűzzel megint megégettetik,
Teljességgel elpusztíttatik
Haragodnak nagy tűzében:
Nyújtsd kezedet, óh, Úr Isten,
Az emberre, kit kezeddél
Magadnak erősíttél.

11

És mi el nem térünk tetőled,
Csak életünket erősítsed,
És dicsérjük szent nevedet,
Úr Isten, vigasztalj minket.
Világosítsd színed rajtunk,
És mi nyilván megtartatunk.

LXXXI. ZSOLTÁR

T. B.

*Háláadása az Izráel népének az Isten jótéteményiért
és megvallása az önnön háláadatatlanságoknak*

1

Örvendezetek
Az erős Istennek,
Énekeljetek
Dicséreteket,
Szép énekeket
Jákob Istenének.

2

Szép dicséretet
Néki mondjon minden,
Lantokban ötlet
És citerákban
Dicsérjük vígan
Néki zengedezvén.

3

Most ez új hóban
Néki örvendezzünk,
Trombitaszóban
Rendelt időnkben,
Víg innepünkben
Illik énekelnünk.

4

Mert Izráelnek
Isten parancsolá
És az Józsefnek,
Hogy ők ekképpen
Élnének híven,
Jelül nékik hagyá.

5

Illy kötést szerze
Isten az Józsefvel,
Midőn kijöve
Az Egyiptomból,
Holott az nép szól
Esméretlen nyelvvel.

* * *

6

Az tereh alól
Én kihozám ötöt,
Hogy sárgyúrástól,
Téglavermekből
És ínségekből
Kimentsék kezeket.

7

Hozzám kiáltál
Te nagy ínségedben,
És megtartatál.
Imádságodat
Meghallgatám ott
Az nagy mennydörgésben.

8

Az Meribánál
Én megkísértélek,
Látám azonnal
Nagy keménységed,
Mégis tenéked
Illyen szóval szólék:

9

Hallgasd meg népem,
És közlöm tevéled
Erős kötéselem,
Halld meg, Izráel,
Azmit szám beszél,
És azt jól megértsed:

10

Néked ne legyen
Idegen Istened,
De egyedül én,
Csak engem tisztélj,
Senkitől né félj,
Nevemet böcsüljed.

11

Én vagyok néked
Istened egyedől,
Ínségben téged
Én megtartalak,
És kihozalak
Egyiptom földéből.

12

Tátsd föl csak szádod
És megtöltöm bőven,
Menten meglátod,
Hogy nagy bővességgel
Lesz az eledel
Csudálatosképpen.

13

De az én népem
Engem nem hallgata,
Noha intettem
Gyakor beszéddel,
De az Izráel
Füleit bédugta.

14

Kin megbúsulék
És őket elhagyám,
Hogy bár menjenek
Önnön kedvökre
És ösvényekre
Szabadon bocsátám.

15

Ha népem szívvel
Szót fogadott volna,
És ha Izráel
Én utaimban
És tanácsomban
Jámi akart volna,

16

Én is legottan
Az ő ellenségét
Nagy hatalmomban
Elvertem volna,
Vetettem volna
Rájok én kezemet.

17

Ő ellenségét
Néki adtam volna.
Jó szerencsáját
Én őnékie
Nagy sok időkre
Terjesztettem volna.

18

Búzát nékie
Szépet adtam volna
Eledelére.
És nagy bévséggel
Az kősziklából
Mézet adtam volna.

LXXXII. ZSOLTÁR

T. B.

Panassza az Istennek az bírákra és regnálókra.

1

Az Isten áll ő seregében,
Az bírák gyülekezetében,
Közöttök igazat ítél,
És nékiek ígyen felel:
Miglen ítéltek ti ekképpen
Az törvényi igazság ellen?
Hogy személyét az hamisnak
Nézitek, kedvezvén annak?

2

Szegént ítéljetez igazán,
És könyöröljetez az árván,
Ügyét az szűkölködőknek
Erőszaktúl megmentsétez.
Az nyomorultat az hamistól
Kiszabadítsátok markából,
Hogy az szegény erőt vegyen
Az hatalmaskodó ellen.

3

De intésemet nem fogadják,
Sőt értetlenől megutálják,
Nagy setétségben mennek el,
Kin az föld csak nem süllyed el.
Imé, én mondom, hogy ti vattok,
Kik Isteneknek hivattattok,
És az magasságos Úrnak
Ti mondattok fiainak.

4

De mindnyájan meg kell halnotok,
Mint egyebek, tū is kimúltok,
Végre ti mind odalesztek,
Úgy, mint egyéb fejedelmek.
Támadj föl azért, ó, Úr Isten
És ítélj meg mindent ez földön,
Mert néked hatalmad vagyon
Minden népen ez világon.

LXXXIII. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

1

Uram, ne hallgass illy igen,
Ne maradj ez veszteglésben,
Ne nyugodjál, ó, erős Isten!
Mert ellenséged dühösködnek,
És azok tégedet gyűlölnék,
Fölemelték fejedet fönnyen.

2

Kiváltképpen néped ellen
Csalárd árultatásképpen
Sok álnok tanácsokat lölnek,
És azikre te gondot tartasz,
És rőjtekhelyedben ótalmazsz,
Azok ellen öszveesküsznek.

3

Mondván: Jertek, imezeket
Veszessük el ez nemzetet,
Töröljük el őket ez földről,
Fogyassuk el ez népet szintén,
Hogy emlékezet se lehessen
Az Izráel népe nevérol.

4

Gonosz tanácsot végeztek,
Teellened kötést töttek
Az edomi izmaéliták,
Az Moábnak és az Hágárnak
Nemzeti teellened járnak,
Gebaliták és ammoniták.

5

Filisztéus és amalék,
És mind az Tirus-béliek,
Nagy erővel fölkészöltenek.
Az Assur is ezekkel együtt
Segéteni az Lóth fiait
Minden erővel igyekeznek.

6

Ez népekvel is azt tegyed,
Mint az Midiant elvesztéd,
Az Kisson pataknál régenten,
Mint Sisár és Jábin elvesze,
Az Endornál éltök elkele,
Olyyak lőnek, mint sár az földön.

7

Ő fejedelmi, mint Oreb,
Úgy járjanak, mint az Zéeb,
Mint amaz Zebah és az Salman,
Azkik mondták nagy kevélyen,
Az Istennek hajlékit menten
Elfoglaljuk nagy hatalmunkban.

8

Tedd forgó kerékké őket,
Mint szél az pozdorja csöpöt,
Mint az sebes tűz megégeti
Az nagy erdőt, és elpusztítja,
És mint az sebes tűznek lángja
Az magas hegyet megemészti.

9

Kergesd meg forgószeleddel,
Nagy rettegéssel ijeszd el,
Szélvésszel háborítsd meg őket,
Ő orcájokat szégyenítsd meg,
Hogy tégedet esmerjenek meg,
És böcsüljék te szent nevedet.

10

Taszítsd őket nagy székenbe,
És ejts bé nagy félelembe,
Töröld el, hogy innét mindenek
Esmerjék, hogy te az Isten vagy,
Azkinek hatalma igen nagy,
Azkit fölségesnek neveznek.

LXXXIV. ZSOLTÁR

T. B.

*Kívánsága Dávidnak az isteni tiszteletben való
jelenléltre Jeruzsálemben.*

1

Óh, seregeknek Istene,
Melly kedves gyönyörúsége
Az te szerelmes hajlékidnak!
Az én lelkem fohászkodik,
Tornácodba kívánkozik,
Óh, Istene az magasságnak,
Áhétozik testem-lelkem
Tehozzád, élő Istenem.

2

Az verébnek vagyon fészke,
És honjában költ az fecske,
Én királyom, Zebaoth Isten,
Hol vadnak az te oltárid,
És te szentséges hajlékid?
Hol dicsértettél fölségessen?
Bizony bódog az olly ember,
Ki téged házadban dicsér!

3

Óh, bódog az ember nyilván,
Azki az te utaidban
Kíván jární szívvel, lélekkal,
Menvén az siralom völgyén,
Azhól merő száraz minden,
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kutat ás, csinál csatornát,
Kiben essővizet bocsát.

* * *

4

Nyereségről nyereségre,
Mennek erőről erőre,
Míg hozzád jutnak az Sionra.
Óh, erős Zebaoth Isten!
Hajtsd hozzám füled kegyessen!
Figyelmezzél imádságomra
Jákob Istene, nagy Isten,
Hallgass meg én szükségemben.

5

Mi paizsunk, óh, Úr Isten,
Kenőttedre nézz kegyessen,
Mert jobb egy nap az te házádban,
Hogynem ezer nap egyebőtt.
Az Isten tornáca előtt
Kapunálló lennék inkább,
Hogynem mint sok időt élnék
Házokban az hitleneknek.

6

Mert minékünk fényes napunk
Az Isten, és mi paizsunk,
Nagy dicsőséggel szeret minket:
Azokkal kegyelmet teszen,
Kik járnak az jó ösvenyen,
Sok jovaival áldja őket,
Bódog az ember éltében,
Ki bízik az Úr Istenben.

LXXXV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése az zsidó népnek az megszabadításért.

1

Nagy kegyessen től, Uram, földeddel,
Jákob nemzetivel az fogságban,
Kiket rabságból hazaeresztél,
Megengedél nekik irgalmassan.
Bűnüket megbocsátád, elfödéd,
Ellenek haragodat enyhítéd.
Uram, kegyessen végy hozzád minket,
Vedd el rólunk haragodnak tüzét.

2

Nemde mindörökké haragszol-é?
Mindéltig nyújtod-é haragodat?
Népedet már meg nem enyhéted-é,
Hogy benned lelhessen vigasságot?
És noha nagyok az mi bűneink,
Mégis mutasd kegyelmed minékünk,
És noha tettünk sok gonoszságot,
De tőled kérünk irgalmasságot.

3

Én meghallgatom, mit szól az Isten
Az ő népének és ő szentinek,
Békeséget beszél kegyelmessen,
Hogy bolondságból ne vétkezzenek.
Kik őtet félik, minden meghiggye,
Közel azokhoz ő segedelme,
Hogy dicsősége lakjék földünkben,
Minden ínséget rólunk elveszen.

4

Jóság hívséggel öszvebékéllik,
Békeség, igazság egymást szépen
Csókolják, ez földön nevedik
Az hüt, látszik igazság az égen.
Mindennemő jót ad az Úr Isten,
És sok jó gyümölcs terem ez földben.
Az igazság megyen őelőtte:
És ő járása tart mindörökké.

LXXXVI. ZSOLTÁR

C. M.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Hajtsd hozzám, Uram, füledet,
És hallgasd meg kérésemet,
Mert igen szegény vagyok,
Az én szükségim nagyok.

Tartsd meg testemet-lelkemet,
Nézd ártatlan életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bízik csak tebenned.

2

Hozzád mindennap ohajtok,
Nagy szükségemben kiáltok,
Te nagy irgalmad szerint
Kegyelmezz meg óránként.

Szolgád lelkét vigasztald meg,
Uram, kiáltásom halld meg,
Mert szívemet ezvégre
Emeltem föl az égre.

3

Uram, jókedvő s' édes vagy,
Az te irgalmasságod nagy,
Minden emberhez pedik,
Ki hozzád esedezik.

Hallgasd meg azért kérésem,
És nézd meg esedezésem,
Tekéntvén kegyelmedre,
Figyelmezz beszédemre.

4

Nagy szükségemben ohajtok,
Tehozzád szívből kiáltok,
És engem te meghallgatsz,
Nyavalyámban el nem hagysz.

Úgyan sincs sohol több Isten,
Ki hozzád hasonló legyen,
Nincsen több erős Isten,
Ki illy dolgot tehessen.

* * *

5

Ez világon minden népek,
Kiket teremtél, eljőnek,
És imádnak tégedet,
Dicsőítik nevedet,
Mert te nagy és hatalmas vagy,
Csodatételeid sok és nagy,
Te vagy egyedül Isten,
Sohol Isten több nincsen.

6

Vezérlj, Uram, utaidban,
Hogy járjak igazságodban,
És csak arra hajtsd szívem,
Hogy szent nevedet féljem.
Néked, Uram, hálát adok
És teljes szívvel vigadok,
Mindörökké nevednek
Dicséretet éneklek.

7

Mert megkegyelmezél nékem,
Az pokolból kivőd lelkem,
Föltámasztál újonnan
Az mélységből kihozván.
Imé az istentelenek,
Uram, réám dühödtének,
Kik csak hatalmaskodnak,
Semmit rajtad sem adnak.

8

De te, irgalmas Úr Isten,
Igaz vagy természetedben,
Jó, hív és engedelmes,
Haragra késedelmes.
Tekints réám, kegyelmezz meg,
Uram, szolgálodat segítsd meg,
Szolgálóleányodnak
Fiát foglald magadnak.

9

Add jó jelét mivoltomnak,
Kit ellenségim lássanak,
És szégyenljék, hogy engem
Megsegítesz, Istenem.

LXXXVII. ZSOLTÁR

T. B.

Öröme az zsidó népnek az új templomon.

1

Az Úr Isten az ő lakóhajlékát
Az ő szentséges hegyén helyheti,
És az Siont ő inkább szereti,
Hogynem Jákobnak akarmelley sátorát.

2

Tefelőd nagy dicséretnek lesznek
Óh, Isten városa! Egyiptomat,
Mond Isten, és az Babilóniát
Azokhoz tudom, kik engem esmernek.

3

Az filisztéusról még így beszélnek,
Az Tirusról és az szerecsenről
Ekképpen szólnak és egyéb népről:
Ezek az Sion hegyén születtenek.

4

Az Isten jól megerőséti őket,
Mikor népeit öszveszámlálja,
Akkor ezek felől is azt mondja:
Ez nép is az szent Sionról született.

5

Azért ott énekelnek szép éneket,
Mond az Isten, és itt örvendeznek,
Mert én dicsőségére ez helynek
Támasztok nagy szép élő kútfejeket.

LXXXVIII. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgés az kemény kísértetben és lelki harcban.

1

Úr Isten, én idvösségem,
Éjjel-nappal kiáltok hozzád,
Könyörgésemet meghallgassad,
És tekénts meg nagy ínségem,
Kegyessen hajtsd hozzám füledet,
Értsd meg én esedezésemet.

2

Az én lelkem nyavalyákkal
Teljességgel eláradt, eltölt,
Mint azki már az sírbe készült,
És az pokolra alászáll,
Vagyok ahhoz szinte hasonló,
Azkinek már kész az koporsó.

3

Megfosztattam életemtől,
Mint azkiket agyonvertenek,
Kik az halottak közt hevernek,
Kikről már nem emlékezől,
Kik eltemetttévén fekesznek,
És te kezedből kiestenek.

4

Az koporsóba től engem,
Bévetél az setét mélységben,
Holott haragod nyom keményen,
Elburítád szegény fejem
Nagy árvizednek habjaival,
Kik rám rohannak nagy zúgással.

5

Engem te megutáltatál,
És tőlem én esmerőimet
Messze vüd, elhadtak engemet,
És az tömlőcbe taszítál,
Holott kemény fogságban vagyok,
Kiből ki nem szabadólhatok.

* * *

6

Elkeserődtek szemeim,
Fájdalom miatt elbágyadtak,
Naponkint, Uram, téged hívlak,
Hozzád terjesztvén kezeim:
Halottaknak téssz-é csudákat,
Nékik mutatsz-é nagy dolgokat?

7

De föltámad-é az halott,
Hogy csudatételed hirdesse?
És az koporsóban vagy-e,
Ki említse jóvoltodot?
És igazságodat az sírben
Ki dicsérné veszedelmében?

8

Az setétben ki esmerné
Az te csudatételeményidet?
Azhol elfeledtek tégedet,
Igazságod ki értené?
De én csak tehozzád üvöltök,
Minden reggel néked könyörgök.

9

Uram, miért vetsz el engem?
Miért rejtet el szemeidet?
Szegény vagyok, erőm elveszett,
Jaj, melly igen gyötrettetem,
Az én régi nagy inségemben
Előtted vagyok rettegetésben.

10

Nagy haragod reám borult,
Nagy rettegetés engem környülvött,
És teljességgel elmerítött,
Mint az árvíz, reám tódult.
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly énkörnyülem forog.

11

Te viszed távol éntőlem
Minden esmerő barátimat,
Akarmint hívjam rokonimat,
Nincsen semmi hív emberem.
Régi társaim ez ínségben
Iszonyodnak jőni előmben.

LXXXIX. ZSOLTÁR

T. B.

*Panasza az zsidóknak az ő nyomorult állapotokról,
az Istennek előbbeni jótéteményinek előszámlálásával
egyetemben.*

1

Az Úrnak irgalmát örökké éneklem,
És hívséges voltát mindenkor hirdetem,
Mert mondom: hogy megáll mindörökké irgalma,
Mellyet úgy megépít, hogy megálljon mindenha,
És hogy mind az évig erősítéd, megtartod
Te szent igazságod és az te fogadásod.

2

Mond Isten, az én elválasztott szolgámval
Frigyet szerzettem és kötést az Dávidval,
Kinek erőssen megesküdtem én nevemre,
Hogy az ő magvának örökké tart nemzete,
És az ő királyi székinél firól fira
Mindenkör megmarad az királyi korona.

3

Az egek hirdetik csuda dolgaidat,
Az szent gyülekezet te igazságodat,
Mert vajjon s' kicsoda volna ott fönn az égben,
Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen?
Az erős angyalok seregében vagy-e,
Ki ez dicső Úrhoz hasonlatos lehetne?

* * *

4

Igen rettenetes az fölséges Isten,
Ötet féli minden az szent gyűlésekben,
Óh, Zebaoth Isten, minden enged tenéked,
Te nagy erős Isten, vajjon ki érne véled?
Az te igazságod, melly lakozik tenálad,
Soha el nem múlik, de örökké megmarad.

5

Az háborús tenger vagyon hatalmadban,
Föltámadt hajjait lenyomod legottan,
Egyiptom országát levágád fegyvereddel,
Te ellenségidet elkergetéd erőddel,
Tiéd a menny és föld, és ez széles világot
Te fundálád, szerzed és az benne valókot.

6

Tőled csináltatott az Észak és az Dél,
Hermon és Tábor hegy nevedről énekel.
Erős az te karod, hatalmas az te kezed,
Jobb karod fölindolt, és széked előtt néked
Igazság, kegyesség hajlékodban rád néznek,
Kegyelem és hívség te színyed előtt mennek.

7

Bódog az nép, azmelly teneked örvendez,
Minden dolgát, Uram, ez viszi jó véghez,
Fényes orcád előtt ezek járnak merésszen,
És az te nevedben örvendeznek szüntelen,
Mert nagy dicsőségre őket fölmagasztalod
és jótéteményed rajtok megszorítod.

8

Te vagy ékessége az ő erejeknek,
Minden hatalmakat te adtad nékiek,
Az te kegyelmedből szarvunkat fölemeljük,
Tetőled, Úr Isten, mi paizsunkat vöttük,
És az mi királyunk az te fegyvered nélkül,
Óh, Izráel Ura, nem lehet segítségül!

* * *

9

Szent végezésedből mert te egyszer szólál,
Az te hív szolgáltnak fényes látás által,
Midőn kegyelmessen néki mondál ilyen szót:
Egy embert választék, néki adék hatalmot,
Az én népem közől választám én ez személt,
Dávidot, szolgálmat, kit az én szívem kedvelt.

10

Én őtet megkenem szentséges olajjal,
Hogy hatalmas legyen az én kezem által,
Én erős karomtól ő olyan hatalmat vésszen,
Hogy minden ellenség az ellen semmi lésszen.
Semmi ellensége erőt nem veszzen rajta,
És az gonosztévő őtet nem nyomorgatja.

11

Az ő ellenségét előtte megtöröm,
Minden gyűlölőt ez földről eltörlöm,
Az én kegyességem és hívségem lesz véle,
Hogy az én nevemben ő szarvát fölemelje,
Mert én egyik kezét tészem az nagy tengerre,
És az ő jobb kezét az nagy folyóvizekre.

12

És ő illy beszéddel szól osztán énnékem:
Te vagy az én atyám és erős Istenem,
Én őtet fölveszem elsőszülött fiamvá,
És ez egész földön teszem erősb királlyá,
Irgalmamat néki mindörökké megtartom,
És én kötésemet ellene föl nem bontom.

13

És én az ő magvát örökké terjesztem,
És királyi székit jól megerősítem,
Valamig az ég tart. De ha az ő fiai
Törvényem elhagyják és nem engednek néki,
Én rendelésemet hogyha ők megvetendik,
Parancsolatimat és ha nem követendik:

* * *

14

Én vesszőmmel őket az ő nagy bűnökért,
Meglátogatom, és megsújtom vétkekért:
De én kegyelmemet őtőle meg nem vonszom,
És fogadásomat őnéki meg nem máslom,
Mert szent kötésemet nem akarom megszegni,
Azmit szájam mondott, nem szoktam visszavonni.

15

Az én szentségemre egyszer megesküdtem,
Dávidnak, szolgálómnak nem hazud beszédem,
Hogy az ő nemzete megtart minden időben,
És királyi széki megmarad azonképpen,
Mint az nap és az hold az égen megmaradnak,
Tiszta bizonsági az én fogadásomnak.

16

De te megutálád és szinte megvetéd,
És nagy haragodat kenőttedre öntéd,
Szolgádnak kötésit te szinte megutálád,
Ékes koronáját az földre letapodád,
Falait eltöréd, elrontád erősségit,
Tövből kihányád szép ékes épületit.

* * *

17

Az útonjáróknak őt zsákmányul hagyád,
És ő szomszédinak nevetségül adád,
Ő ellenséginek fölemeléd kezeket,
És megvidámítád gyűlölli szíveket,
Az ő fegyverének élit, hegyit elvöved,
És őtet az hadban egy szálné sem segétéd.

18

Minden ékességét nevének eltörléd,
És királyi székit az földre levetéd,
És megrövidétéd napját ifjuságának,
Nagy szégyen, gyalázat óreá burulának.
Mig rejtéd el magad? Örökké haragszol-é,
Haragodnak tüze mindéltig gerjede-é?

19

Gondold meg éltemnek ő rövid idejét,
Hijában szerzed-é mind az embereket?
Kicsoda az ember, azki halált ne lássson?
És az koporsóból el-kiszabadulhasson?
Uram, hol vagyon most az te régi kegyelmed,
Kiről az Dávidnak től esküdt ígéretet?

20

Gondold szolgálidnak nagy gyalázatjokat,
És hogy sok népeknek iszonyú szidalmát
Keblemben hordozom, kik tégedet boszontnak,
Gyalázzván nyomdokát fölkenött királyodnak.
Dicsőség tenéked, és áldással, Úr Isten,
Kire minden néptől mondassék: Ámen, Ámen.

XC. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság ez életnek meggondolatjáról.

1

Tebenned bízunk eleitől fogva,
Uram, téged tartottunk hajlékunknak.
Mikor még semmi hegyek nem voltak,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt formálva;
Te voltál és te vagy, erős Isten,
És te megmaradsz minden időben.

2

Az embereket te meg hagyod halni,
És ezt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból löttetek,
Mert ezer esztendő előtted anni,
Mint az tegnapnak ő elmúlása
És egy éjnek rövid vigyázása.

3

Kimúlni hagyod őket olly hirtelen,
Mint az álom, melly elmúlik azontól,
Mihelt az ember fölserken álmából,
És mint az zöld füvecske az mezőben,
Azmelly nagy hamarsággal elhervad,
Reggel virágzik s' estve megszárad.

4

Midőn, Uram, haragodban versz minket,
Ottan meghalunk és földre leesünk,
Az te kemény haragodtúl rettegünk,
Hogyha megtekinted nagy bűneinket,
Titkos vétünköt ha előhozod,
És színed eleiben állatod.

5

Haragod miatt napja életünknek
Menten elmúlik olly hirtelenséggel,
Mint az mondott szót elragadja az szél.
Az mi napink, kiket nekünk engedtek,
Mintegy hetven esztendei idő,
Hogyha több, tehát nyolcvan esztendő.

6

És ha kedves volt is valamennyére,
De többire volt munka és fájdalom,
Elkél éltünknek minden ékessége,
Elmúlik, mint az árnyék és az álom.
De ki érti az te haragodat?
Csak az, azki féli hatalmadat.

7

Taníts meg azért minket kegyelmessen,
Hogy rövid voltát életünknek értsük,
És eszességgel magunkat viseljük.
Óh, Úr Isten, fordulj hozzánk ismétlen!
Mig hagyod, hogy éltünk nyomorogjon?
Könyörülj már az te szolgáládon!

8

Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jókedvvel vigyük véghez éltünket,
Ne terheltessünk szorgalmatossággal.
Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget,
És haragodat fordítsd el rólunk,
Mellyel régulta ostoroztatunk.

9

Szolgáládon láttassad dolgaidat,
Dicsőségedet ezeknek fiain,
Add értenünk fölséges hatalmadat:
Mi kegyes Urunk, óh, irgalmas Isten!
Minden dolgunkat bírjad, forgassad,
Kezeink munkáit igazgassad.

XCI. ZSOLTÁR

C. M.

Vigasztalás az veszedelemben.

1

Azki az fölséges Úrnak
Lakozik ótalmában,
És ez nagy hatalmasságnak
Nyugoszik árnyékában,
Ez ilyen nyilván mondhatja:
Isten az én kővárom,
Ő életemnek ótalma,
És csak őbenne bízom.

2

Az vadásznak ő tőritől
Téged megment féltedben,
Az hamis nyelvek mérgétől
Megóttalmaz kegyessen.
Téged ő kedves szárnyával
Takargat és befedez,
És az ő igazságával
Mint paizsval védelmez.

3

Nem leszen néked félelmed
Éjjeli irtózástól,
Szíved nappal meg nem ijed
Az röpölő gyors nyíltól:
Nem árt néked semmiképpen
Az éjjeli döglelet,
Az halálos dög délszinben
Néked semmit nem tehet.

4

Ha temellőled egy felől
Ezren elesnének is,
És tízezren jobb kéz felől,
Nem árthat néked mégis.
Sőt még nézelled kedvedént
Őket szemeid előtt,
Mondván: ő érdemek szerint
Ez veszél rajtok esött.

5

Somma szerint, az Istenben
Vetem hiedelmemet,
Azki ül az magas helyben,
Ebben vesd reménségedet:
    És semmi kár téged nem ér,
Sem nem esel veszélben,
És minden gonosz hátratér,
Házad felé sem megyen.

6

Mert az ő szent angyalinak
Megparancsolta nyilván,
Hogy téged ótalmazzanak
Minden te utaidban.
    Ezek tégedet nagy szépen
    Ő kezekben hordoznak,
Hogy lábad ne üsd az kőben,
Oly híven igazgatnak.

7

Oroszlánon és sárkányon
Minden kár nélkül járhatsz,
Oroszlánkölkön és kigyón
Lábaiddal tapodhatsz.
    Mond Isten: őtet megtartom,
Mert engem szívből szeret,
Én őtet megótalmazom,
Mert dicséri nevedet.

8

Mihelt hív könyörgésében,
Őtet menten segítém,
Véle leszek szükségében,
Kiből hamar kiveszem,
    És nagy dicsőségre őtet
Emelem, magasztalom,
És az én segedelmemet
Őnéki megmutatom.

XCII. ZSOLTÁR

T. B.

Hálaadás az Istennek gondviseléséről.

1

Ékes dolog dicsérni,
Uram, fölségedet,
És az te nevedet
Énekvel magasztalni,
Hogy ember áldja reggel
Te nagy jóvoltodat
És igazságodat
Dicsérje minden éjjel.

2

Lantban és hegedőben
És szép cimbalmokban,
Hangos citerákban,
Dicsértéssel zengésben.
Dolgaidon örvendek
Hatalmat látván,
Kezednek csudáján
Örömben éneklek.

3

Sok és nagy csudálatos
Te cselekedeted,
Mélség bölcseséged,
Beszéded drágalátos:
Ez dolgot az esztelen
Egy szálné sem érti,
És meg sem tekinti,
Hogy ez miképpen legyen:

4

Hogy az gonoszok nőnek,
Mint az fű az mezőn,
Virágoznak szépön
Az sok istentelenek.
Hogy örökké essenek
Az veszedelemben,
Te vagy, örök Isten,
Fölötte mindeneknek.

5

Mert ím az hitetlenek
Az te ellenséged,
Minden gyűlölőid
Szörnyűképpen elvesznek.
Szarvamat fölemeled,
Mint az Egyszarvúnak,
Hogy én vigadhassak,
Én Istenem, tebenned.

6

Megkenik én fejemet
Zöldellő olajval,
Hogy diadalomval
Lássam ellenségimet.
Végre én füleimmel,
Én ellenségimről
És gyűlölőimről,
Új hírt hallok örömmel.

7

Virágoznak az hívek,
Mint az szép pálmafák,
És mint az cédrusfák,
Kik az Libanon nőnek.
És az Úr hajlékában
Ezek plántáltatnak,
Szépen virágoznak
Az Isten tornácában.

8

Hogyha megőszülnek is,
De mindazonáltal
Nagy szaporasággal
Gyümölcsöt hoznak mégis.
Hogy igazságát híven
Mindenütt hirdessék
Az én Istenemnek,
Kiben hamisság nincsen.

XCIII. ZSOLTÁR

Vigasztalás az kegyetlen urak ellen.

1

Nagy hatalommal regnál az Isten
Öltöztén fölséges erejében,
Ez föld kerekességét úgy helyhette,
Hogy mozdulása nem lesz nékie.

2

Az te széked kezdettől fogván volt,
Istenséged örökké országolt,
Az folyóvizek erőssen zúgnak,
Az magas habok igen harsagnak:

3

De bár az tenger zúgjon erőssen,
És az habok hánkódjanak fönnyen:
De ők mind semmik az Isten ellen,
Mert ő hatalmasb az magas mennyben.

4

Uram, megmarad az te mondásod,
Merő hívség az te tudományod,
Házadnak szentség ő ékessége,
Kinek örökké nem lészen vége.

XCIV. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgés az kegyetlenek ellen.

1

Óh, erős bosszúálló Isten,
Ki bűnünkért büntetsz erőssen!
Jelentsd meg már hatalmat
Mind ez világnak bírāja,
Támadj föl, add meg valóba
Az kevélyeknek jutalmát.

2

Miglen marad ez büntetlen,
Mig fuvalkodnak fel kevélyen
Az gonosz istentelenek?
Mig élnek illy vigassággal,
És az ő gonoszságokkal
Vajjon meddig dicsekednek!

3

Uram, az te népedet rontják,
Örökségedet sanyargatják
Minden irgalmasság nélkül
Özvegyet, árvát megölnek,
Szegény jövevént elvesztnek,
Még ezt mondják szemtelenül:

4

Az Isten ez dolgot nem látja,
Az Jákob Istene nem tudja,
Azmiket mi szerzünk mostan.
Én csudálok tirajtatok,
Hogy illy oktalanok vattok,
Hányjátok meg magatokban:

5

Azki az fület teremtette,
És az látó szemet szerzette,
Hogy nem látna, sem hallana?
Az pogányok büntetője
Egyebet hogy ne büntetne,
Ki mást tanít, hogy ne tudna?

* * *

6

Az Isten minden szívnek titkát
Jól tudja minden gondolatját,
Hogy semmirekellők, látja.
Bódog, azkit te igazgatsz,
És törvényedre tanítasz,
És kinek vagy oktatója.

7

Hogyha gonoszul leszen dolga,
És érkezik háborúsága,
Mindent elszenved csendesszen,
Míglen az istentelennek
Vermét, koporsót készétnek,
Hol örömében vég leszen.

8

Mert nem hagyja Isten ő népét,
El nem felejtí örökségét,
Sőt vagyon rájok nagy gondja,
És midőn ideje eljő,
Mindent igazán ítél ő,
És az híveket megtartja.

9

Ki ment az gonosztúl meg engem,
És ki támad föl énmelitem,
Ez gonosztévő nép ellen?
Ha Isten nem őrzött volna,
Már régen megholtam volna,
És most fekünném az sírben.

10

Midőn mondom: Ím el kell esnem,
Legottan megsegétesz engem,
Te nagy irgalmasságodból,
Mikor nagy bánatban volnék,
És szívemben kesergenék,
Megvigasztalál azontól.

11

Ítéletedhez hogy férhetne
Az istentelenek törvénye,
Kik jót hamisra fordítanak?
Nagy sereggel öszvegyűlnek,
Hogy az igazat megöljék
És ártatlan vért ontsanak.

12

De én csak az Istenben bízom,
Ő énnékem erős kővárom,
És ezeket megbünteti,
Az ő számtalan bűnekért,
És gonosz téteményekért
Az Isten őket elveszti.

XCV. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az isteni dicséretre és szófogadásra.

1

Jertek, örvendjünk mindnyájan
Az Úrban, mi kősziklánkban,
Vigadozzunk szép énekekkel,
Menjünk színe eleiben,
És magasztaljuk kegyessen
Örvendetes dicséretekkel.

2

Mert ő az hatalmas Isten,
És nagy király mindeneken,
Ő az fejedelmeknek Ura,
Ez egész földnek mélségét
És az hegyeknek erejét
Hatalmas kezében foglalja.

3

Övé az tenger, azmellyet
Erős kezével teremtett,
Az szárazt is ő szerzé szépen,
Az Úrnak, jer, imádkozzunk,
Néki térdet, fejet hajtsunk,
Azki minket teremtett bölcsen.

4

Mert ő Istenünk és Urunk,
Mi pedig juhain vagyunk,
Ő legeltet minket, mint nyáját.
Lágyítsátok szíveteket,
Hogyha hívand ma titeket,
Legottan hogy halljátok szavát:

5

Mint az Meribánál régen,
És az Massa puszta helyén,
Mond Isten: Az népek mint jártak,
Holott az ti eleitek
Engemet megkísértettek,
És csuda dolgaimat látták.

6

Hol negyven esztendeiglen
Engem búsítottak szörnyen
Az ő kemény természetekkel,
Mondék végre: Imé, ezek
Gonoszságokban elmennek,
Az én ösvényem nékik nem kell.

7

Kiért rájok megharagvám,
Hogy tőlök így bosszontatám,
Mivelhogy ők meg nem térének,
Én megesküvém nékik,
Hogy soha örökké ezek
Nyugodalmomba bé nem mennek.

XCVI. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az isteni dicséretre.

1

ÉnekeljeteK, minden népek,
Új éneket az Úr Istennek
Ez földön őnéki minden
Dicséretet énekeljen,
Jóvoltát hirdesse mindennek.

2

Az pogányok közt dicsőségét
HirdesséteK jótéteMényét,
Mert nagy és erős az Isten,
Hát inkább tisztelje minden,
Hogynem mint egyéb Isteneket.

3

Az pogányoknak sok Istenök
Merő bálványok, ha megnézzök,
De Isten mennyet teremte,
Nagy hatalom jár előtte,
Minden dolgai fölségessök.

4

Nagy dicsőségét látja minden
Az ő tiszteletes szent helyén,
Jertek tehát minden népek,
Adjunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő dicsőségében.

5

Az Úrnak dicsőség adassék
És az ő neve dicsértessék,
Adjunk őnéki hálákat,
Minden kedves ajándékot
Kapui előtt szent helyének.

6

Jer, menjünk az Úr eleiben,
És imádjuk figyelmetessen,
Templomában szentségének,
Tőle mindenek féljenek
Ez egész föld kerektségében.

7

Ne rejsétek az pogányoktól,
Hogy ez nagy Úr Isten országol,
Ez földet megerősíti,
Hogy ne lehessen eseti,
Népét itéli igazságból.

8

Örüljön az ég hangossággal,
Az föld örvendjen vigassággal,
Az tenger zúgjon, az mező
Zengedezzen és az erdő,
Az Úr előtt nagy háláadással.

9

Az Isten eljő törvént tenni,
És ez földön mindent ítélni,
Ez világot igazsággal,
Az népeket tisztasággal
Itéli, s' az jókat megmenti.

XCVII. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az Krisztusnak tiszteletire.

1

Az Úr Isten regnál,
Ő az erős királ,
Kin mind ez föld örvendjön,
Minden sziget örüljön,
Fölhő áll előtte,
És homály környüle,
Ő törvénszékinek
És ítéletinek
Igazság ereje.

2

Tűz megyen előtte,
Mellyel ellensége
Szörnyen megégettetik,
És hamuvá tétetik,
Hírek sem lesz soha,
Az ő villámása
Fénlik világosan
Ez egész világon,
Az föld fél, ha látja.

3

Az Isten színének
Előtte az hegyek
Mint viasz elolvadnak,
Mert Ura ez világnak.
Hirdetik az egek
Mindenféle népnek
Az ő igazságát,
És nagy dicső voltát
Az ő hatalmának.

4

Hát pironkodjanak,
Kik bálvánt imádnak,
És tisztelnek képeket,
Kikre vetik szíveket,
Ti, minden Istenek,
Őtet tiszteljétek
Állván széki előtt,
Kit az Sion hallott,
És örült ez hírnek.

5

Uram, az Júdának
Leányi vigadnak,
Dicsérvén ítéleted,
Mert magassan fölívéd
Az te dicsőségöd
Minden népek fölött,
Minden isteneknél
Följebb emeltetél,
Nagy az te fölségöd.

6

Ti, Isten-szeretők,
Gonoszt gyűlöljétek,
Hamis cselekedetben
Hogy részetek ne legyen,
Mert az ő szolgáit
Megmenti híveit
Gonoszok kezekből,
Ő nagy erejéből
Megtartja népeit.

7

Szentihez világát
Nyújtja nagy irgalmát,
És az tiszta szívőek
Tőle örömet nyernek,
Szent hívek ez Úrban
Örüljétek vígan,
És az ő szentségét,
Dicsősséges nevét
Áldjátok mindnyájan.

XCVIII. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az Krisztusnak dicséretire.

1

ÉnekeljeteK új éneket
Az Úr Istennek örömvél,
Mert nagy csudákat cselekedett
Erős karja erejével.

Mivelünk az ő idvösségét
Kétség nélkül megérteté,
Igazságát és kegyességét
Minden népnek kijelenté!

2

Meggondolá irgalmasságát,
És kegyességét tekinté,
És az ő nagy hívséges voltát
Az Izráelhez téríté.

Az nekünk küldött idvösséget
Ez egész földkerekségen
Nyilván meglátta minden nemzet,
Örvendjen hát néki minden!

3

ÖrüljeteK és vigadjateK,
MondjateK szép énekeket,
Cimbalmokkal hangicsáljateK,
ZöndítseteK hegedükeK!

Az trombitákat fújjateK meg,
Ez király előtt zengjeteK,
CsendüljeteK, zúduljateK meg
Tengeren, földön mindeneK.

4

Az Úr előtt az folyóvizeK
Örvendezzenek mindnyájan,
Az magas hegyek az Istennek
Tapsoljanak víg voltokban.

Mert imé eljő törvént tenni,
Megítél ez földön mindent,
Mind ez világot jól rendeli,
Az tiszta igazság szerént.

XCIX. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az Úrnak dicséretire és imáadására.

1

Az Úr országol
És regnál nagy jól,
Az nép megrémül,
Hogy ő ottfönn ül
Az kérubimon,
Ki előtt nagyon
Félnek és rettegnek
Ez földön mindenek.

2

Nagy az Úr Isten
Ő erejében,
Az Sion hegyen
Minden népeken
Vagyon hatalma.
Őt minden áldja,
Mert nagy az ő neve
És dicső szentsége.

3

Ez erős Úrnak
Mint jó királynak
Nem kell hamisság,
Csak kell igazság.
Jó ítéletöt
Az Jákobval tött,
Kit ő igen szeret,
Mint választott népet.

4

Istent áldjátok,
Magasztaljátok,
Hajtsatok térdöt
Zsámolya előtt,
Mert az szentséges
Áron és Mózes,
Az ő szent papjai
Könyörgöttek néki:

5

És az Sámuel
Könyörgésével
Istent keresé
Nagy szükségébe.
És kérésekben
Meghallá Isten,
Megadá nékiek
Azmit tőle kértek.

6

Fönn az fölhőben
Oszlop képében,
Őköt vezérlé
Az puszta helybe,
Kik ő törvényét
És szent igéjét
Híven megőrizték,
Frigyét kedvellették.

7

Meghallád, Isten,
Ő kérésekben,
Hozzájok térél
És megengedél
Kegyességéből.
De hogy bűnökből
Ők ki nem térének
Mebüntettetének.

8

Áldjátok őtet
Mint Istenünket,
Térdet hajtsatok
És imádjátok,
Az Sion hegyén,
Ő lakóhelyén
Dicsértetik itten,
Mert szent az Úr Isten.

C. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadás lelki jótéteményekért.

1

Ez földön ti, minden népek,
Az Istennek örvendjétek,
Előtte szép énekekkel
Szolgáljátok őt víg szívvel.

2

Tudjátok, hogy ez az Isten,
Ki minket teremtett bölcsen,
És mi vagyunk ő népei
És ő nyájának juhai.

3

Ő kapuin menjétek bé,
Hálát adván szívetekbe.
Jer, menjünk bé tornáciban
Néki nagy hálákot adván.

4

Mert nagy az ő kegyessége
És megmarad mindörökké,
És az ő szent igazsága
Megáll, és el nem fogy soha.

CI. ZSOLTÁR

C. M.

Fogadása Dávidnak az ő országlásáról.

1

Mindenek előtte irgalmasságról,
Lészen éneklésem az igazságról,
És dicséretet mondok szüntelen
Néked, Isten.

2

Okossággal járok minden utamban,
Míglen eljössz, ez országot rám bízván,
Hogy házamat híven vezérlhessem
Igyekezem.

3

Semmi gonosz dolgot én nem kedvellök,
De minden gonoszul élőt gyűlölök,
Ezekre semmiképpen nem vetem
Az én szemem.

4

Az hamis szívő távol menjen tőlem,
Az gonosz emberhez nem leszen kedvem,
Nem jön az csalárd ember előmben
Semmi helyen.

5

Ki ő feleit titkon rágalmazza,
Annak nálam nem leszen maradása,
Az fuvalkodó kevészt előttem
Nem szenvedem.

6

Az én szemeim azokra nézzenek,
Azkik ez országban igazán élnek,
Nálam ezek lakjanak, s' hív szolgák
Szolgáljanak.

7

Az csalárd ember soha nékem nem kell,
Én házamban annak nem adatik hel',
Az hazudozó szemeim elől
Távol keről.

8

Jó reggel kiirtom az gonoszakat,
Eltörölöm ez földről az hamissakat,
Az Isten városát megtisztítom,
Tisztán tartom.

CII. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése az zsidó népnek
az babilóniai fogságból való megszabadulásért.*

1

Hallgasd meg, Uram, kérésem,
Tekénts meg esedezésem,
Beszédem jusson hozzád,
Ne röjtsd el tőlem orcád,
Hajtsd énhozzám te füledet,
Enyhítsd meg nagy ínségemet,
Midőn kiáltok, Úr Isten,
Siess, hallgass meg kegyessen.

2

Mert napjai életemnek
Oly hirtelen elkelének,
Mint az füst és az pára,
És mint az tűzhely pora,
Minden csontom úgy elszáradt,
Szívem, mint az fű, elhervadt,
Úgyhogy az én ételemet
Elfelejttem kenyeremet.

3

Bőröm csontaimhoz ragadt,
Keserves siralmom miatt
Ez iszonyú ínségben,
Olyatén löttem szintén,
Mint pellikán az pusztában,
Siralmas kiáltásimban
Olyá löttem, mint az bagoly,
Ki az kietlenben huhol.

4

Ollyan vagyok minduntalan,
Mint veréb az eszterhában,
Azmely egyedül maradt.
Ellenség reám támadt,
Gyaláznak engem naponkint,
És kik bosszontnak óránkint,
Ha kinek veszélt kívánnak,
Énrólam példát formálnak.

* * *

5

Porhamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt észem,
Italom könyveimmal
Elegyíttem, mint vízzel
Az te nagy haragod miatt,
Kinek tüze úgy föllobbadt,
Hogy engemet fölemelél
És ismét az földhöz ütél.

6

Az én időm im elmúlék,
Mint az árnyék, elenyészék,
Minden testem elaszta,
Mint az lekaszált széna,
Azmelly meg nem élled többé.
De te megmaradsz örökké,
És az te emlékezeted
Mindörökké megtart hired.

7

Azért kelj föl, óh, Úr Isten,
Haragod ne gerjedezzen!
Sion városát szánd meg,
És néki kegyelmezz meg,
Mert már im az idő eljött,
És azmelly már sokat késött,
Jelen vagyon az az óra,
Hogy dolga fordóljon jóra.

8

Hogy az te szolgálid végre
Öszvegyülvén ez szent helyre,
Elpusztult kő rakásit
Kedveljék épülésit,
És osztán az pogán népek,
Uram, nevedet rettegjék,
Ez földön minden királyok
Megvallják, hogy te vagy urok.

9

Mert az Úr jól megépéjté
Az Siont megékeséjté,
És dicsőségét itten
Megmutatá ismétlen,
Az nyomorultak panasszát,
Meghallgatá nagy siralmát,
Kéréseket meg nem veté,
Sőt kegyelmessen tekinté.

* * *

10

Ezt ember híven fölírja,
Hogy megmaradjon mindenha,
Legyen emlékezete
Nemzetségről nemzetre,
Hogy az jövőendő nemzetek,
Kik még ez földre születnek,
Az mennybéli Istent áldják,
Ez dologért magasztalják.

11

Hogy alánéz onnanfelyől
Az ő magas szenthelyéből,
Az mennyből alánézél,
Ez földre letekintél,
Hogy meghallja kéréseket,
Az foglyoknak ínségeket,
És azokat ő megtartsa,
Kiket ítétek halálra.

12

Hogy szent neve az Istennek
Az Sionban dicsértessék,
És az Jeruzsálemben
Áldassék dicsősége,
Midőn az népek seregben
Öszvegyűlnek ez szent helyben,
Az királyok is itt lesznek
És szolgálnak az Istennek.

* * *

13

Leveré az én erőmet
Ez útban, és életemet
Megrövidíté, és én
Így szólék keservessen:
Ne hagyj elveszнем, Úr Isten,
Életemnek közepiben,
Mert mindörökké megvadnak
Esztendeid el nem fogynak.

14

Ez földet te teremtetted,
És ekképpen helyezettetted,
Csak te kezéd munkája
Az Égnek alkotványa.
De ezek mind elveszendők,
Uram, te megmaradsz, de ők,
Mint az ruha, mind elkopnak,
Szépségeikben meg nem állnak:

15

És midőn, Uram, akard,
Őköt úgy elváltoztatod,
Mint az elviselt ruhát,
Azmelly tétúl megszakadt.
Te vagy, azki régen valál,
Voltod változás nélkül áll,
Te esztendeidnek vége
Nem léssen soha örökké.

16

Azért az te szolgálidnak
Fiai megszorodnak,
És megmaradnak végig,
Azaz örök időkig,
Az néked szolgáló hívek
És egész ő nemzetségek
Megállnak és megmaradnak,
És örökké el nem fogynak.

CIII. ZSOLTÁR

C. M.

Háláadás az bűnnek megbocsánatjáért.

1

Áldjad, Ielkem, Uradat Istenedet,
Minden énbennem dicsérje szent nevét,
És az ő mondhatatlan jóvoltát.
No dicsérd, Ielkem és az Urat áldjad,
Feledékenségben el ne hallgassad
Ő jótéteményinek sok voltát.

2

Adj hálát ennek, azki bűneidet
Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet,
Kiment minden nyavalyádból híven,
És életedet veszéltűl megmenti,
Az halál veszedelmitől megőrzi,
Irgalmával megkoronáz szépen.

3

Ki életedet kegyessen táplálja:
Azmi szádnak kell, bévséggel megadja,
Mint az sast, megifjét és megújét.
És azkik méltatlanságot szenvednek,
Azok tőle kegyessen megmentetnek,
Hozzájok nyújtja az ő jókedvét.

4

Ő utait megmutatá Mózesnek,
Azonképpen az Izráel népének
Megjelenté nagy csuda dolgait,
Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes,
Nagy túrhető, jó, hív és engedelmes,
Haraggal nem terheli szolgálait.

5

És hogyha bűnünkkel ő megbántatik,
Néha kegyelme tőlünk megvonyatik,
De nem haragszik reánk örökké,
És nem olly hirtelen pöröl mivelünk,
Nem büntet az mi bűnünk szerint bennünk,
Olly hajlandó ő az kegyelemre.

6

Úgy fölépíti azokhoz irgalmát,
Kik őtet szeretik, félik hatalmát,
Melly magas az szép ég ez föld felett,
Minden bűnünket mitőlünk oly messze
Ő elfordítja szinte, mint mely messze
Az napkelettől az napenyészet.

7

Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Ő is azokhoz igen engedelmes,
Kik őt igazán félik, tisztelik.
Mert jól tudja, mely gyarló az mivoltunk
És hogy mi olly romlott emberek vagyunk,
Mint az por, mely az széltől hintetik.

8

Ember életi az fűhöz hasonló,
Főlnő, és zöldül, de hamar elmúló,
Mint az gyenge virág az sík mezőn,
Mellyet mihelt megfúval az meleg szél,
Elhull és hervad, ékessége elkél,
Ember nem tudja, hol volt s' hova lőn.

9

De az Úr kegyelme örökké megáll
Azokon, kik őt félik igazsággal,
És firől fira terjed irgalma,
Azokon, kik megtartják ő kötését,
Azkik gyakran megemléjtik törvényét,
És azok szerint járnak mindenha.

10

Az Úr az mennyben helhezttette székít,
Kiben gyakorlja igaz ítéletit,
Országlása kihat minden rendre,
Isten angyali, áldjátok az Urat,
Ti, erős lelkek, kik ő akaratját
Tészitek, és jártok ő kedvére.

11

Dicsérjétek őt, minden ő seregi,
Kik az mennyekben szolgáltok őnéki,
És kik őrzitek szent akaratját,
Áldjátok az Urat, minden állatok,
Ő nagy birodalmát magasztaljátok.
Áldjad, Ielkem, örökké az Urat.

CIV. ZSOLTÁR

C. M.

*Dicséreti az Istennek az teremtett dolgokról
és mindeneknek szép rendiről.*

1

Áldjad, lelkem, az Urat és tisztöld,
Dicsőségével rakva menny és föld,
Az te fölséged, Uram, nagy és erős,
Az te ékességed nagy, szép és fényös,
Te öltözeted ékes és tiszta,
Szép világosság származik róla,
Az egeket szélessen kiterjeszted,
Mint egy kárpitot, úgy fölékesíted.

2

Az vizet környüled, mint kamarát,
El-fölkottad, mint szép palotát,
Az felhőkön úgy jársz, mint egy szekéren,
Az szelek szárnyokon hordoznak szépen,
Angyalidat sebes széllé tesződ,
Mint száguldó postákat kiküldöd,
Mendörgés, tűzláng, villámás előtted,
Mint kész szolgálid, úgy függnek tetőled.

3

Az föld fundamentomát megvetéd,
Azmellyre erőssen helyezettéd,
Hogy azon mindenkoron megállana,
És helyéből soha ki nem mozdolna,
Ki azelőtt az nagy mélségekben,
Vízzel mint ruhával volt elfödven,
Az nagy vizek őrajta föllyül folytak,
Kik az nagy hegyeken is fellyülmúltak.

4

De mihelyen te megfeddéd őket,
Mégfutamának feddésed előtt,
Hogy meghallák mennydörgését te szódnak,
Az földről sietvén elszaladának:
Az nagy hegyek fölemelkedének,
És az mél völgyek mind kitetszének,
Minden megtartja ő tulajdon helyét,
Mellyet fölséged nékiek engedett.

* * *

5

Határát az nagy tenger megtartja,
Azt semmiképpen által nem hágja,
Hogy többé ez fölemelkedett földek
Ő vize miatt el ne merüljenek,
Az kútfejeket az szép völgyeken
Te fölséged rendelte nagy szépen,
Az patakok, kik innen kicsordulnak,
Az hegyek között zengedezve folynak.

6

Arra, hogy az mezőn járó barmok
És az erdőn lakó vadállatok
Ez vizekben és ez szép kútfejekben
Igyanak és megújuljanak szépen.
Ez helyen ember hall ékes zengést,
Égi madaraktúl szép éneklést,
Azkik az híves zöld ágakon ülnek,
És gyönyörűségessen énekelnek.

7

Az nagy hegyeket te onnan felől
Megnedvesítéd az magas égből,
Hogy az te jó bővséges kezeiddel
Ez földet betöltésed szép gyümölcssekkel,
És az baromnak szénát adsz béven,
Kiket teremtesz széllel az réten,
És ő munkája által az embernek,
Füvet és búzát adsz ő életinek.

8

Vigasságra bort adsz az embernek,
És kenyért adsz, kitől erőssödjék.
Olajt is bőven engedsz őnékie,
Hogy az ő színe szépen fénljék tőle.
Te megöntözöd az élő fákat,
És az szép nevendék cédrusokat,
Kiket az Libanus hegyen ültettél,
Megnedvesítéd szép hasznos essőkkel.

9

Holott az madárcák fészket raknak,
És kiköltésre fészkekben tojnak,
Az eszterág is ő fészket ott rakja,
Az jegenyefákon vagy on hajlékja.
Az magas hegyeken az vadkecskék
És az szarvasok helyet keresnek,
Az kősziklák közt laknak az patkányok,
Az hörcsököknek ott az ő barlangjok.

* * *

10

Az holdat helyezettted az égre,
Hogy az esztendőt ossza részekre.
Tudja az fényes nap, hol kell lemenni,
És tudja utát odavezérleni.
Te szerzetted az nagy setétséget,
Hogy megválassza naptúl az éjjel,
És étszaka az erdei sok vadak
Az ő barlangjokból előballagnak.

11

Azonképpen az oroszlánkölkek
Az Úr Istentől ételt keresnek,
Ordítnak az prédára éhség miatt,
Hogy megtölthessék az ő éh gyomrokat.
De mihelt az fényes nap fölvirrad,
Ki-ki mind ő barlangjába szalad,
És ott lesznek és fekesznek csendessen,
Míglen ismétlen setét este lészen.

12

Az ember reggel fölkel idején,
És tiszti szerint munkára megyen,
Szántóföldre, rétre, kertben, szőlőben,
És ott munkálódik mind estveiglen.
Uram, melly nagy az te bölcseséged,
És bölcseséges cselekedeted!
Nagy dolgaidnak, Uram, nincsen száma,
Kikkel mind ez föld kereksege rakva.

13

Ha meggondoltatik az nagy tenger,
Meg nem számlálhatja ott az ember
Az halakot és az sok állatokat,
Külömb formákban aprót és nagyokat.
Azon elmennek az sok nagy hajók,
Az nagy cethalak úsznak alattok,
Kiket arra szerzettél az tengerben,
Hogy ők ott játszódjanak jókedvekben.

* * *

14

Minden állat, Uram, tereád néz,
Szemeit emelvén felségedhez,
Eledelt adsz nekik ő idejekben,
Elődben gyűlnek néked esedezvéen.
És te mind megelégitéd őket,
Ha megnyitod bévséges kezedet,
Nem lészen senkinek semmi szüksége,
Mert te jól tudod, kinek mi szüksége.

15

De ha elrejtéd orcádat tőlek,
Megrettennek és ottan ledőlnek,
Ha lehelletit megvonszod azoknak,
Ottan elhullnak és porrá változnak.
De ha rájok lehellesz ismétlen,
Legottan mind megéllenek szépen,
Mert tetőled ők megelevenednek,
És te megújítod színét ez földnek.

16

Az Úrnak legyen örök tisztesség,
És övé legyen minden dicsőség,
Örül az Úr ő csuda dolgaiban,
Gyönyörködik teremtett állapotában.
Tekintésétől ez föld megrémül,
És az ő haragjától megrendül,
Reszketvén az nagy hegyek füstölögnek,
Hogyha az Úrtól ők megillettetnek.

17

Az Úrnak dicséretet éneklek,
Valamíg én ez világon élek,
Az Úr Istent én egész életemben
Dicsérem és áldom szép éneklésben,
De viszontag azt kérem őtőle,
Hogy éneklésem jókedvvel vegye,
És osztán teljes szívemből örvendek,
Szép énekeket mondván szent nevének.

18

Az Isten-utáló bűnös népek
Ez földről szörnyen eltöröltetnek,
Úgyhogy közlök senki meg nem marad,
Óh, én lelkem az nagy Úr Istent áldjad.

CV. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása az Isten népének.

1

Adjatok hálát az Istennek,
Imádkozzatok szent nevének,
Hirdessétek dicséretét
És minden jótéteményét,
Beszéljétek az nép előtt
Nagy csudáit, mellyeket tött.

2

Néki vígan énekeljétek,
Csuda dolgait dicsérjétek,
Magasztaljátok szent nevét,
Kik szívből félitek őtet,
Örüljön azoknak szívek,
Kik az Úrról értekeznek.

3

Keressétek ez kegyes Urat,
És annak színét és hatalmát
Meggondoljátok dolgait,
Ne felejtsétek csudáit,
Ítéletit hirdessétek,
Mellyek ő szájából jöttek.

4

Ti, Ábrahámnak nemzetségi,
Istennek választott szolgálai,
Kik Jákobtól származtatok,
És választott fiak vattok,
Mi Urunk ez kegyes Isten,
Azki regnál mindeneken.

* * *

5

Megemlékezik szünetlenől
Az ő szentséges kötéséről,
És az ő igaz igéje
Ezer és több nemzetségre,
Mindörökké megáll frigye,
Mellyet Ábrahámmal szerze.

6

Megemléjti ő esküvését,
Mellyet az Izsák atyánknak tett,
És megígérte Jákobnak,
Azki bizonynal hűn annak,
Hogy az Izráel kötése
Megmaradna mindörökké.

7

Mondván: (vedd eszedben ez igét)
Néked adom az Kánán földét,
Te azt örökségül bírod,
Zsinóroddal részre osztod:
Noha küsded volt seregek,
Kevesek és idegenek:

8

Ottan népről népre térének,
Országról országra menének,
És az Úr mind vélek vala,
Hogy népe kárt ne vallana,
Úgy, hogy az ő nagy ereje
Az királyokat elverte.

* * *

9

Én kenőttemet ne bántsátok,
Prófétáimnak ne ártsatok.
Az földre küldé éhséget,
Elfogyatá kenyereket,
Osztán egy embert bocsáta,
Azki őelöttök járna.

10

Ez vala József, ki egy Úrnak
Szolgául eladaték annak,
És ő békóba vétteté,
Ő testére vas vereté,
Míglen az idő eljönne,
Hogy Isten őt kimentené.

11

Az ő nagy bölcs jövendölése
Az ő nevét híressé tőtte,
Az király érette küldé,
És fogságból kivétette,
Az népnek regnáló Ura
Rabságból őt kioldozta.

12

Az ő házán őt teljességgel
Úrrá tévé nagy tisztességgel,
Hogy néki mind nagy és kicsen
Alája vetetvén legyen,
Hogy az fő-fő népet bírja
És az véneket oktassa.

* * *

13

Osztán bémene az Izráel
Az Egyiptomba cselédivel,
Az Jákob ott jövény lőn,
Az Kám földén nagy néppé lőn,
Úgy szaporodék népével,
Erősb lőn ellenségínél.

14

De az Úr Isten ő szíveket
Úgy elfordítá elméjeket,
Hogy az ő népeit ezek
Szörnyen gyűlölnie kezdék,
Hogy őket nagy álnoksággal,
Elfogyatná hamissággal.

15

Az Mózeset hozzájok bocsátá,
Ki őtet hívséggel szolgálá,
Az elválasztott Áronnal,
És nékiek ezek által
Nagy csudáit megmutatá,
Az egész Kám tartományba.

16

Setétséget küldé az földre,
Ki minden helyeket ellepe,
Ezek ketten mind megtévék,
Mit Isten hagyá nékiek,
Az vizet vérré fordítá,
Az halakot mind megfojtá.

* * *

17

Az földre békák rohanának,
Úgyannyira, hogy elmászának
Az király kamarájában,
És mielt szóla, legottan
Számptalan rútféreg terme,
Sok tető omla az földre.

18

Esső helyett hánya köveket,
Tűzlánggal az szőlővesszőket
Elveszté az fügefákat,
Kiirta itt minden fákat,
És mielt ismétlen szóla,
Számptalan sok sáska juta.

19

Az füvet ez földön ez féregék
És az gyümölcsöt mind elévék,
Elsőszültöket megölé
Ez országban, és kivivé
Ő népét nagy gazdagsággal,
Sok ezüsttel és arannyal.

20

Ő táborokban az emberek
Semmi betegségben nem estek.
Úgyhogy az egyiptomiak
Kimenéseken vigadtak,
Hogy tőlük legyen mentségek,
Kik miatt volt nagy félelmek.

* * *

21

Egy ködvel befedezte őket,
Mellyet fölöttök kiterjesztett,
Az égen tüzet támaszta,
Ki éjjel világot tartá.
Sok fürjet ada nékiek,
Mihelyen őtőle kérték.

22

Égi kenyérrel őket tartá,
És az kősziklát felszakasztá,
Kiből az víz az szárazra,
Mint egy patak kibuzdúla,
Mert emléjte ígéretet,
Mellyet az Ábrahámnak tett.

23

Népét vígsággal ő kihozta
Választott népét vigasztalta,
Az pogányok tartományát,
Ezeknek adá jószágát,
Kit kezekkel munkálkodván
Szerzettek volt ez országban.

24

Ezt nékiek azért mívelte,
Hogy gondjok lenne törvényére,
Hogy fogadná az ő szavát,
És tennék parancsolatját,
És örökké megőrzénék,
Kiért dicséret Istennek.

CVI. ZSOLTÁR

T. B.

*Előszámlálása az Isten sok jótéteményinek
az Izráel népéhez és büntetésinek az ő bűnökért.*

1

Az Urat áldjátok, mert jó,
Irgalma örökkévaló,
Vajjon s' kicsoda mondhatná ki
Az ő nagy erős hatalmát?
Sok és nagy az ő dicséreti,
Kinek ki tudhatná számát?

2

Bódog, azki az Úr szavát
Megőrzi parancsolatját,
Uram, rólam emlékezzél meg
Népedhez való kedvedért,
Kérlek, engemet látogass meg
Idvözítő szerelmedért.

3

Hogy jovaival élhessek
Te választott hivednek
És hogy szívem örvendezhessen
Örömen az te népednek,
És az te nagy dicsőségeden
Örök népedvel örvendjek.

* * *

4

Atyáinkkal egyetemben
Vétkeztünk fölséged ellen,
Tettünk nagy sok gonoszságokat,
Éltünk rút, hamis életben,
Eleink nem nézték dolgodat
Az Egyiptomnak földében.

5

Hozzajok kegyességedet
Nem nézték sok jótétedet,
Ellened sokszor cselekedvén
Amaz Veres-tenger mellett,
Mégis megsegíté az Isten,
Megmutatá nagy erejét.

6

Az Veres-tengert megfeddé,
S' menten elszárada vize.
Általvivé az nagy mélységen,
És az iszonyú nagy pusztán,
Megmenté gyűlölői ellen
Kegyetlen kézből kihozván.

7

Ellenségek birtokából
Kiszabadítá markokból,
Víz elnyelé az ellenséget,
Egy sem marada közélek,
Ott vövék eszekben igéjét
Hivék, és nevét dicsérék.

* * *

8

Hamar elfelejték ismét
Az ő sok csudatételét,
Segédséget tőle nem kértek,
Kívánságokra indultak,
Az pusztán Istent megkísérték,
És nagy hatalmát próbálták.

9

Ott kívánságok bétölték,
Sok étel nékik adaték,
Úgyhogy végre ugyan megunták:
Az táborban Mózes ellen
És az Áron ellen támadtak,
Kiket választott az Isten.

10

Az föld fölnyílék, és Dátánt
Elnyelé és az Abiránt.
Az patvarkodókra hirtelen
Tűz esék, s' elveszté őket.
Borjút öntének Oreb hegyen,
Annak tőnek tisztességet.

11

Tiszteket úgy elcserélék,
Mint ha volna ő istenek,
Barom képben, ki szénát eszik,
Effejejték az megmentőt,
Istenre nem lőn gondjok nekik,
Ki Egyiptomban csudát tőt.

* * *

12

Ő csudáit Kám országban
Nem gondolták meg magokban,
Melly nagy rettenetes dolgokat
Tőn az Veres-tenger mellett,
Kin megindítván nagy haragját,
Megölni akará őket:

13

Ha az elválasztott Mózes
Nem látott volna az néphez,
És ebben ellent nem tart vala,
És ha Istennek haragját
Ő el nem fordította volna,
Elveszti vala táborát.

14

Az jó földet megutálák,
Kit azelőtt ohajtottak,
Ő beszédinek nem hívének,
Morgolódtak sátorokban,
És az ő szavát nem követték
Ő kemény nyakó voltokban.

15

Kin megharagvék az Isten,
Ő kezeit fölemelvén,
Hogy az pusztán őket leverje,
És őket magvokkal együtt
Egy helyről másokra kergesse,
És eloszlassa mindenütt.

* * *

16

Ottan hamar az ő szívek
Az Baál-Peórra csüggedtek,
Övének halott áldozatot,
Kíért ismétlen az Isten
Rájok bocsáta csapásokat,
Mert megbúsíták szertelen.

17

Míglen Fineas fölkele,
És ő bűnöket megfeddé,
Ki által az csapás megszűnék.
Igazságára nékie
Ez dolog tulajdoníták
Mind örökkön és örökké.

18

Ismét haragra indíták
Kútjánál az háborgásnak.
Kin az Mózes sok gonoszt látott,
És tőlök sok bút szenvedett,
Szívében úgy megbúslakodott,
Hogy nyelve csaknem vétkezett.

* * *

19

Pogány népet el nem törlek,
Mint Isten hadta nékiek,
Hanem azokkal eleggyültek,
Az ő dolgokat tanulták,
És ő bálványokat tisztelték,
Kik fogdosó hálók voltak.

20

Mert ők az önnön fiokat
És az ő szép leányokat
Az ördögöknek föláldozták.
Ártatlan vért kiontának,
Fiokat áldozatra adták
Az kánáni bálványoknak.

21

Az földet megfertezteték
Ő öldöklő véres kezek,
Ő magokat is megmocskolák
Sokféle gonoszságokban,
Mert mélyen el-béburulának
Az bálványi bujaságban.

* * *

22

Az Isten rájuk haragvék
És megindula ellenek,
Örökségitől elirtózik,
Őket adá pogány kézben.
Kik őket szertelen gyűlölték,
Úrrá tévé az ő népén.

23

Kik őket keményen gyötrék,
Nehéz kezekkel terhellék:
Gyakran kimenté ez veszélből,
Mégis ellene járanak,
Hogy sanyargának illy veszettől,
Hamisságok oka annak.

24

De mégis az kegyes Isten
Megtékinté ínségekben,
Meghallgatá ohajtásokat,
Ő kötésit megemléjté.
Megszáná nagy nyavalyájokat,
És nékik megkegyelmeze.

25

Hozzájok enyhíté ismét,
Kik fogságban tarták őket,
Segéts, Úr Isten, és hozz öszve
Az pogányok közül széllel,
És szent nevedet örvendezve
Dicsérjük nagy dicsőséggel.

26

Az Úr fölmagasztaltassék,
Istene az Izráelnek,
Dicsértessék az ő szent neve
És hogy örökké úgy legyen,
Minden nép ígyen szóljon erre:
Dicsőség az Úrnak, Ámen.

CVII. ZSOLTÁR

C. M.

*Előszámlálása az Isten megszabadításának,
mellyet az embereknek szokott gyakran megmutatni.*

1

Dicsérjétek az Urat,
Mert nagy ő jóvolta,
És örökké megmarad
Az ő nagy irgalma.
Azkik megváltattak
Óáltala kegyessen
Kíntól megtartattak,
Őtet dicsérjék híven.

2

Kiket ő támadatról
És napenyészetről,
Dél felől és északról
Bégyújte sok földről.
Kik az szörnyű pusztán
Idestova búdostak,
Semmi várost ottan
Lakásra nem találtak.

3

Holott nékik nem vala
Ételek, italok,
Kin lelkek elbágyyada,
Nagy bú szálla rájok,
Ez ő ínségekbén
Istenhez kiáltának,
Kitől nagy kegyessen
Megszabadítának.

4

És igaz úton őket
Nagy szépen hordozá,
Holott lelnének helyet,
Városra juttatá,
Ezek hát víg szívvel
Az Úr Istent dicsérik,
Minden népnek szíjjel
Nagy csudáit beszéljék.

5

Hogy az szomjú lelkeket
Megitatá vízzel,
És mind az éhezőket
Bétölté étellel.
Kik az nagy setétben
Fogságban hevertének,
Halálos ínségben
Nagy vasakat viseltek.

* * *

6

Mert az Isten igéjét
Ők meg nem gondolák,
És az ő jó tanácsit
Megveték, csúfolák:
Kéért ők keményön
Megostoroztatának,
Segedelmek nem lőn,
Midőn így kínlódnának.

7

De hogy ő szükségben
Kiálták az Urat,
Megmenté őket menten,
Viselvén gondjokat.
Ő nagy hatalmából
Főlbontá kötelöket,
Halál árnyékából
El-kibocsátá őket.

8

Áldják ezek az Istent,
Dicsérjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként
Hirdessék csudáit.
Ő töri föl menten
Az erős érckapukat,
Eltöri nagy könnyen
Az ő nagy vaszárjokat.

9

Az bolondok kínlódnak
Az ő bűnök miatt,
Az Isten haragjának
Érzik bennök sullyát,
Sem étel, sem ital
Nem kell semmire nékik
Mert az szörnyű halál
Szemek előtt forgódik.

10

Mihelt ők kiáltának
Az kegyes Istenhez,
Tőle megtartatának,
Nékik lőn kegyelmes.
Mihelt ő egy szót szól,
Megjobból az erőtlen,
Az beteg meggyógyól,
Mert megmenti az Isten.

11

Áldják ezek az Istent,
Dicsérjék kegyelmit,
Minden nép közt óránként
Hirdessék csudáit.
Istennek szívekből
Áldozzanak hívséggel,
Csudatételiről
Énekeljenek széjjel.

* * *

12

Kik az hajókon járnak
Az széles tengeren,
Nagy veszélben forganak
Kereskedést üzvén,
Azok értik dolgát,
És nagy hatalmát látják
Számptalan csudáját
Az mélységről gondolják.

13

Hogyha ő az szélnek szól,
Megindól legottan,
Nagy hirtelen fölzdól
S' habokat szélelhány,
Mellyek fölütköznek,
És az eget verdesik,
Ismétlen ledőlnek,
Rettegnek, azok nézik.

14

Széjjel úgy tántorganak,
Mint egy részeg ember,
Semmihez nem kaphatnak,
Mert széles az tenger.
De ha ez veszélben
Az Istenhez kiálnak,
Megmenti kegyessen,
Hogy el ne buruljanak.

15

Jó időt támaszt ismét,
Az tengert enyhéti,
Az fölemelt hab vizét
Szépen lefekteti.
Ott igen örvendnek
Az tenger csendességén,
Ha az partra érnek,
Azkit kívántak szintén.

16

Áldják ezek az Istent,
Dicsérikéjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként
Hirdessék csudáit,
És dicsérikéjék őtet
Az gyülekezetekben,
Magasztalják nevét
Az vének seregében.

* * *

17

Ő az folyóvizeket
Szintén kiszárasztja,
Az csurgó kútfejeket
Szárazra fordítja.
Az gyümölcsös földet
Meddő parlaggá teszi,
Mert itt sok bűnököt
Töttek, és azt bünteti.

18

Essőkkel nedvesíti
Az száraz földeket,
Folyással ékesíti
Az sovány helyeket.
És ez illy földeket
Adja éhező népnek:
Hogy itt lakóhelyet
És várost építsenek,

19

Kik ez földet bévetik
És szőlőt ültetnek,
És szép fű nevededik
Hasznokra az népnek.
És őket megáldja,
Hogy szaporodhassanak,
És fogyatkozása
Ne legyen az csordáknak.

20

De elfogynak ismétlen
És sanyargattatnak,
Elnyomatnak szertelen
És szorongattatnak.
Az fejedelmeket
Megvetöttekké tészí,
Az pusztában őket
Út nélkül széllelviszi.

21

Kegyesen fölemeli
Ő az nyomorultat,
Cselédit kiterjeszti,
Mint az sereg nyáját.
Az jók, kik ezt látják,
Örvendez az ő szívek
De szájokat dugják,
Azkik hamissan élnek.

22

Azkinek esze vagyon,
Megnézze ezeket,
És meglátja jó módon
Az Isten kegyelmét.

CVIII. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése Dávidnak az ő királyságának
egész és teljes birodalmáért.*

1

Úr Isten, kész az én szívem,
És azon vagyon én lelkem,
Hogy tenéked énekeljen,
Hegedőben zengedezzen,
Nosza, lantok és citerák
Zendüljetek föl muzsikák,
Mert igyekezem én szívemben
Így menni az Úr eleiben.

2

Dicsérlek, Uram, tégedöt,
Minden nemzetségek előtt,
Tisztellek szép énekekkel
Minden nép előtt víg szívvel,
Mert az te kegyelmességed
Az széles égre kiterjed,
Fölségednek szent igazsága
Az fölhőköt mind föllyölmúlja.

3

Magasztaltassál az égre,
Dicsőséged nyújtsd ez földre,
Szerelmes népedet tartsd meg,
Nyújtsd kezed, engem hallgass meg.
Az Isten ő szentségében
Megvigasztala kegyessen,
Hogy az Sikemet én megveszem,
És az Szukót völgyét elmérem.

4

Az Galádot is akképpen
Megveszem én nagy erőmben,
Az Manasses is mind enyim,
Azonképpen az Efraim.
Mind ez seregek enyímek,
Erősségek én fejemnek,

Júda lesz királyi országom,
És én törvényszerző regnálóm.

5

Az Moáb leszen énekem
Mint egy lábmosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
És azt én bizonytal tudom,
És teljességgel elhiszem,
Edómra sarumot vetem,
Filisztéusok, örvendjete
Az én dicső győzödelmemnek.

6

Ki vinne engemet bátran
Ez nagy kerített városban?
Engemet ki vezérlene
Az erős Edóm földére?
Nem te tészed-é, Úr Isten,
Ki minket úzsz helyből helyben?
Hogy el nem jövéi sereginkkel,
Megúzetél ellenséginkkel.

7

Légy minékünk segítségől,
Őrizz meg ellenségünktől,
Mert az emberi segítség
Hiában való epesség.
Az Isten által minékünk
Lészen erős győzödelmünk,
És ő megszabadít bennünket,
Megtapodja ellenségünket.

CIX. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése Dávidnak Dög ellen,
Krisztusnak az Júdás ellen.*

1

Óh, Úr Isten, én dicsőségem,
Ne hallgass, ne felejts el engem!
Mert rágalmaz az istentelen,
Száját reám tátotta szörnyen,
Hazugságot szól ellenem,
Nyelvével sérteget engem.

2

Ok nélkül rólam gonoszt szólnak,
És nagy ellenségeknek tartnak,
Azért, hogy én őket szerettem,
Kegyetlenül gyűlölnek engem,
Én csak Istennek szüntelen
Imádkoztam ez ínségben.

3

Jókért nékem gonoszt fizetnek,
Jó szeretetemért gyűlölnek.
Támassz az én ellenségemre
Istentelen büntetésire,
Az Sátán álljon mellette
Jobb keze felől nékie.

4

Őnéki minden ítéletben
Nehéz kárhoztatása legyen,
És mindennemű könyörgése
Bűnre forduljon őellene,
Hosszú élete ne legyen,
Más álljon az ő tisztiben.

5

Fiai legyenek árvákká,
Felesége özvegy asszonnyá,
Gyermekei ez földön szüntelen
Elbúdoszanak helyből helyben,
Házakból kipusztuljanak,
És ők széjjel kolduljanak.

6

Az uzsorás ennek marháját,
Ellenség vegye el jószágát,
Ne légyen segedelme néki,
Ínségében ne szánja senki,
Az ő árváin ez földön
Semmi nép ne könyörüljön.

* * *

7

Ez földről minden maradéki
Eltöröltessenek őnéki,
Nemzete elfogyjon más részben,
És el ne felejtse az Isten
Bűnöket ő elejeknek,
Mellyet ők cselekedtenek.

8

Istentől ne légyen elfedve
Az ő anyjának undok vétke,
Sőt minden bűnök őnékiek
Isten eleiben érjenek,
Ez földön ő híre-neve
Eltöröltessék örökké.

9

Azért, hogy soha semmiképpen
Ő nem könyörült az szegényen.
Az nyomorult embert nem szánta,
Sőt az nyavalyást sanyargatta,
És azt halálra kergette,
Azkinek nagy volt sérelme.

10

Az átkot mindenkor kívánta,
Azért méltán megesik rajta,
Az áldás nem kellett őnéki,
Azért méltán azt el nem veszi,
Ő magát, mint egy ruhában,
Öltöztette az átokban.

11

Az átok, mint a víz, öbelé
Úgy folyon, kivel teljék béle,
Minden csontját az ő nagy átka
Mint az ható olaj, megjárja,
Átokban mint öltözetben
Öveddzék minden időben.

12

Illy jutalmat ád Isten nékik,
Kik az én lelkemet kergetik,
És reám szörnyen agyarkodnak,
Életemről sok gonoszt szólnak,
Te pedig, kegyelmes Isten,
Légy jelen nagy ínségemben.

* * *

13

Irgalmaddal biztatom lelkem,
Szent nevedért őrizz meg engem,
Mert szegény szűkölködő vagyok,
Én szívemnek fájdalmi nagyok,
Ím el kell múltom hirtelen,
Mint az árnyék az setétben.

14

Egy helyről másokra kell mennem,
Mint az sáskát, kergetnek engem,
Az én térdeim ellankadtak,
Böjtölés miatt tántorognak,
Minden testem úgy elszáradt,
Semmi kövére nem maradt.

15

Ez én nagy keserűségemben
Csúfolnak és gyaláznak szörnyen,
Fejeket rázzák, midőn látnak,
És engem gúnyolnak, boszontnak,
Azért, Úr Isten, segíts meg,
Nagy kegyességedért tarts meg.

16

Midőn énellemem fölkelnek,
Tőled megszegyenítessenek,
Hogy én örvendezzek szívemben,
Ezek essenek nagy szegyenben,
És érdemlett gyalázatban
Öltözzenek, mint palástban.

17

Az Úr Istent én az én számmal
Dicsérem szép énekmondással,
Magasztalom őtet szüntelen,
Mert ő könyörül az szegényen,
És azok ellen megtartja,
Azkik ítélik halálra.

CX. ZSOLTÁR

C. M.

Jövendölés az Krisztus országáról.

1

Az Úr Isten mondá az én Uramnak:
Úlj az én hatalmomnak jobbára,
Míg ellenségedet, kik rád támadnak,
Zsámolyszékül vetem lábad alá.

2

Az Úr az Sionból küldi pálcádat,
Birodalmodnak erősségére,
Ellenség közt mutasd országlásodat,
Uralkodjál az népnek közötté.

3

Dicsőségére az te szentségednek,
Az nép örvendez győzödelmeden,
Oly sok fiaid tenéked születnek,
Mint az hajnali harmat az földön.

4

Mert az Úr Isten megesküdt tenéked,
Mellyet meg nem bán soha örökké,
Melkizedek rendi szerint (ezt értsed)
Te vagy az főpap most és örökké.

5

Az Úr, azki ül az te jobb kezeden,
Ha megharagszik egykor valóban,
Az hatalmas királyokat erőssen
Hatalmával megrontja legottan.

6

Az pogányokon ítéletit tartja,
Megtölti az földet holttestekkel,
Ellenségednek fejeket megrontja,
Országáa kihat ez földre szélllel.

7

Az úton iszik ő az folyamatból,
Kinek vize foly nagy harsagással,
Ennekokáért ő nagy hatalmából
Fejét fölemeli méltósággal.

CXI. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása az Izráel népének.

1

Hálát adok, Uram, néked,
Teljes szívből áldlak téged,
Az híveknek ő seregiben
Megvallom dicsőségedet,
Hirdetem dicséretedet
Életemnek minden rendiben.

2

Nagyok az Úrnak csudái,
És azki azt megtekénti,
Örvendez annak az ő szíve,
Az ő dicső méltósága
És az ő szent igazsága
Megmarad örökkön örökké.

3

Csuda dolgait az Isten
Szerzette emlékezetben,
Kegyes és irgalmas kedvéből,
Ételt ad azoknak bőven,
Azkik őtet félik híven,
Megemlékezik kötéséről.

4

Népével nagy csudákat tett,
Hogy az pogányok örökét
Kezekben adá ónékiek:
Merő hívség és tisztaság
És állhatatos igazság
Minden dolga az ő kezének.

5

Minden ő parancsolatja
Igaz minden ő hagyása,
Kiben semmi változás nincsen,
Az ő népét ő megmenté,
És övélek kötést szerze,
Ki megmarad minden időben.

6

Szent és dicső az ő neve,
És az Úrnak ő félelme
Az jó bölcseségnek kezdeti,
Ki megtartja ő törvényét,
És megőrzi szent igéjét,
Annak megmarad dicséreti.

CXII. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az isteni félelemről.

1

Bódog ember az, ki az Istent
Féli, tiszteli szíve szerént,
És az ő törvényét szereti,
Nagy lesz ez földön ő nemzete,
Öregből az hívek serege,
Mert az Úr megáldja és őrzi.

2

Gazdagsággal őtet meglátja,
Kivel bővelkődik ő háza,
Igazsága megáll örökké,
Az híveknek az setétségben
Világot támaszt az jó Isten,
Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3

Az hív ember kölcsönt ad szível,
Hamissággal senkit nem terhel,
Ez el nem dől, megáll végiglen,
Ki az igazságot kedveli,
És életit ahhoz rendeli,
Örök emlékezetben leszen.

4

És ő egy szálat sem fél azon,
Hogy róla gonosz hír támadjon,
Reménsége néki az Isten,
És bátorságos az ő szíve,
Míg meglátja, hogy ellensége
Mebüntetnek, esnek veszélben.

5

Javait híven osztogatja,
Az szűkölködőket nem hagyja,
Kiből öregből igazsága.
Az ő szarva meg nem hanyatlik,
Sőt ékessen fölemeltetik
Böcsületes nagy méltóságra.

6

Hogy ezt látja az istentelen,
Bosszonkodik rajta szívében,
És ő nagy gonosz haragjába
Csikorgatja fogait szörnyen,
De ha megeped is mérgében,
De elvész minden kívánsága.

CXIII. ZSOLTÁR

C. M.

*Dicséreti az Istennek fölséges voltának
és hagy az szegényeket fölemeli.*

1

Az Urat ti, ő szolgálí,
Dicsérjétek, mert érdemli,
Áldjátok szent nevét mindnyájan,
Dicsértessék szent fölsége
Most és örökkön örökké,
Ő szent neve áldassék tisztán.

2

Napkelettől enyészetig,
Áldassék neve mindvégig,
Mert az Úr az magas mennyekben
Regnál minden pogányokon,
Nagy dicső hatalma vagyon,
Melly föllyül hat az szép egeken.

3

De ki volna hasonlatos
Ez mi hatalmas Urunkhoz?
Kinél fölségesb sohol nincsen;
Azki méllyen el-alánéz
Mindenre, valami hol lesz
Itt ez földön és fönn az égben.

4

Az szegént porból fölveszi
És az sárból fölemeli,
Állapatját fölmagasztalván,
Fölülteti végezetre
Az nagy fejedelmek közé,
Az ő népe közt hazájában.

5

Az asszony szomorúságát
Ő magtalansága miát,
Bódog vigasságra fordítja,
Gyermekek anyjává teszi,
És szép fiakkal szereti,
Házát gyümölcscsel szaporítja.

CXIV. ZSOLTÁR

C. M.

Háláadása az Izráel népének.

1

Hogy Izráel kijött Egyiptomból,
Holott az nép idegen nyelven szól,
Megtére Jákob Háza,
Júdát Isten magának szentelé,
Az Izráelt országul fölívővé,
Ő lőn nékie Ura.

2

Az tenger ezt látván, hátraáll,
Az Jordán vize félen fordula,
Mind hátra sietének,
Az hegyek szökdöstek, mint az kosok,
És az halmok, mint az juh bárányok,
Magassan szökdösének.

3

Mi lelt téged, tenger? mit térsz hátra,
Mi lelt téged, Jordán? ki űz vissza,
Hogy elszaladsz illy igen?
Mit szöktetők, hegyek, mint báránkák?
És ti halmok, mint az kis juhocskák,
Miért szöktök illy fönnyen?

4

Az Úrnak haragos színe előtt,
Jákob Istene haragja előtt
Mind ez föld megrettenjen.
Ki az kősziklát tóvízzé teszi,
Az kemény követ vízzé ereszti
Hatalmas ereiben.

CXV. ZSOLTÁR

C. M.

*Könyörgés az megszabadításért és vigasztalás
az bálványimádó ellenség ellen.*

1

Nem nekünk, Uram, nem nekünk engedd,
Hanem Nevednek adj dicsőséget
Kegyessé igazságodért,
Mit csúfolnának az pogány népek,
Mondván: hol vagyon az ő Istenek,
Ki megmentené őket?

2

De az mi Istenünk erejével
Valamit akar, mindent megmível
Mind mennyen és ez földön:
De sok bálványok az pogányoknak
Aranyból, ezüsből csináltattak
Embereknek kezekben.

3

Szájok vagyon nekik, de nem szólnak,
Szemek vagyon, de semmit nem látnak,
Nincs elevenség benne,
Fülök vagyon, de mégis nem hallnak,
Orrok is vagyon, de nem szagolnak,
Szagot ők nem érznek.

4

Kezek vagyon, de semmit nem fognak,
Lábok is vagyon, mégsem járhatnak,
Nem szólnak ő torkokkal.
Hasonlók ezekhez, kik ezeket
Csinálják, és kik tisztelik őket,
Egyenlőek egymással.

* * *

5

De te, Izráel, Istenben bízzál,
És az Úr Istenhez ragaszkodjál,
Ő paizsod tenéked:
Áronnak háza, Istenben bízzál,
Az nagy Úr Istenhez ragaszkodjál,
Ő megsegéthet téged.

6

Istenfélők, bízzatok Istenben,
Higgyetek az ő segedelmében,
Bízzatok ez paizsba,
Megemlélt az Úr, mert szeret minket,
És Izráelhez nyújtja kegyelmét,
Áron házát megáldja.

7

Ő megáld mind kicsént és mind nagyot,
Azkik ötet félik mint Urokot,
És kik szolgálják ötet,
Az Úr titeket bőven megáldjon,
Sok áldásival megszorítson,
És minden nemzettöket.

8

Megáld az nagy Úr Isten titeket,
Azki teremtette mennyet, földet
Minden szép ékességgel,
Az eget ő magának megtartja,
Földet ember fiainak adja,
Hogy azt meglakják széllel.

9

Senki téged, Uram, nem magasztal,
Sem dicsér, azki halállal meghal,
És tétetik az sírben.
Mi annakokáért, azkik élünk,
Téged, Úr Isten, áldunk, dicsérünk
Most és minden időben.

CXVI. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadása Dávidnak

az veszedelemből való megszabadulásért

1

Szeretem és áldom az Úr Istent,
Mert meghallgatá az én beszédemet,
Könyörgésemre hajtá kegyes fülét,
Kéért imádom őtet naponként.

2

Midőn az halál környűlvőn engem,
És csaknem szörnyű köteliben ejte,
Pokolnak kínja engem rettegete,
Nagy volt bánatom és nagy sérelmem.

3

Segétségül hívám az Úr nevét,
Tartsd meg lelkemet, s' ottan megsegíte,
Az Úr hív, igaz és nagy ő jókedve,
Ő megőrzi az együgyőeket.

4

Mikor én nagy nyavalyában volnék,
Ottan megmenté nyomorult életem:
Légy csendességben te azért, én lelkem,
Látván segedelmét fölségének.

5

Te megmentél az haláltól engem,
Szemem sírástól, lábamat eséstől:
Az élők földén járok szünetlenül,
Az te színed előtt, én Istenem.

* * *

6

Hittem Istenben, mikor így szólék,
Én szegény lelkem vala nagy ínségben.
És ezt mondám félelmes sietségben:
Hiszem, hazugok minden emberek.

7

Mit adjak az Úrnak jótétiért?
Az háládó pohárt én fölveszem,
És az Úr jótéteményit hirdetem,
Szent nevét áldom segítségéért.

8

Fogadásom az egész nép előtt,
Háládással megadom nékie,
Az híveknek halála (minden higgye)
Drágalátos az Úr szeme előtt.

9

Imádlak téged, idvözítőmet,
Ki engem választál szegény szolgálódnak.
Nékem, szolgálóleányod fiának,
Fölordozád minden kötelimet.

10

Áldozom néked háládással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem:
És azmelly fogadást azelőtt töttem,
Megállom minden előtt vígsággal.

11

Az te Házadnak ő pitvariban
És egész Jeruzsálemben tisztellek:
Velem együtt az Urat dicséjétek,
Mondjátok Alleluját mindnyájan.

CXVII. ZSOLTÁR

T. B.

*Intése minden népeknek, hogy Istent dicsérjék
az Krisztus országába való hívásáért.*

1

Az Urat minden nemzetek
Dicsérjétek minden népek,
Mert nagy az ő kegyessége,
Kit rajtunk megerősíte,
És megmarad igazsága
Mindörökké, Alléluja.

CXVIII. ZSOLTÁR

C. M.

Tanúság az Dávid királynak és az Krisztusnak országáról.

1

Adjatok hálákat az Úrnak,
Mert nagy az ő kegyessége,
És nagy volta szent irgalmának
Megmarad most és örökké.

Izráel, bátorsággal mondjad,
Hogy megáll kegyelmessége,
Irgalmas voltárúl azt valljad,
Hogy megmarad mindörökké.

2

Mondjad bizvást, Áronnak háza,
Hogy az Úrnak ő jókedve
És megmarad irgalmassága
Most és örökken örökké.

Istenfélők, mondjátok mostan,
Hogy az Úrnak kegyessége
Megmarad ő teljes voltában
Ettől fogva mindörökké.

3

Az Úrhoz én nagy ínségemben
Könyörögvén fölkiálték,
És meghallgata kérésemben,
Tőle segedelmet nyerék:

Az Úr Isten vagyon énvelem,
És tőlem másuvá nem tér,
Hát kitől kelljen nékem félnem?
Mit ártson nékem az ember?

* * *

4

Jelen vagyok velem az Isten,
És azok józnak örülnek;
Megvetem őket, félrenézvén,
Azok engemet gyűlölnék;
Sokkal jobb az Istenben bízni,
Hogynem valamely emberben,
Sokkal jobb benne remélni,
Hogynem az fejedelmekben.

5

Környülvöttek az pogányok,
De az Úr nevében bízom,
És oly jó reménségben vagyok,
Hogy őket mind el-levágom.
Mint az méhek, környülvöttek,
De őket elverem menten,
Vélek együtt odalesz nevek,
Mint asszú tövis az tűzben.

6

Köröskörnyül fogtak engemet,
És kerengnek környülöttem,
De én reménlem Istenemet,
Hogy őket én mind elvesztem.
Te, ellenség, énrám támadál,
És meg akarál ejteni,
De csak hijában munkálkodál,
Mert életemet Isten őrzi.

7

Az Úr énnékem erősségem,
És én órára éneklek,
Csak ő énnékem segedelmem,
És én őbenne reménlek.
Az hívek vígan énekelnek
Az ő hajlékjokban széjjel,
Mert jobb keze az Úr Istennek
Nagy erős dolgokat mível.

* * *

8

Az Úr megmutatja hatalmát,
Jobb karját ha fölemeli,
És cselekedik nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell dicsérni.

Én ellenségim, megértsétek,
Hogy az én dolgom illetén,
Hogy én meg nem halok, de élek,
Az Úr dolgait hirdetvén.

9

Az Úr megbüntete engemet,
És igen megostoroza,
De nem akará elvesztemet,
És az halálnak nem ada.

Nyissátok meg azért kapuit
Az igazság templomának,
Hogy bémenvén, nagy dicsőségit
Dicsérhessem ez nagy Úrnak.

10

Mert csak ez kapuja az Úrnak,
Kin az hívek el-bémennek,
Kik fölnyittatnak csak azoknak,
Azkik igazságban élnek.

Dicsérlek téged énekekben,
Hogy engemet megalázzál,
De ismét fölövél kegyessen,
És engem megszabadítál.

11

Ez kő, azkit az házépítők
Ítélték megvetendőnek,
Az épületben úgy helyhöték,
Feje lőn az szegeletnek.

Ez pedig az Úr Istentől lött,
Azki ezt ígyen rendelte.
Ez dolognak szemeink előtt
Csudálatos hossza, vége.

12

Ez jeles napot ő magának
Készítette az Úr Isten,
Azért ez nap jelenvoltának
Vigadjunk, minden örvendjen.
Uram, kérlek, hogy megőrizzed
Ez te királyodat mostan,
Bírad és szerencsésé tegyed
Mindennemő dolgaiban.

13

Áldott az, ki az Úr nevében
Eljőve nagy dicsőséggel,
Áldunk, dicsérünk egyetemben
Az Úrnak háza népével.
Erős az Isten, azki minket
Ígyen megvilágosíta.
Az föláldozandó ökröket
Kössék az oltár szarvára.

14

Te vagy az én erős Istenem,
Téged örökké tisztellek,
Te vagy jó Istenem énnékem,
Kit én szüntelen dicsérek.
Adjatok hálát ez nagy Úrnak,
Mert nagy az ő kegyessége,
És nagy volta szent irgalmának
Megmarad most és örökké.

CXIX. ZSOLTÁR

T. B.

*Tudomány az Istennek az Szentírásban foglaltatott igéjéről
és szent törvényéről.*

Alef. 1.

1

Az olly emberek nyilván bódogok,
Azkik igazsággal járnak éltekben,
Isten törvényére vagyon gondjok,
És az szerint élnek minden időben,
Azkik szent bizonságit megőrzik,
És az Istent szívök szerint keresik.

2

Bódogok azok is, mondom nyilván,
Azkik hamisságot nem cselekesznek,
De mindenkor az Úr utában
Járnak, és szent ártatlanságban élnek.
Meghattad, hogy az te parancsidat
Jól megőrizzük minden mondásodat.

3

Vajha én olly bódoggá lehetnék,
Hogy járhatnék az te szent utaidban,
És engedhetnék szent törvényednek,
Ha nézhetném parancsodat valóban,
És azt szívemben bizonynal hinném,
Hogy soha semmi szégyenbe ne esném.

4

Hálát adok néked teljes szívből,
Hogy megtanítasz te ítéletedre,
Mellyek tiszták minden hiba nélkül,
Megtartom, és gondom lesz törvényedre,
De kérlek, téged, óh, én Istenem,
Hogy soha örökké ne hagyj el engem.
Beth. 2.

5

Beszéld meg, mit tegyenek az ifjak,
Hogy ők élhessenek fegyhetetlenül?
Szent igéd szerint utokat szabják,
Én téged kerestelek szüntelenül,
Kérlek, Úr Isten, teljes szívemből
Ne hagyj eltévednem törvényedtől.

6

Az te igédet röjtem szívemben,
Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged,
De megmaradjak te ösvényedben,
Minden dolgomban megtartom törvényed,
Áldott Isten, taníts meg engemet,
Hogy igazán értsem rendelésedet.

7

Ítéletedet én ajakimmal
És az te szádnak ő kegyes beszédét
Előszámlálom háláadással,
Kötéssel vigasztalom szívemet,
Bizonságidon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8

Szüntelen gyönyörőségem nékem
Vagyon csak az te parancsolatidban,
Te utaidat gyakran emléjtem,
Hogy meg ne essem valaha azokban,
Szent igazságodban minden kedvem,
És az te igédet el nem felejtem.
Gimel. 3.

9

Cselekedd ezt szolgálóddal kegyessen,
Hogy én élhessek tovább ez világban,
És szent igédet megtartsam híven,
Én szemeimet nyisd meg világossan,
Hogy az te törvényed megtekintsem,
És annak csudáit eszembe vegyem.

10

Míglen én ez földön járok-kelök,
Ne röjtsd el tőlem parancsolatidat,
Mert kívánság miatt elepedök,
Igen ohajtom szent igazságodat,
Az te ítéletedhez szívemben
Nagy kívánságom volt minden időben.

11

Uram, az kevélyeket megrontod,
Átkoztak és nagy büntetésre méltók,
Azkik megvetik parancsolatod.
Forduljon el rólam ő gyalázatjok,
Kik csak azért gyaláznak, szolgálodat,
Hogy megőrzöm az te bizonságidat.

12

Az fejedelmek énreám törnek,
Midőn öszvegyűlnek, de az te szolgálád
Szentségét nézi ítéletednek,
Azmelly én szívemnek nagy örömet ad,
Bizonságid nékem vigaságim
És minden dolgomban tanácsadóim.

Daleth. 4.

13

De lám az porban hever életem,
Mint ha majd vitetném az koporsóban,
Élessz meg szent igéd szerint engem.
Midőn utaimat előszámlálván
Fölkiálték, ottan megsegítél,
Taníts engem törvényedre jókedvvel.

14

Add értenem parancsolatidat,
És elmélkedem az te csudáidról,
És elmémbe foglalom azokat,
Szívem keserűség miatt kibuzdol,
Ígéreted szerint segíts engem,
Hogy tőled ismét megerősítsem.

15

Az hamis útról, Uram, téríts el,
Törvényednek vezérlj igaz utára,
Kin ember járhat szép csendességgel,
Juttass kegyessen szent igazságodra.
Az te ítéleted elválasztom,
Igasságodat szemem előtt tartom.

16

Bizonságidra hajtom szívemet,
És életem azok szerint rendelem,
Ments meg szégyenvallástól engemet,
Ha megtartatik általad én szívem,
Parancsolatidra lesz nagy gondom,
És víg örömmel azokat megfutom.

He. 5.

17

Én Istenem, taníts utaidra,
Hogy szent törvényedre gondot viseljek,
És azokat megtartsam mindenha.
Adj értelmet, igazgass, Uram, kérlek,
Hogy törvényedet őrizzem híven,
És megtartsam mindenkor én szívemben.

18

Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem,
Mutasd meg parancsolatid ösvényét,
Mert azokban igen gyönyörködöm.
Te rendölésedre hajtsad szívemet,
Nagy figyelmetes együgyűségben,
És engem ne hagyj esnem fősvenségben.

19

Fordítsad el az én szemeimet,
Hogy hiában valókat ne nézzenek,
Az te utadban éltesse engemet.
Szolgáddal láttasd szent ígéretednek
Bétöltésit, azki téged tisztel
És mindenkor fél alázatos szívvel.

20

Végy el rólam minden gyalázatot,
Azkitől én igen félek, rettegek,
Jók az te ösvényid, és azokat
Én megtanulni igen örvendezek,
Törvényedben gyönyörködik szívem,
Igazságodban éltes, Uram, engem.

Vau. 6.

21

Forduljon hozzám, Uram, kegyelmed,
Segedelmedet adjad, hogy láthassam.
Ígéretedből velem ezt tegyed,
Hogy szájokat azoknak bédughassam,
Azkik engemet gyaláznak szörnyen:
Mert bízom az te szent ígéretedben.

22

Igaz igédet ne vedd el tőlem,
Hogy az mindenkor légyen az én számban,
Szerzésedben vagyon reménségem,
Te törvényedet szívemben foglalván.
És azt megtartom én minden módon,
Az szerint élvén most és mindenkoron.

23

Szüntelen járok én nagy örömmel,
Mert te parancsolatidat követem,
Szívem mindenkor azokra szemlél.
Az királyok előtt bízvást beszéllem
Az te bizonságidat, mellyektől
Meg nem rettenek, nem félek szégyentül.

24

Gyönyörködöm az te törvényedben,
Minden parancsolatidat szeretem,
Mindenekfelőtt egész éltemben.
Az én kezeimet én fölemelem
Az te kedves parancsolatidra,
És én azokról beszéllek mindenha.

Zain. 7.

25

Gondold meg azt és jusson eszedbe,
Azmit szolgáltnak egyszer megígértél,
Jó reménséget adván szívembe.
Minden ínségben vagyok bátor szívvel,
Mert az te szent beszéded engemet
Megújít, és elveszi sérelmemet.

26

Az kevély népek csúfolnak engem
És nevetnek, de nem gondolok vélek,
Hogy törvényedet azért megvetném,
De az te ítéletidre tekintek,
Mellyeknek tisztaságát jól tudom,
És magamat azokkal vigasztalom.

27

És miként az istentelen népek,
Kik elszakadtak az te törvényedtől,
Gondolatimnak nagy bút szereznek,
Azonképpen én az te szerzésidről
Éneklettem én nagy örömben,
Az én búdosásimnak minden helyén.

28

Sem éjjel, sem nappal meg nem szűnöm
Az te nevedről gyakran emlékezni.
Az te parancsolatod keresöm,
Főképpen erre szoktam vágyakozni,
Minden előtt magamban elszántam,
Hogy az te törvényedet én megtartsam.

Heth. 8.

29

Hiszem, te vagy az én örökségem,
Teljes erőmmel azért azon leszök,
Hogy az te igédet megőrizzem,
Az te színed előtt szívből könyörgök,
Kegyelmezz meg, Úr Isten, énnékem,
Mert szent ígéreted vigasztal engem.

30

Jól meggondolom az én utamat,
Hogy az jó útról el ne tévöledjem,
Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonságidra lábaim téréjtem,
Igen sietek, nem késem semmit,
Hogy megtarthassam szent parancsolatid.

31

Megfosztottak az istentelenek,
Elpusztítának, de mindazonáltal
Tőlem törvényid nem felejtetnek,
Még éjfélkor fölkelek vigasággal,
És tégedet dicsérlek és áldlak,
Ítéletiért szent igazságodnak.

32

Az olly népekhez adom magamat,
Azkik téged félnek, és reád néznek,
És megtartják parancsolatidat,
Bévségével te kegyelmességednek
Teljes ez világ, azért, én Uram,
Szent törvényedre tőled tanítassam.

Teth. 9.

33

Imé, szegény szolgálóddal sok jót től,
Szent ígéreted szerint megsegítél,
Kin most is örvendek teljes szívből:
Taníts, és áldj engem jó értelemmel,
Engedd nekem szent esmeretedet,
Mert én igaznak tartom törvényedet.

34

Minekelőtte megbüntettetném,
Az igaz utat elvétöttem vala,
Most életem ígédhez rendelem,
Nagy szorgalmatossággal nézek arra.
Uram, jókedvő vagy és irgalmass,
Azért szerzésedre engemet oktass.

35

Az kevélyek rólam hamisságot
Költnek, de én az te szent törvényedet
Megőrizem parancsolatidot.
Kövér az ő szívök és el-földülledt,
Én pedig az te szent törvényedben
Gyönyörködöm én teljes életemben.

36

Jómra lött nékem, hogy megalázzál,
Hogy megtanulnám az te törvényedet,
Kin igyekezem nagy óhajtással.
Aranyt, ezüstöt és egyéb effélét,
Kit az emberek nagyra böcsülnek,
Törvényedhez képest tartok semminek.

Jod. 10.

37

Kezeiddel formáltál engemet,
Taníts meg azért parancsolatidra,
Hogy tudjam törvényednek értelmét,
És ezen indulnak nagy vigasságra
Az istenfélők, látván ez dolgot,
Hogy igédben vetem bizodalmamot.

38

Igaz vagy, Uram, ítéletidben,
Tudom, hogy senkit nem büntetsz méltatlan,
Engem is méltán büntetsz ekképpen.
Kérlek, cselekedjed ezt irgalmadban,
Hogy én megvigasztaltassam megint,
Szolgádnak mondott ígéreted szerint.

39

Nagy irgalmadat mutasd meg nékem,
Hogy éljek, mert csak az te törvényedben
Vagyon minden én gyönyörűségem,
Az kevélyek essenek szégyenségben,
Kik engem hamis okkal terhelnek,
De én az te törvényedről beszélek.

40

Térjenek hozzám mostan mindenek,
Kik téged félnek, törvényed tisztelik,
És az te bizonságidnak hisznek,
Tiszta én szívem, el sem tévelyedik,
De megtartja parancsolatidot,
Hogy ne valljak szégyent, se gyalázatot.

Kaf. 11.

41

Lelkem elfogy nagy kívánságában,
Midőn várom az te segedelmedet,
Bízában ígédnek fogadásában.
Ugyan elfárasztom az én szememet
Nagy várakodás miatt, így szólván:
Mikor vigasztalsz meg engem valóban?

42

Noha én csaknem hasonló vagyok
Az füstön elaszott száraz tömlőhöz,
Szerzésidre mégis gondot tartok,
Miglen kell várnom! mikor látsz igyemhöz?
Mig halasztod el ítéletedet,
És ha bünteted meg ellenségimet?

43

Az kevélyek, kik szent törvényedet
Megvetik, titkon nékem vermet ásnak,
De ha tekéntjük szent szerzésidet,
Minden parancsolatid jók, igazak.
Nagy méltatlanul kergetnek engem,
Tarts meg azért, és légy én segedelmem.

44

Csaknem elvesztének ők engemet,
És majd ugyan eltörlének ez földről,
Mégsem hagyom el szent törvényedet,
Tartsd meg életemet kegyességedből,
Hogy megtartsam fölséged kötésit,
És megőrizem szádnak bizonságit.

Lamed. 12.

45

Mindörökké, Uram, az te igéd
Megáll és megtart az magas mennyekben,
Azonképpen isteni hívséged
Megmarad örökké minden időben,
Mint ez álló föld, kit te fondáltál,
Ki az ő helyében mindenkor megáll.

46

Mind ma és mind örökké megállnak,
Azmiket te rend szerint teremtettél,
És tenéked mindenek szolgálnak,
Hogyha magamat az te törvényeddel
Nem vigasztaltam volna, már régen
Elvesztem volna én nagy ínségemben.

47

Nem felejttem el szent törvényedet,
És gondot tartok parancsolatidra,
Mert te azokban éltetsz engemet,
Tekénts, Uram, kegyelmessen szolgáladra,
Légy segítségem, mert tiéd vagyok,
És törvényednek őrzésire vágyok.

48

Az istentelenek reám titkon
Incselkednek, és törnek életemre,
Én elmélkedem bizonságidon,
És minden dolgot, ha megnézek, végre
Látom, hogy mindenek elmúlандók,
De az te törvényid megmaradandók.

Mem. 13.

49

Nagy szerelmem vagyon törvényedhez,
Mellyről naponkint örömet beszéllek,
Mert ez nékem víg örömet szerez,
Te parancsolatid bölcsebbé tésznek
Engemet minden ellenségimnél,
Mert örökké tőlem nem távoznak el.

50

Tudósb vagyok én tanítóimnál,
Azmellyeket nagy bölcseknek tart minden,
Mert bizonságod elmémben megáll,
Még az véneknél is bölcsebb vagyok én,
Mert törvényed szemem előtt tartom,
És elmémet attól el nem fordítom.

51

Minden hamis utat elkerülök,
Hogy lábam ne járjon gonosz ösvényen,
Ígéd megtartásának örülök,
Ítéletedet tekintem szüntelen,
Azoktól soha el nem távozom,
Kik által én tetőled tanítatom.

52

Az te beszéded édes és drága,
Még az méznél is édesb az én számban,
Kimondhatatlan gyönyörű volta,
Ígédben van bölcseségem fondálván,
Bölcseségemet abban keresöm,
Az hamisságnak ösvényét gyűlölöm.

Nun. 14.

53

Óránkint fáklyám nékem szent ígéd,
Melly világot tart nékem utaimban,
Hogy egyenessen járjam ösvényed,
Azmellyen én járhatok bátorságban,
Megesküszöm néked és megállom,
Hogy igazságodnak jussát megtartom.

54

Fölötte igen megnyomorodtam,
Enyhíts meg, és végy föl engem ismétlen,
Azmint nékem megígérted, Uram,
Az áldozat, kit szájam néked teszen,
Kérlek, legyen kedves tenálad,
És ítéletedet tudtomra adjad.

55

Halálos veszélben forog lelkem,
Úgyhogy markomban hordozom életemet,
Szent törvényedet mégsem felejttem,
Az hitlenek, kik gyalázzák nevedet,
Tört vetnek nékem mindenütt széllal,
Szent szerzésedtől mégsem távozom el.

56

Bizonságot örökül bírom,
És azokat tartom drága kincsemnek,
Azokban lesz minden vigasságom.
Szívemet hajtom az te törvényednek
Megtartására minden időben,
És azokat megőrzöm mindvégiglen.

Szamech. 15.

57

Ösztönössen gyűlölöm azokat,
Azkik mindenkor csak gonoszt gondolnak,
De szeretem parancsolatidat,
És csak tégedet tartlak ótalmomnak,
Ígéretedben van reménségem,
Az te szent igéd megvigasztal engem.

58

Gonosztévők, menjete el tőlem,
Mert én azt mind meg akarom tartani,
Azmit az Isten parancsol nékem,
Ígéd szerint siess engem táplálni,
Hogy élhessek, segíts meg, Úr Isten,
Ne szégyenüljek meg reménségemben.

59

Légy gyámolom, adj jó egészséget,
Úgy leszen énnékem kedves törvényed,
Abban keresem én örömömet,
Az ollyakat te mind ez földhöz vered,
Kik elhajlanak igazságodtúl,
És minden dolgokban járnak álnokúl.

60

Gonoszokat te elvetsz ez földről,
Mint az salakot vagy ércnek szemetét,
Bizonságodat szeretem szívből,
Szívem félelmében előtted reszket,
Testem elepedt nagy rettegésben,
Az te kemény ítéletedre nézvén.

Ain. 16.

61

Pörpatvar nincsen nékem kedvemben,
Igaz ítéletet tészek mindennek,
Ne adj azért azoknak kezekben,
Azkik engemet szüntelen kergetnek,
Szolgádat minden jóra vezérljed,
És az kevélyek ellen védelmezzed.

62

Az én szemeim elfogyatkoztak,
Úgy nézik és várják segedelmedet,
Igédnek igazságát ohajtják,
Ne késsél, Uram, segíts meg engemet,
Szegény szolgálóddal tégy kegyelmessen,
Taníts igédre, oktass törvényedben.

63

Szolgád vagyok, adj értelmet nékem,
Hogy érthessem az te bizonságodat
És jó értelmében gyönyörködjem,
Ideje, Uram, hogy láttasd dolgodat,
Mert nincs már helye az igazságnak,
Az te törvényid mind hátra hagyatnak.

64

Azért az te parancsolatidat
Az tiszta arannál inkább szeretem,
Mindennél följobb tartom azokat,
Életemet azok szerint rendelem,
Mert igaznak tartom mindenképpen,
Az hamis ösvént gyűlölöm erőssen.

Pe. 17.

65

Rakvák bizonságid nagy csudákkal,
Hogy azért megtarthassam én szivemben,
Azon igyekezem buzgósággal,
Az te igéd, ha kik veszik eszekben,
Setét szíveket megvilágosít,
Együgyőeket bölcseségre tanít.

66

Fölfohászokodom gyakran én számmal,
Mert én azt nagy szívem szerint kívánom,
Hogy törvényedet értsem bizonynal
Tekénts reám, színedet engedd látnom,
Irgalmazz nékem, lám nagy jókedved
Azokhoz, azkik szeretik szent neved.

67

Szent igédben vezérljed utamat,
És őrizz meg engem az hamisságtúl,
Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat,
Ments meg az népnek nyomorgatásátúl,
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
És parancsolatidat megőrizzem.

68

Világosítsd orcádat szolgádon,
És taníts meg, hogy én jól meggondoljam,
Szerzésed engem mire tanítson,
Könnyhullatásom szememből kifolyam,
Mint az patak, azért, hogy az népek
Böcsületet nem tésznek törvényednek.

Cade. 18.

69

Somma szerint, Uram, te igaz vagy
Mindennémű te cselekedetedben,
Ítéletednek igazsága nagy,
Igazságodat vehetik eszekben,
Bizonságidat azkik megnézik,
Ez parancsolatidat megőrzik.

70

Megöl az bú nagy indulatomban,
Midőn tekéntem az te szent igédet,
Hogy az ellenség csúfolja bátran,
És elfelejti minden beszédidet,
Az te szent igéd igen szép tiszta,
Szolgád azért szereti és megtartja.

71

Én kicsin és megvettetött vagyok,
De mégsem felejttem el törvényedet,
Sőt mindenütt arra gondot tartok,
Szent igazságidnak nem látják végét,
Mert ők mindörökké megmaradnak,
Törvényed törvénye az igazságnak.

72

Én kergettetem, vagyok énségben,
De nem gondolván semmi nyavalyámmal,
Gyönyörködöm az te törvényedben,
Az te igazságod örökké megáll,
Mellyet nékem jelents meg kegyessen,
És bátorságos leszek életemben.

Kof. 19.

73

Teljes szívből hozzád esedezem,
Uram, hallgass meg engem kegyelmessen,
Hogy rendelésedet megőrizzem,
Kérlek, szabadíts meg engem, Úr Isten,
És legottan igyekezem azon,
Hogy bizonságid megtartsam jó módon.

74

Gyakorta reggel virradta előtt,
Tehozzád könyörgésemben kiáltok,
Igédben vetvén reménségemöt
Előbb, hogynem elmennek az virrasztók,
Az én szemeim vigyáznak, néznek,
És az te szent igédről elmélkednek.

75

Kegyességedért halld meg beszédem,
Tartsd meg életemet igazságodból,
Hadd vidámóljon meg az én szívem,
Mert az sok hitetlen nép reám tódól,
És engem szertelen sanyargatnak,
De az te törvényedtől távol vadnak.

76

De te énhozzám, Uram, közel vagy,
És benned bízom én minden időben,
Szent törvényednek igazsága nagy,
Bizonságid fundáltattak ekképpen,
Hogy örökké megmaradnak, tudom,
És jól értem, azért nyilván kimondom.

Res. 20.

77

Vedd eszedben én nagy ínségemet,
És én nyavalyáimból szabadíts meg,
Mert nem felejttem el törvényedet,
Fogadd föl ügyemet, és védelmezz meg,
Megtékintvén szent ígéretedet,
Az halál ellen tartsd meg életemet.

78

Az gonoszoktól (minden meghiggye)
Segédség és idvösség távol vagyon,
Mert ők nem néznek szent szerzésidre.
Szent irgalmasságod nagy mindenkoron,
Uram, tarts meg engemet, hogy éljek
Igazsága szerint ítéletednek.

79

Bizonságidat én nem hagyom el,
Noha énreám nagy sok népek törnek,
Kik gyűlölnék, és kergetnek széllel,
Óh, melly sérelmes ez az én szívemnek,
Hogy ellenségi az igazságnak
Az te igéddel semmit nem gondolnak.

80

Parancsolatidat én szeretem,
És soha el nem távozom azoktól.
Kegyessedből tartsd meg életem.
Te igaz beszéded mindent fellyölmúl,
Szent ítéleti igazságodnak
Mostan és mindörökké megmaradnak.

Sin. 21.

81

Úznek, kergetnek az fejedelmek,
Noha semmit senkinek nem vétöttem,
Szent ígédttől szívemben rettegek.
De ígéretedben örvendez lelkem,
Mint azki talál nagy gazdag prédát,
Avagy mint azki nyér sok drága marhát.

82

Az hazugságot igen gyűlölöm,
Semmit ez földön inkább nem utálok,
De az te törvényedet szeretöm.
Igazságodon olly igen vigadok,
És meggondolván ítéletedet,
Naponkint hétszer dicsérlek tégedet.

83

Nagy békeségek vagyon azoknak,
Azkik szeretik az te törvényedet,
Semmi veszélben ők nem akadnak.
Várom, Uram, az te idvösségedet,
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy cselekedjem parancsolatidat.

84

Bizonságidra gondot tart lelkem,
Mert én olly igen szeretem azokat,
És én csak azokban gyönyörködöm,
Bizonságidban gyakorlom magamat.
Előtted vagyon minden életem,
Nincsen elröjtve tőled én ösvényem.

Thau. 22.

85

Zöngő kiáltásom jusson hozzád
És igazságodat adjad értenem,
Azmint szent igédben fölfogadtad.
Jusson elődbe én esedezésem,
Szabadíts meg minden ínségemből,
Az te régen tölt szent ígéretedből.

86

Ha én megtanólok szerzésedet,
Az én ajakimmal dicsérlek téged,
Nyelvem hirdeti te szent igédet,
Mert minden törvényed és ígéreted
Merő hívség és tiszta igazság,
Kiben nem találhatik semmi hívság.

87

Ments meg, Uram, engem kezeiddel,
És légy erős segedelmem énnékem.
Mert törvényedet szeretem szívvel,
Idvözítésedet várom, Istenem,
Kiben vetöttem reménségemet,
Mert igen kedvelem szent törvényedet.

88

Éltét csak azért kívánja lelkem,
Hogy ő tégedet, Uram, dicsérhessen,
Ítéleted legyen segítségem:
Mint egy elveszött juh, úgy búdosom én.
Uram, keress meg engem, szolgádat,
S' nem felejtem el parancsolatidat.

CXX. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az ő rágalmazói ellen.

1

Én az Úr Istenhez kiálték,
Mikoron nagy ínségben valék,
És bé nem dugá az ő fülét.
Uram, hallgasd meg kérésemet.
Az népeknek hazug szájoktúl,
Hamis nyelvek gyalázatjátúl,
Életemet ez veszéltől
Tartsd meg kegyelmességedből.

2

Vajjon az te csélcsapó nyelved
Micsoda hasznot ád tenéked?
De minemő jó dolgot tehet,
Hazudozásával mit nyerhet?
Szintin mint az nyíl az kézívben,
Kit az vitéz megvony kezében,
Azmelly éget oly sebessen,
Mint tűz az fenyőtövisben.

3

Óh, melly igen nehéz énnékem,
Ez itt lakásom és életem,
Az mesekiták sátorában,
Az kédariták hajlékában.
Én ezen oly igen kesergek,
Hogy kik békeséget gyűlönek,
Azoknál kell soká laknom,
Kik között nagy én bánatom.

4

Én mind csak békeséget szóltam,
Háborgástúl magamat óttam,
De ez nem tetszik őnékiek,
Csak had és harc kell ő kedveknek.

CXXI. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az Istennek őrzéséről és ótalmáról.

1

Szemem az hegyekre vetem,
Mert fellyül van nékem
Minden segedelmem,
Isten az én reménségem,
Ki az eget formálta
És ez földet alkotta.

2

Lábad botlani nem hagyja,
És azki rád vigyáz,
Nem szunnyadozik az,
Izráelt hozzá fogadja,
Mert az nem aluszik el,
De rájok gondot visel.

3

Az Úr téged megőrizzen,
Kezét rád terjesztvén
Árnyékkal befedjen,
Hogy az nap ő hévségében,
Néked ne ártson éjjel
Az hold az ő fényével.

4

Az Úr őrizze örökké
Lelkedet esettől,
Mentse meg veszéltől.
Az Úr híven megőrizze
Az te kimenésedet
És te bėjövésedet.

CXXII. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az isteni szolgálatról és az világi gubernálásról.

1

Örülök az én szívemben,
Ez kívánatos hírt hallván,
Hogy mi bémegyünk ezután
Az Isten lakóhelyében,
Jeruzsálem, kapuidban
Mi lábainkkal megállván,
Az Jeruzsálem jól megépült,
Sok ékes épületekkel,
Holott szép polgári rendvel
Mindenféle nemzet egyben gyűlt.

2

Az Úrnak minden nemzete,
Mint meghatta Izráelnek,
Gyűljenek Jeruzsálembe,
És ott az Istent dicsérik:
Az székek ott tétetnek fel,
Kiken Dávid háza ítél,
És ott az igazság lakozik,
Kérjetek jót ez városnak,
Békeség légyen azoknak,
Kik ez várost tisztán szeretik.

3

Légyen te kőfalaidban
Csendesség és jó békeség,
Az község közt egyenesség,
Jó szerencse házaidban.
Az én atyám fiaiért
És ott lakó feleimért
Adjon Isten jó békeséget.
Szentségiért én ez helynek,
Melly szerzetött az Istennek,
Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése az Izráel népének az megszabadításért.

1

Tehozzád szemeimet, Úr Isten,
Emelem az égben,
Mint szolgának szemei nyitva vadnak,
És az Úrra vigyáznak.
Mint szolgálóleány ő asszonyára
Tekint minden órába:
Úgy néznek szemeink az Istenre
És az ő kegyelmére.

2

Kegyelmezz, Uram, kegyelmezz nekünk,
Mert nincs böcsületünk,
Minden olly szertelenül gyaláz minket,
Kinél föllyebb nem lehet:
Kevély népek minket szörnyen nevetnek,
Rajtunk csúfságot űznek,
Negédes szókkal úgy nevetteünk,
Kikvel eltölt lelkünk.

CXXIV. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadás az megszabadításért.

1

Az Izráel ezt nyilván mondhatja:
Ha az Isten nem lött volna velünk,
Ha ő nem lesz vala segítségünk,
Midőn az embereknek soksága
Kegyetlenül támada ellenünk,

2

Elnyelnek vala ők elevenen,
Úgy reánk gerjedt vala haragjok,
Minket teljességgel az nagy habok
Vízzel elburítnak vala szörnyen,
Ránk omlanak vala nagy patakok.

3

Az nagy árvíz reánk rohan vala
És elnyeli vala életünket,
Dicséret Istennek, hogy ő minket
Az ő fogoktól megszabadíta,
Hogy ők meg ne ennének bennünket.

4

Miképpen elszalad az madárka
Az madarász töriből, akképpen
Megszabadulánk az tört elszegvén,
Mert életünknek az Úr ótalma,
Ki mennyet, földet teremté bölcsen.

CXXV. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az Istennek ótalmáról.

1

Az kik bíznak az Úr Istenben
Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el
Semminémű veszedelemben:
Mint az Sion hegye, megállnak,
Nem ingadoznak.

2

És mint az nagy Jeruzsálemet
Hegyek körülvöltték,
És nagy keretések,
Akképpen Isten az ő népét
És ő híveit körülvésvézi
És megőrizi.

3

Mert az övéit ő nem hagyja
Az hamis kezében
És semmi ínségben,
Hogy ki-ki ő magát megójjja,
Hogy az hitlen népekkel egybe
Né essék bűnbe.

4

Jelen vagyon az jószívőkkel,
De az hitleneket
És ő ösvényeket
Elhagyja az gonosztévőkkel,
De Izráelnek békeséget
Ad csendességet.

CXXVI. ZSOLTÁR

T. B.

Háláadás az babilóniai fogságból való megszabadulásért.

1

Mikor az Siont az Isten
Fogságból kihozá híven,
Úgy mentünk, mint egy álomban,
Víg nevetség volt szájunkban.
Dicsekedtünk az mi nyelvünkkel,
És éneklettünk nagy örömmel,
Az pogány közt minden mondta:
Ez nyilván az Isten dolga.

2

Az Úr mutatá hatalmát,
Mivélünk tőn nagy csudákat,
Azért őt dicsérjük itten,
Örvendezzünk szíveinkben.
Hozd ki, Úr Isten, az többit is,
Vesd végét ő fogságoknak is,
Mint az erős zúgó széllal,
Mind ez föld megszárad széjjel.

3

Azkik nagy könnyhullatással,
Búzát vetnek nagy bánattal,
Aratáskor azok széllal
Aratnak nagy víg örömmel.
Sírva mennek ki az vetésre,
Az magot hintik keseregve,
De az jó kévéket osztán
Béhordják nagy vigasságban.

CXXVII. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az házi állapotáról és községi gondviselésről.

1

Hogyha ember házat épét
Isten segedelme nélkül,
Ott az munka hiában kel,
Ha Isten nem őrzi népét,
És az várost meg nem ójja,
Az őrzőknek semmi haszna.

2

Hijában keltek föl reggel,
Nagy későn fekünni menyén,
Alég esztek az kenyérben,
Kit kerestek verétekkal,
Holott kit az Isten szeret,
Annak könnyen ád eleget.

3

Azkinek gyermeki vadnak,
Szép ajándékkal láttatik,
Melly az Istentől adatik:
Kedves áldása az Úrnak,
Azki láthatja magzatit,
Önnön méhének gyümölcsit.

4

Óh, melly drága adományok!
Hogy ez illy apró gyermekek
Ékessen fölnevekednek:
És ők szintén ollyaténok,
Mint az nyilak az kézívben
Az erős vitéz keziben.

5

Nyilván bódognak mondatik,
Ki bővülkedik azokkal,
Rakva ő tegze nyilakkal:
Szégyen őrajtok nem esik,
Ha ellenség az kapuban,
Béidézi vádolásban.

CXXVIII. ZSOLTÁR

C. M.

Tanúság az isteni félelemről.

1

Bódog az ember nyilván,
Ki az Istent féli,
Ő utában járván,
Ösvényit kedveli,
Mert magadat táplárod
Kezed munkájával,
Isten megáldja dolgod,
Lát jó állapattal.

2

Feleséged házában
Mint az szőlővessző,
Gyümölcsöt szépet hozván,
Ha eljő az idő.
Meglátod gyermekidöt
Te asztalod körül,
Renddel, mint olajvesszőt,
Kikben szíved örül.

3

Ez igen szép ajándék,
Kít az Isten enged
Az őbenne hívőknek,
Azkiket ő szeret:
Ő megáldja éltedet
Az Sion hegyéről,
Sok jóval lát tégedet
Az Jeruzsálemből.

4

És végre te meglátod
Fiadnak fiait,
Izráelnek csudálad
Nagy szép békeségit.

CXXIX. ZSOLTÁR

T. B.

Dicséreti az Istennek az megszabadításért.

1

Én ifjúságomtúl fogva engem
Sanyargattak, mondhatja az Izráel,
Régtől fogva sok bút töttek nékem,
Mégsem fogyathattak el teljességgel.

2

Keresztül, széjjel az én hátamat
Megszántották és megszággatták szörnyen,
Vontanak rajtam nagy barázdákat,
Úgyhogy testemben semmi ép tag nincsen.

3

De az igazságnak jó Istene
Elszággatá az ellenség kötelét,
Kik irégykednek Sion hegyére,
Nagy szégyenség térítse hátra őket.

4

Mint az hitván fű, olyak legyenek,
Azmelly szokott nőni az eszterhákon,
Elasz, minekelőtte kinyőnék,
Azkiben nincsen sohol semmi haszon.

5

Kin az arató nem talál annyét,
Hogy egy marokkal valót arathatna,
Nemhogy köthetne valami kévét,
Azkit ember ölében szoríthatna.

6

És azok elmennek, ne mondják,
Az kegyes Isten áldjon meg titeket,
Aratástok legyenek szaporák,
Az Úr nevében áldunk benneteket.

CXXX. ZSOLTÁR

C. M.

Könyörgés az bűnnek megbocsánatjáért.

1

Tehozzád teljes szívből
Kíáltok szüntelen
Ez siralmas mélységből,
Hallgass meg, Úr Isten,
Nyisd meg te füleidet,
Midőn téged hívlak,
Tekintsd meg én igyemet,
Mert régen óhajtlak.

2

Ha, Uram, bűnünk szerint
Minket büntetnél meg,
Uram, ez világ szerint
Ki állhatna úgy meg?
De az te irgalmad nagy
Az téged féltőken,
És te engedelmes vagy,
Hogy dicsérjen minden.

3

Énnékem reménségem
Vagyon csak Istenben,
És bízok az én szívem
Ő szent igéjében:
Én lelkeim erős hittel
Az Urat óhajtja,
Mint az verrasztó éjjel
Az virradtát várja.

4

Izráel, az Istenben
Vesd reménségedet,
Mert szent irgalma bőven
Nagy messze kiterjedt,
Ő segítő mindenben:
Hívein könyöröl,
Az Izráelt kegyessen
Kimentti bűniből.

CXXXI. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az alázatosságról.

1

Uram, nem űz nagyra szívem,
Szemem nem hányom magassan,
Nem léledzem oly dolgokban,
Kik fölüülhaladnak engem.

2

Ha ki nem vertem szívemből
Mindennemő kevélységet,
Mint midőn az kisgyermeket
Elfogják anyja tejétől:

3

Hogyha olyanná nem löttem,
Mint az együgyő kisgyermek,
Kit az csecs mellől elvesznek,
Bár ne kegyelmezz meg nékem.

4

Izráel, az Úr Istenben
Vessed minden reménséged,
Megtartódnak őtet higgyed,
Mostan és minden időben.

CXXXII. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgés az Istennek jelenléteért
az jeruzsálemi isteni szolgálatban
és községi igazgatásban.*

1

Emlékezzél meg, Úr Isten,
Dávidról és ínségéről,
Ki néked megesküdt szívből,
És fogadást tölt hűségben
Az Úrnak, kit Jákob tisztól.

2

Ezt (úgymond) én fölfogadom,
Hogy bé nem megyek házamban,
Sem le nem fekszem ágyamban,
Szemeimet bé sem hunyom,
Minden álmom hátrahagyván:

3

Nyugalمام addig nem leszen,
Míglen helyet nem keresek
Az Jákob nagy Istenének,
Holott sátort szerzek szépen,
Hol dicsősége lakozzék.

4

Imé, ezt nyilván hallottuk,
Hogy az Efratához néked
Kiváltképpen vagyon kedved,
Az helyet mi megtaláltuk
Az mezőn az erdő mellett.

5

Mi fölme gyünk ez szent helyre
És te zsámolyszéked előtt
Mehajjtuk az mi térdünköt,
Uram, kelj fel, jöjj el ide,
Erőd ládájával egyött.

6

Igazságnak ruháiban
Papjaid fölöltözzenek,
Engedj örömet szentidnek,
Kenőttidet tartsd meg bátran,
Az Dávid néked kellessék.

7

Az Dávidnak az Úr Isten
Megesküdt mint szolgájának,
És ő bizvást hihet annak:
Ím, az te nemzetedből én
Székedre királt állatok.

* * *

8

És osztán az te gyermekid
Megtartják én kötésemet
És bizonságtételimet,
És örökké az te széked
Megülik mint örökjöket.

9

Mert az Siont az Úr Isten
Választá lakóhelyének,
Mondván, ez hely kell kedvemnek,
Itt lakom minden időben,
Ez helye csendességemnek.

10

Én őket megelégitem,
Kenyért adok az szegénnek,
Ruhájában idvösségnek
Papjait fölöltöztetem,
Örömök lesz az híveknek.

11

Fölnevelem én egy szarvát
Az én szolgámnak, Dávidnak,
Kit én fölkentem magamnak,
Fölkészítöttem lámpását,
Hogy lássa világát annak.

12

De viszont ő ellenségét
Öltöztetem nagy szégyenben,
Midőn az koronát fején
Meglátják és dicsőségét,
Hogy megvirágzik ékessen.

CXXXIII. ZSOLTÁR

T. B.

Tanúság az egyenességről és békeséges egyezségről.

1

Imé, mely jó és mely nagy gyönyörűség
Az atyafiak közt az egyenesség!
Ha békével együtt laknak!
Mint az balzsamolaj, ők olyanok,
Azmelly jószagú és igen kedves,
Kitől Áron feje nedves.

2

Mikor fejről szélel alácsurdol,
Szakállán szép illatosan aláfol,
Végre ő szép köntösire,
És mint az harmat az Hermon hegyre
És az szent Sionra leszáll szépen,
Az földet meghinti bőven.

3

Mert az Úr megáldja az illyeneket,
És őnékiek ad hosszú életet
Kinek határa nem leszen.

CXXXIV. ZSOLTÁR

T. B.

Intése az papoknak, hogy tisztekben híven eljárjanak.

1

Úrnak szolgálai, mindnyájan
Áldjátok az Urat vígan,
Kik az ő házában éjjel
Vigyázzván vattok hívséggel.

2

Fölemelvén kezeteiket
Dicsérjétek Istenteket,
Szívből néki hálát adván,
Őt áldjátok minduntalan.

3

Megáldjon téged az Isten
Az Sionról kegyelmessen,
Ki teremtette az eget,
Az földet és mindeneket.

CXXXV. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az isteni dicséretre.

1

Áldjátok az Úr nevét,
Azkik néki szolgáltok,
Magasztaljátok őtet,
Kik hív szolgái vattok,
Kik állatok házában,
És jártok tornáciban!

2

Dicsérjétek, mert jó ő,
Áldjátok ő szent nevét,
Mert ő igen jókedvő,
Jákobot mint ő népét,
Izráelt elválasztá,
Örökévé foglalá.

3

Mert tudom, hogy ez Isten
Erősb más isteneknél,
Hatalma nagy mindenben:
Isteni beszédével
Azmit akar az égen,
Megtészi földön, vízen.

4

Ki ez világ végéről
Támaszt terhes fölhetőket,
Az földet hinti fellyől,
Midőn bocsát essőket,
Szeleit rejtekhelyből
Kiküldi erejéből.

5

Az elsőszülötteket
Megöle Egyiptomban,
Mind barmot és mind népet,
Nagy csudákat mutatván,
Kin álmétkodott minden
Az Egyiptom földében.

6

Népestől az fárahot
Sok nemzetet elveszte,
Sok erős királyokat,
Amori Szihont veszté,
És az básáni Ogot,
Az Kánaán országot.

7

Ez földet Izráelnek
Adá mint ő népének,
Hogy örökségek lenne
Nékiek mindörökké.
Uram, az te irgalmad
Mindörökké megmarad.

* * *

8

Megáll örökké neved
És szent emlékezeted,
Népedet hatalmadban
Ítéled igazságban,
Szolgáinak az Isten
Megkegyelmez kegyessen.

9

Az pogányok bálványi
Ezüstből és aranyból
Kézzel szoktak öntetni,
Csak semmik bár, nézd meg jól,
Szájokkal ők nem szólnak,
Ő szemekkel nem látnak.

10

Nem hallanak fülökkel,
Az ő szájok nem lehel,
Azokhoz mind hasonlók
Az ilyen képformálók,
És kiknek reménségek
Efféle bálványképek.

11

Az Urat no dicsérjed,
Izrael házanépe,
Áldjad és dicsőítsed
Áronnak nemzetsége,
Nemzeti az Lévinek
Az Urat dicsérvétek.

12

Kik az Urat félitek,
Szent nevét dicsérvétek,
Az Sionról áldjátok
És őt magasztaljátok,
Az ő lakóhelyében,
Az szent Jeruzsálemben.

CXXXVI. ZSOLTÁR

T. B.

*Intés az Isten dicséretire,
az ő kijelentett dicsőségeért és jótéteményiért.*

1

Dicsérjétek az Urat,
Mert ő jókedvet mutat,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

2

Áldjátok Istenteket,
Isteneknek Istenét,
Mert az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

3

Dicsérje őtet minden,
Mert nagy csudákat tészén,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

4

Minden őt magasztalja,
Mert ő Uraknak Ura,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

5

Ki az mennyet teremté
És bölcsen ékesíté,
Mert az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

6

Azki az széles földet
Szerzette az víz fölett,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké,

7

Ki nagy szép lámpásokat
Fönn az égen alkotott,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

8

Nappali vezérlését
Teremtötte az napfént,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

9

Holdot, csillagsereget
Az északára szerzett,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

10

Ki elsőszülötteket
Egyiptomban elvesztett,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

11

És az Izráelt végre
Innét más helyre vitte,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

12

Az ő nagy erejével
Azt téve jobb kezével,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

13

Az Vörös-tengert menten
Kettéválasztá könnyen,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

14

Általvezeté hiven
Izráelt az tengeren,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

15

Fáraót az tengerben
Veszté népével egyben,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

* * *

16

Népét vezérlé híven
Az szörnyű kietlenben,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

17

Az királyokat szélllel
Megrontá kezeivel,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

18

Erős fejedelmeket
Ő megölt és elvesztett
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

19

Az Amornak földébe
Szihon királt elveszté,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

20

Az Og királt Básánban
Megölé hatalmában,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

21

És földöket ezeknek
Adá az ő népének,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

22

Hogy Izráel népének
Ott lenne örökségek,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

23

Megemlékőzék rólunk
Látván nyomorúságunk,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

24

Megmenté jókedvéből
Ellenségünk kezéből,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

25

Ez földön minden testet
Táplál és bőven éltet,
És az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

26

Áldjátok az Úr Istent
Minden népek naponként,
Mert az ő kegyessége
Megmarad mindörökké.

CXXXVII. ZSOLTÁR

C. M.

Panassza a lévítáknak az babilóniai fogságban.

1

Hogy az babiloni vizeknél ültünk,
Ott mi nagy siralomban kesergettünk;
Az szent Sionról megemlékezvén,
Kinél gyönyörűsegesb hely nincsen.
Az nagy bűnnek és bánatnak miatta,
Hegedűnket függesztettük fűzfákra.

2

Azkik minket fogva tartottak, kértek,
Hogy valamit hegedülnénk nékiek,
És mondanánk sioni éneket,
Felevén mondtuk: Miképpen lehet?
Hogy dicsérhetnénk az Úr Istent vígan
Énekelvén ez idegen országban.

3

Imé, néked én azt nyilván felelem,
Hogy hegedülésemet elfelejtem
Előbb, hogynem az Jeruzsálemet,
Míg ez fogságban tartnak engemet,
Bár ínyemhez ragadjon az én nyelvem,
Ha Jeruzsálemre nem ohajt szívem.

4

Az Edóm fiairól emlékezzél,
És nékiek, Uram, azt ne engedd el,
Azmit ők akkoron kiáltottak,
Midőn Jeruzsálemet rontották;
Fosszad, fosszad Jeruzsálemnek népét,
Földre lerontsád minden épületét!

5

Te, Babilonnak leánya, meghiggyed,
Hogy végre porhamuvá kell lenned,
Bódog az, ki tenéked ez dolgot
Mégfizeti ez méltatlanságot,
Ki öledből gyermekidet kirántja
És az erős kősziklához paskolja.

CXXXVIII. ZSOLTÁR

C. M.

Háláadása Dávidnak.

1

Dicsér téged teljes szívem,
Én Istenem,
Hirdetem neved,
Dicsérlek Istenek előtt
Én tégedöt,
Mert azt érdemled.
És az te szent Egyházadban
Imádkozván
Neved tisztelem,
Áldásodra én kész vagyok,
Hálát adok
Neked, Istenem.

2

Öregbül nagy dicsőséged
Mert megtészed,
Azmit megmondasz,
Ha könyörgök ínségemben,
Engem menten
Meggzabadítasz,
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok,
Uram, dicsérnek.
Mert szent igéd igazságát,
Tiszta voltát
Eszekben vették.

3

Ez Urat, ki fölségessen
Csudát téssen,
Fölmagasztalják
Mondván: Nagy az ő ereje,
Dicsősége,
És azért áldják,
Mert noha ül nagy magassan,
De lát nyilván
Alatt valókat,
Magas dolgokat is könnyen
Lát élessen
Mind fönn s mind alatt.

4

Mindennemű szükségemben,
Ínségemben
Megerősítesz,
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnék,
Engem megmentesz.
Azmit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez
Megyen mindenütt.
Jókedved megáll. Ne hadd el,
Sőt végezd el
Kezed munkájit.

CXXXIX. ZSOLTÁR

T. B.

Dávidnak protestálása, azaz ártatlanságának állhatatos vallása és állatása az ő rágalmazói ellen.

1

Uram, te megvizsgálász engem,
Megesmersz mindent énbennem,
Vagy állok, ülök vagy megyek,
Mind tudod, azmit mívelek,
Valamit gondolok szívemben,
Te azt mind jól érted messzűnően.

2

Vagy járok-kelek, vagy fekszem,
Te mindenütt vagy környűlem,
Jól látod minden utamat,
Érted minden dolgaimat,
Egy szó sem jó az én nyelvemre,
Kit előbb nem tudtál volna te.

3

Köröskörnyül rajtam minden
Tőled vagyon teremtetvén,
Reám bocsátod kezedet.
Föllyülmúlja értelmemet,
Bölcsességedet nem foghatom,
Dolgaidon csak álmélgodom.

4

Lelked előtt hová mennék,
Holott elröjtve lehetnék?
Előtted hová szaladjak?
Égbe menjek? ott talállak,
Ha ágyamat vetném pokolban:
Ott látnálak téged legottan.

5

Ha az hajnal szárnyát venném,
És az égre emelkedném,
És elröpülnék nagy messze,
Az külső tenger szélire,
Ott is meglölnél, Uram, engem,
Kezedet el nem kerölhetném.

6

Mondék, talám setéséggel
Bétakaródzhatom éjjel,
Az sem lenne használatos,
Mert még az éj is világos,
Ki környülem annyira fénlík,
Hogy nékem fényes napnak látszik.

7

Te alkottad veséimet,
Midőn formálál engemet,
Az én anyámnak méhében,
Bétakarítottál szépen,
Azért áldlak minden időben,
Hogy teremtettél csudaképpen.

8

Dolgaid csudálatossok,
Kiket ha én meggondolok,
Meg kell azt nékem vallanom,
Tudtodra volt minden csontom,
Midőn engemet csudaképpen
Az föld alá dugtál rőjtekbén.

9

Nálad esméretes voltam
Előbb, hogynem formáltattam,
Hogy még nem voltam, esmertél,
Én tagaimra szemléltél,
Kik könyvedben voltak fölírván,
Midőn még nem voltak formálván.

10

Melly drágák az te tanácsid,
Ha megnézem gondolatid,
Számptalan soknak találom,
Ha kimondani akarom.
Többnek lelem én az fővennél,
Melly sok az tengerparton széllél.

11

Én elmélkedem azokról,
Ha fölserkenek álmomból,
Vajha egykor ezt mívelnéd,
Az hitleneket megölnéd?
És mind, azkik vért szomjúhozna,
Éntőlem messze távoznának!

12

Azokról szólok, Úr Isten,
Kik téged gyaláznak szörnyen,
Nagy ellenséged tenéked
És föltámadnak ellened,
Nemde nem gyűlölöm-é őket,
Azkik boszontják fölségedet?

13

Gyűlölöm őket szívemben
Seregekvel egyetemben,
Mint szinte ellenségimet,
Vizsgáld meg, Uram, szívemet,
Próbáld meg engemet, és lássad,
Szívemnek mivoltát hogy tudjad.

14

Vizsgáld meg és próbáld jól meg,
Szívemet valóban nézd meg,
És lásd meg, minemű vagyok,
Ha gonosz ösvényen járok,
És ha olyannak találasz engem
Mint egyebekkel, úgy tégy vélem.

CXL. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Szabadíts meg engem, Úr Isten,
Az gonosz csalárd embertől,
Őrizz erőszaktevők ellen,
Ments meg az vakmerő néptől.

2

Kik csak hamisságot gondolnak
Mindenkor az ő szívökben,
És hogy hadakat indítsanak,
Azon vadnak mindenképpen.

3

Élesben fenik ő nyelveket
Az kígyónak fulánkjánál,
Mint áspiskígyó egyebeket
Megsértnek mérges ajkokval.

4

Ments meg az gonoszok kezéből,
Azkik erőszakot tésznek,
És igyekeznek szüntelenől,
Hogy engemet megejtsenek.

5

Az kevélyek tört vetnek nékem,
És mindenütt hálót hánnak,
Kötéllel megvonsszák ösvényem,
Hogy engem megszorítsanak.

6

Én pedig mondék: Óh, Úr Isten,
Te vagy én erős Istenem!
Beszédem vegyed füleidben,
Hallgasd meg esedezésem.

7

Uram, te vagy én segítségem
Mindennemű ínségemben,
Azért védelmezd meg én fejem
Az hadakozó időben.

8

Ne engedd az hitetleneknek,
Hogy elővigyék dolgokat,
Hogy inkább ne kevéldjenek
Rontsd meg gonosz szándékokat.

9

Énreám töröknek fejeket
Vonjad méltó büntetésre,
Ő hamis igyekezeteket
Fordítsd az önnön fejekre.

10

Szálljon reájok lángozó szén,
Tűzzel megemésztessenek,
Rekkenjenek az földbe szörnyen,
Többé föl se kelhessenek.

11

Az hamis ember ő nyelvével
Ne legyen nyomos ez földön,
Az önnön vakmerőségével
Akadjon szörnyű veszélben.

12

Tudom, hogy Isten az szegénnek
Ügyét fölfogja kegyessen,
Megkegyelmez az erőtlennek,
Igazságát kijelentvén.

13

Az igazak nagy dicsőséggel
Dicsérik te szent nevedöt.
És örökké jó reménységgel
Megmaradnak színed előtt.

CXLI. ZSOLTÁR

T. B.

*Könyörgése Dávidnak az Isten vezérléséért
és megszabadításáért.*

1

Tehozzád kiáltok, Úr Isten,
Siess énhozzám, ne késsél,
Mert téged óhajtlak szívvel,
Azért hallgass meg kegyelmessen.

2

Könyörgésem elődbe menjen,
Mint jó illat füstölgése,
Kezeim fölemelése
Estveli áldozatul legyen.

3

Őrizettel tartsd meg én szájam,
Azmelly gondot tartson arra,
Závort szerezz ajakimra,
Hogy tőlök ne legyen nyavalyám.

4

Ne bocsásd szívemet gonoszra,
Hogy az hamissan élőkkel
Soha ne ereszkedjem el
Az ő nyájas kívánságokra.

5

Az hív ember megfeddjen engem,
És feddése kedves leszen,
Mint balzsamolaj fejemen,
Még verése sem árt énnékem.

6

Mert én elhiszem s' mondom nyilván,
Hogy még az hitetlenekért
Imádkozom mentségekért,
Nyavalyájokon szánakodván.

* * *

7

Midőn az ő fő-fő bírójok
Magas helyről lehányatnak,
És osztán eszökbe jutnak
Az én beszédim, kik nyájasok.

8

Mintha ki fát vág nagy erővel,
Az forgácsit szélelhintvén,
Az mi csontaink akképpen
Hevernek az sír mellett szélel.

9

Szemeim reád néznek, Uram,
Reménségem vagyon benned,
Lelkemet hát el ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodalمام.

10

Az törtől, kit nékem vetöttek,
És hálójoktól őrizz meg,
Az hamis népektől ments meg,
Azkik veszemre igyekeznek.

11

Ejtsd őket önne hálójokban,
Kit ők másnak készítettek,
Hogy én veszél nélkül legyek,
Mellöttök elmehessek bátran.

CXLII. ZSOLTÁR

T. B.

Könyörgése Dávidnak az megszabadításért.

1

Én az Úrhoz fölkiálték,
Kiáltván néki könyörgék,
Jelentvén én panaszimat,
Megbeszéllem nyavalyámat.

2

Ha szorongattatik lelkem,
Te utat mutatsz énnékem,
Módot találsz, azmelly által
Megszabadulok jó móddal.

3

Utamra tört mernek hánni,
Azmellyen én szoktam járni,
Tekintek széllal mellőlem,
De senki nem esmer engem.

4

Bézarlattak utak, ajtók,
Egyfelé sem szaladhatok,
És ez ilyen ínségemben
Senki nincsen, ki segítsen.

5

Tehozzád kiálték, Uram,
Mondván: te vagy bizodalمام,
És egyedül reménségem
Ez földön csak te vagy nékem.

6

Halld meg az én imádságom,
Mert igen sanyargattatom,
Ments meg ellenségim ellen,
Mert erősbek, hogynem mint én.

7

Vedd ki fogságból lelkemet,
Hogy dicsérjem szent nevedet,
Ha jól téssz velem, az hívek
Ottan engem környülvesznek.

CXLIII. ZSOLTÁR

C. M.

Dávidnak külömb-külobb könyörgése és kérése.

1

Hallgasd meg, Uram, kérésemet,
Vedd füledben könyörgésemet
Az te ígéreted szerint,
Hallgass meg és tarts meg engemet
Te szent igazságod szerint.

2

Szolgádat törvénben ne idézd,
Haragodat reám ne gerjeszd
Az én gonosz bűneimért,
Mert ez egész földet bár elnézd,
Nem találhatsz igaz embert.

3

Az ellenség kerget engemet,
Az földhöz verte életemet,
Helyezettött az setétben,
Setétségben engem elrejtett,
Mint az halottat az sírben.

4

Az én lelkem elkeseredett,
Sérelem miatt elepedett,
Azért, hogy elhagyál engem,
Csaknem elszántam életemet,
Úgy elkeseredett szívem.

5

Ez illyen nagy ínségim között,
Emléjtem az régi időköt,
Nézzén csuda dolgaidat,
Mellyeket kezted cselekedött,
Kikvel biztatom magamat.

6

Tehozzád, én Uram Istenem,
Nagy siralommal fölemelem
És kinyújtom kezeimet,
Tégedet úgy ohajt én lelkem,
Mint az száraz föld az vizet.

* * *

7

Ne késsél, hallgasd meg kérésem,
Mert elfogy bennem az én lelkem:
Színed tőlem el ne térjen,
Mert majd el-olyanná kell lennem,
Mint azok szállnak az sírben.

8

Kegyelmezz meg, Uram, énnékem,
Hallgass meg és őrizz meg engem,
Mert én csak tebenned bízom,
Utaidat adjad esmérnem,
Mert tehozzád kívánkozom.

9

Szabadíts meg ellenségimtől,
Kik engem kergetnek ok nélkül,
Benned vetem reménségem,
Viselj gondot az én igyemről,
Uram, kérelek, ne hagyj engem.

10

Taníts meg engemet, szolgálodat,
Hogy tehessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem,
Hogy őrizhessem utaidat,
Szent lelkeddel vezérlj engem.

11

Uram, engemet erősíts meg,
Te szent nevedért vigasztalj meg,
És az te kegyességedből
Az én életem szabadítsd meg
Mindennemű ínségekből.

12

Gondold meg hozzám jó kedvedet,
Veszsd el én ellenségimet,
Töröltessenek el azok,
Azkik kergetik életemet,
Mert én te hív szolgád vagyok.

CXLIV. ZSOLTÁR

T. B.

Dávidnak háláadása és könyörgése.

1

Áldott az Úr, ki kezemet tanítja
És ujjaimat az hadakozásra,
Áldott légyen az én jó Istenem,
Azki mindenkor megőriz engem.

Ő az én kővárom és szabadítóm,
Ő én paizsom és én óalmazóm,
Tebenned vetem reménségemet,
Mert alám vetőd az én népemet.

2

De micsoda az ember életében,
Hogy őreá gondot tartasz ekképpen?
Micsodák az emberek fiai,
Hogy fölséged őket így kedvelli?

Az emberek dolgát ha megtekinted,
Legottan őket csak semminek leled,
Az ő napjai hamar elfogynak,
És mint az árnyék, ottan elmúlnak.

3

Hajtsd meg az egeket és szállj le menten,
Illesd az hegyeket, hogy füstjök menjen,
Bocsáss villámást, őket verd szélel,
Mennyütő nyilaiddal széleszd el.

Segéts meg, fellyől kezed hozzám nyújtsad,
Ez nagy árvizet rólam elfordítsad,
Szabadíts meg ez veszedelemből,
Őrizz meg az idegen nemzettől.

4

Kiknek szájok merő hazugságot szól,
Ő hamis kezekkel téznek gonoszól,
Uram, néked mondok új éneket,
Megzöndítem néked hegedőmet.

Mert te vagy, Uram, ki minden ínségben
Az királt megótalmazod kegyessen,
Szolgádat, Dávidot megtekinted,
Az öldöklő fegyvertől megmented.

5

Ments meg kezeiből az idegeneknek,
Kik énellenem szörnyen dühösködnek,
Szájok beszéde merő hamisság,
Kezeknek dolga hitván mulatság.

Hogy mint az szép plánták, az mi fiaink,
Fölnevekedjenek mi szép leányink,
Kik szépségeikben úgy villagjanak,
Mint ékes oszlopi az templomnak.

6

Hogy az mi tárházink tele legyenek,
Csordáink ezeriglen tenyésszenek,
Barmunk több legyen sok százezernél,
Mind városon, falun s' mezőn széllal.

Erőssen szaporodjanak ökreink,
Városinkra ne üssön ellenségink,
Földünkben senki el ne vitessék,
Utcáinkon panasz ne hallassék.

7

Ó, bódog nép az, kit így megáld Isten!
És kiknek illy jó szerencsét ad itten:
Bódog nép az, és nem lesz szüksége,
Azmellynek az Úr az ő Istene.

CXLV. ZSOLTÁR

T. B.

*Dávid dicséri az Istent nagy dicsőségéről
és kegyességéről mindenekhez,
kiváltképpen az istenfélőkhöz.*

1

Magasztallak téged, én Istenem,
Óh, én királyom, neved tisztelem,
Mindennap hirdetem dicséreted,
És örökké áldom te szent neved,
Igen dicséretes és nagy az Isten,
Mégfoghatatlan ő dicsőségében,
Nemzetről nemzetre te dolgaidat
Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2

Hirdetem az te dicsőségedet,
Az te fölséges dicséretedet,
Csodatétidet minden népeknél
Én kibeszéllem mindenütt széllel.
Hogy hatalmadat mindenek hirdessék,
Mellyet dolgaiban eszekben vesznek,
Dicsőségedet én el nem hallgatom,
Hanem mindeneknek előszámálalom.

3

Hogy hirdessék az te jókedvedet,
Minden nép előtt kegyességedet,
Az te igazságodat dicsérik,
És széllel mindenütt kihirdessék.
Az Úr fölötte irgalmas, kegyelmes,
Engedelmes, haragra késedelmes,
Igen szeléd, az büntetésre késő,
Minden teremtett rendinek kedvez ő.

4

Azért azmit teremtettél, minden
Nagy hatalmadról téged dicsérjen,
De mindennél inkább az szent hívek
Az te dicsőségedet dicsérjék,
Hirdessék országod fölséges voltát,
Mindenkor beszéljék nagy hatalmadat,
Hogy az emberek fiai érthessék,
Országodnak dicsőségét nézhessék.

5

Örökké megáll az te országod,
És mindenkor megtart uraságod,
Az Úr megtartja az eldőelőket,
És fölemeli az elesteket.
Uram, mindenek szemei rád néznek,
És idein eledelt adsz nékiek,
Midőn fölnyitod áldott kezeidet,
Bőven megelégitesz mindeneket.

6

Az Úr igaz minden utáiban,
És szentséges minden dógaiban,
Közel vagyon ő azokhoz nyilván,
Azkik hozzá kiáltnak valóban.
És azmit az istenfélők kívánnak,
Őnékiek bőven megadattatnak,
Nagy kegyelmessen őket meghallgatja
És idvösségét nékik megmutatja.

7

Megtartja, azkik szeretik őtet,
De mind elveszti az hitleneket,
Az Úr dicséretit szám hirdesse,
Az ő nevét minden test dicsérje.

CXLVI. ZSOLTÁR

T. B.

*Dicséreti az Istennek
és tanúság az Istenben való bizodalomról.*

1

Áldjad, én lelkem, az Urat,
Hirdessed dicséretét,
Az Istennek adok hálát,
Valamig engem éltet,
Én az Úrnak éneklek
Mindaddig, míglen élek.

2

Ne legyen bizodalmatok
Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bízzatok,
Kiben segítség nincsen:
Mihelt lelke kimegyen,
Menten hamuvá leszen:

3

Minden dolga és szándéka
Elvész azon nap véle,
Bódog, azokinek ótalma
Az Jákobnak Istene:
Azkinek mindenekben
Reménsége az Isten:

4

Azki mind mennyet és földet
És az tengert teremté,
És ezekben mindeneket
Nagy hatalmával szerze,
Igazsága s' hivsége
Megmarad mindörökké.

* * *

5

Az kik méltatlan szenvednek,
Megmenti az jó Isten,
Az nyomorult éhezőknek,
Ő eledelt ad bőven,
Az foglyokat kihozza,
Rabságból kioldozza.

6

És az világtalanoknak
Megnyitja ő szemeket,
Az kik dőlőfélben vadnak,
Meggyámoltja őket:
Az igazakat híven,
Szereti az Úr Isten.

7

Veszedelemében megmenti
Az nyavalyás jövevént,
Az árvákat megsegíti,
Kegyessen rájuk teként.
Az sérelmes özvegyek
Tőle megenyhíttetnek.

8

Az hitleneket megrontja,
Ösvényöket elvesztvén,
De megáll az ő országa
Most és minden időben,
Óh, Sion, az te Urad
Mindörökké megmarad.

CXLVII. ZSOLTÁR

T. B.

*Intés az Istennek dicséretire az ő sok jótéteményiért,
mellyeket előszámlál ez zsoltárnak szerzője.*

1

Az Urat dicsérvétek, mert jó,
És az Istent dicsérni méltó.
Kedves dolog az Úr Istennél,
Hogy őtet dicsérvék egy szívvel,
Mert Jeruzsálemet az Isten
Megépíti nagy kegyelmessen,
Ismét az Izráel nemzetét
Öszvegyűjti eloszlott népét.

2

Töredelmes szívet meggyógyít,
Sérelmes lelket ő megenyhít,
Békötözi az ő sebeket,
Meggönnyebéti sérelmeket.
Az csillagokat megszámlálja,
És azoknak számát jól tudja,
És mindeniket úgy esmeri,
Hogy tulajdon néven nevezi.

3

Nagy az mi Urunk, az Úr Isten,
Azkinél nagyobb semmi nincsen,
Erőssége kimondhatatlan,
Bölcsessége számlálhatatlan.
Az együgyőket fölemeli,
Az szelédeket erősíti,
Megalázza az hitleneket,
Az földre legyalázza őket.

4

Azért néki énekeljeteK,
Hegedűkkel zengedezzeteK,
Ki az eget elfedi széllyel
Temérdek vizenyős fölhhőkkel.

És az égről essőköt bocsát,
Mellyeket ez földre leszállat,
Megnedveséti az hegyeket,
Hogy bőven teremtsenek füvet.

* * *

5

Ki ételt ád minden állatnak,
És az éh hollófiacskáknek,
Kik ő szájokat reá tájtják
Kiáltván, ételeket várják.

Őnéki semmi kedve nincsen
Az lónak ő erősségében,
Sem az férfinak száraiban,
Nem gyönyörködik illy dologban.

6

Inkább azokban gyönyörködik,
Azkik ötet igazán félik,
Kik teljes szívből kegyes voltát
Mindenkor reménlik irgalmát.

Dicsérd, Jeruzsálem, az Urat,
Fölmagasztaljad nagy hatalmát,
Ez kegyes Urat, óh, szent Sion,
Te is dicsérd áhétatosszon.

7

Mert kapuidra ő závart vet,
És híven megőriz tégedet,
Fiaidat benned megáldja,
És dolgokat jóra fordítja,

Földedet áldja békeséggel,
Határidat szép csendességgel,
És téged szép tiszta búzával
Megelégít, és bőven táplál.

8

Kibocsátja erős igéjét,
Ez földre leküldi beszédét:
Sebessen megyen az ő szava,
Hamarsággal egy helyről másra.
Az földre szállat fejez havat,
Mint az szép szálankózó gyapjat,
És az deress zúzmarázokat
Az földre hinti, mint az hamvat.

9

Az kőessőket alálövi,
És falatonkint szélelhinti,
Azkinek hidegségit senki,
Tőle irtózván, nem tűrheti.
Ismét mihelyen ő egy szót szól,
Az jég mind elolvad és elfoly,
Ha ő szeleit ráereszti,
Az jeget folyó vízzé teszi.

10

Jákobnak adá szent igéjét,
Hogy azhoz szabnák életeket,
Törvényit adá Izráelnek,
Hogy ők azok szerint élnének.
Nem tön így semmi pogán néppel,
Nem látá őket illy szentséggel,
Szent szerzését ők nem értötték,
Azért Alleluja mondassék.

CXLVIII. ZSOLTÁR

T. B.

*Intése minden állatoknak és az embereknek
az Istennek dicséretire.*

1

Noh, dicsérjétek mindnyájan
Az Urat az menyországban,
Dicsérjétek őt az égben,
Az ő fölséges székiben,
Minden angyalok őt dicsérjék,
És minden mennyei seregek:
Az nap és hold őt dicsérje,
Minden csillagokkal öszve.

2

Az Urat ti, magas egek,
Dicsérjétek minden vizek,
Kik fönt az égen levegtek,
Az Úr nevét dicsérjétek.
Mert mindeneket igéjével,
Ő teremte nagy erejével,
Mindent úgy megerősíte,
Hogy megálljon mindörökké.

3

Mindeneknek módot ada,
Hogy ki-ki abban maradna.
Ti, cethalak és mélységek,
Az Úr Istent dicsérjétek.
Tűz, köösső, hó és az pára,
Az Úr Istent fölmagasztalja,
Őt áldjátok, forgószelek,
Kik beszédének engedtek.

4

Ti, hegyek, halmok és völgyek,
Nagy cédrusfák és egyebek,
Szeléd barmok, fenevadak,
Földi férgek és madarak:
    És ez földön minden királyok,
Minden népek, valahol laktok,
És világi fejedelmek,
Kik nagy tiszteket viseltek,

5

Ifjak, leányok és vének,
Az Úr Istent dicséritek,
Mert nevének dicső volta
Mennyet, földet föllyülmúlja.
    Fölemeli szarvát népének,
Minden szentek őtet dicséritek,
Izráel választott népe
Az Úrnak nevét dicsérite.

CXLIX. ZSOLTÁR

T. B.

Intés az Istennek dicséretire.

1

Az Úrnak, no, énekeljeteK,
Új éneket szent fölségének,
Az szentek gyülekezetiben
Dicsérje őtet minden,
Az Izráel örvendezzen
Ő teremő Istenében,
Királyoknak örüljenek
Az Sion-béliek.

2

Az Úr nevét síppal és dobbal,
DicsérjéteK lanttal, kobozzal,
Légyen hegedőknek zengése
Neve dicséretire.
Mert az Isten az ő népit
Igen szereti híveit.
Az szegényeket segíti,
Sok jókkal szereti.

3

Szent hívei az Úr Istennek
Ékes gyönyörúséget nyernek,
Örülnek ő hálólázokban
Az Urat magasztalván:
Dicséretét az Istennek
Az ő szájokban viseljék,
És kétélő fegyver leszen
Nékiek kezekben.

4

Mellyel az kevély ellenségen
Bosszút állanak nagy merészen,
És az népek megbüntettetnek,
Méltó jutalmat vesznek:
Erős királyokat nékik
Nagy láncokkal megkötözik,
És minden ő fejedelmek
Vasbékókban ésnék.

5

Hogy törvénnyel ítéltessenek,
Melly meg vagyon írván ellenek:
Mellyekből az istenes hívek
Dicséretet nyernek.

CL. ZSOLTÁR

T. B.

Az Istennek dicséretire való intés.

1

Dicsérjétek az Urat,
Áldjátok ő szent voltát,
Dicsérjétek mennyekben,
Hol országol kegyessen
Az ő nagy dicsőségében,
Dicsérjétek hatalmát,
Mellyből ő dicső voltát
Minden veheti eszében.

2

Dicsérjétek őt kürtben
És ékes éneklésben,
Hegedőben, lantokban
És hangos citerákban
Az Úrnak zengedeztetek:
Sípokban, virginákban
És hangos orgonákban
Örvendjétek az Istennek.

3

Az Urat cimbalmokban
És egyéb szerszámokban
Mindnyájan dicsérjétek,
Citerát pengesetek,
Az Úrnak nevét dicsérvén,
És minden lelkes állat
Dicsérje az nagy Urat,
Dicsőség Istennek, Ámen.
Vége az zsoltároknak.